

အလှူအတန်း

ငှက်ပင်းကြီးနှင့်လွတ်ယို

BURMESE
CLASSIC
COM

ဥစ္စာရှာဖွေ

ငရဲ
မင်း
ကြီး
ဆွတ်
ပွတ်
ပါ

၁။ အိပ်မက်ပေး၍ နှုတ်ဆက်သူ

“ကလင် ကလင် ... ကလင် ကလင် ... ကလင်”

နာရီနှိုးစက်ကလေးမှ ထွက်လာသောအသံသည် နှင်းကေသရီ
၏ မျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာစေသည်။

မနက် သုံးနာရီခွဲ ထပြီ စာကျက်ရန်အတွက် နှိုးစက်ပေးထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း နာရီနှိုးစက်ကလေးက အချိန်မှန် အော်မြည်၍
နှိုးပေးပြန်တော့လည်း အိပ်ရာက မထချင်သေး။

ရာသီဥတုကလည်း အရမ်းအေးချမ်းနေသည်ဆိုတော့ နှိုးစက်
ကလေးပိတ်ကာ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် အိပ်ရာထဲ ကွေးနေ
လိုက်ဦးမည် စိတ်ကူးကာ အိပ်ရာက မထဖြစ်။

“ချလွင် ချလွင် ... ချလွင် ချလွင် ... ချလွင် ...”

နားထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်မြည်သောအသံ ကြား၏။

ဒါပေမဲ့ ...

ထ၊မကြည့်ဖြစ်ပေ။

မျက်လုံးတွေ အရမ်းလေးနေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလေးဆုံးသော အရာသည် မျက်ခွံပဲ ဖြစ်မည်

ဟု ထင်မိ၏။

“ချလွင် ချလွင် ... ချလွင် ချလွင် ... ချလွင် ...”

ခြံစည်းရိုးတွင် မြည်သော ခေါင်းလောင်းလေးသည် တစ်စုံ
တစ်ရာ တိုးဝှေ့နေသောကြောင့် မြည်နေသည်ထင်၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ခြံဝင်းတံခါးတွင် ဖြူဖြူအရာတစ်ခု ပေါ်

လာ၏။

ဖြူဖြူအရာသည် ခြံစည်းရိုးတံခါးကို လှုပ်နေ၏။

“ချလွင် ... ချလွင် ... ချလွင်”

မည်သူမှ တံခါးလာမဖွင့်သောအခါ သူ့ဘာသာ တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒေါ်လေး မမယ်စံပါလား”

ဘယ့်နှယ် မနေ့ညက အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်
သည်ဆိုပြီးတော့ အခု မနက်မိုးမလင်းခင် ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ
ဝတ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာပါလား။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒေါ်လေး မမယ်စံမှ ဟုတ်ရဲ့လား ...။

သူမ မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်ကြည့်သည်။

ဒေါ်လေး မမယ်စံမှ မမယ်စံအစစ်။

ဟုတ်ကို ဟုတ်နေသည်။

မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းလို့။

ပါးနီတွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေလည်း စိုးလို့။

ကြက်ဥနှစ်ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ပြီး၊ ဆံပင်ကိုလည်း

ပြင်သစ်ပုံ ဆံထုံးလှလှလေးထုံးကာ သစ်ခွပန်းတွေ ပန်ထားသည်။

သူ့သားလေး ရှင်ပြုအလှူပွဲတုန်းက ဝတ်သည့် အဝတ်အစား

တွေ ဝတ်ထားတာပင်။

“ဒေါ်လေး မမယ်စံ ...”

နှင်းကေသရီ အော်ခေါ်နေတာ မကြားသလိုနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလေး သူ့အိမ်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဒေါ်လေး မမယ်စံ နေကောင်းပြီလား ... မနေ့က ဆေးရုံ တက်တယ်ဆို ... ”

အနားသို့ သွားရပ်ပြီး နှင်းကေသရီက ပြောသည်။
မမယ်စံက နှင်းကေသရီ ပြောတာကို မကြားသလိုလုပ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သူ့အိမ်နားရောက်တော့ ဘယ်ကရှိနေမှန်းမသိသည့် ခေါင်း တလားကြီးလို သေတ္တာကြီးတစ်လုံး တွေ့ရ၏။

မမယ်စံက သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်သည်။
ပြီးတော့ သေတ္တာထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ရာ သေတ္တာအဖုံးက သူ့ အလိုလို ပိတ်သွား၏။

“ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ”
နှင်းကေသရီ အလန့်တကြားနှင့် သေတ္တာအဖုံးကို ဆွဲဖွင့်၏။
အဖုံးက လုံးဝ ဆွဲဖွင့်လို့မရပါချေ။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဖွင့်လို့မရဘူး ... ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပေးကြပါဦး။

ဖွင့်ပေးကြပါဦး ... ”

သေတ္တာကြီးကို ထုရိုက်၍ နှင်းကေသရီ အော်ငိုနေသည်။
သူ့အနီးအနားမှာ မည်သူမျှလည်း မရှိ။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒေါ်လေးမမယ်စံ အသက်ရှူမရဘဲ မွန်းကျပ် ကာ သေဆုံးသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ကားဂိုထောင်ထဲမှာ သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်နိုင်မည့် အရာတစ်ခုခု ရှိမှာပဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် နှင်းကေသရီ ဝင်လိုက်၏။

သံတူရွင်းကို ယူလာပြီး သေတ္တာကြီး၏အဖုံးအား ခက်ခက်ခဲခဲ ကော်မ၍ ဖွင့်နေစဉ် ...

“ဟေ့ ... ”

သူမနောက်ကျောကို ပုတ်၍ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒေါ်လေး မမယ်စံ၊ အပြင်ရောက်နေပြီ ... ဘယ်လို လုပ် အပြင်ရောက်နေတာလဲ ... သေတ္တာဖွင့်လို့မရလို့ ဒီမှာဖြင့် ခက် ခက်ခဲခဲ ဖွင့်နေရတာ”

သေတ္တာကြီးကိုတစ်လှည့် မမယ်စံအားတစ်လှည့် ကြည့်ကာ နှင်းကေသရီ နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

မမယ်စံကတော့ ပြီးရွှင်နေ၏။

ထို့နောက် မမယ်စံသည် နှင်းကေသရီအား လက်မြှောက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်အလုပ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးအောင် အနက် ရောင်ဝတ်စုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော လူကြီးနှစ်ယောက်က မမယ်စံ လက်မောင်းရင်းဆီမှ ဆွဲ၍ အတင်းဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒေါ်လေး မမယ်စံကို ခေါ်မသွားပါနဲ့ ... လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒေါ်လေးရေ လိုက်မသွားပါနဲ့ ... ကယ်ကြပါဦး၊ ဒေါ်လေး မမယ်စံကို ကယ်ကြပါဦး ... ”

နှင်းကေသရီ သူတို့နောက်မှ လိုက်အော်နေ၏။

ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထားသော လူကြီးနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသော မမယ်စံမှာ နှင်းကေသရီအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ပြီးပြသွား၏။

“ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ဒေါ်လေး မမယ်စံ ... ”

နှင်းကေသရီ ပြေးလိုက်ရင်းမှ ခလုတ်တိုက်၍ လဲသွား၏။

“ဒုန်း ... ကလင် ကလင် ကလင် ... ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျသွားသံနှင့်အတူ နာရီနှိုးစက် မြည်သံ ဆူညံစွာ ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... မိနှင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ ... အိမ်လို့ကို မရဘူး”

တစ်ဘက်ခုတင်မှာ အိပ်နေသော ဆောင်းဟေမာန်က ပြောလိုက်သည်။

နှင်းကေသရီ ... ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျ၍မြည်နေသော နာရီကို ကောက်ယူ၍ ခလုတ်ပိတ်လိုက်၏။

စိတ်မောလူမောဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာစဉ်းစားနေ၏။

လှပစွာ ဝတ်စားထားသော မမယ်စံအား အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။

ပြီးတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် မမယ်စံက အခေါင်းလိုရှည်ရှည်မျောမျော သေတ္တာထဲဝင်အိပ်တယ်တဲ့။

မိမိက သေတ္တာကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖွင့်နေစဉ်မှာပင် အပြင်သို့ မမယ်စံ ရောက်နေပြန်ပါရော။

နောက်တော့ ဝတ်စုံအမည်းနှင့် လူနှစ်ယောက်က မမယ်စံအား ဆွဲခေါ်သွားသည် မဟုတ်လား။

ထူးထူးဆန်းဆန်း မမယ်စံအကြောင်း အိပ်မက် မက်တာကိုက မကောင်းသောအိပ်မက် သို့မဟုတ် အတိတ်နိမိတ်လား။

မနေ့ကပင် ... မမယ်စံ ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီလို့ ဒေါ်လေး
ဒေါ်ကြည်ပြာက ပြောသည်။

နှင်းကေသရီ သွားတိုက်မျက်နှာသစ် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး
ပြုလုပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ဒေါ်ကြည်ပြာက စောစောစီးစီး အိပ်ရာကထဲပြီး ဆွမ်းချက်နေ
သည်။

ဒီနေ့ တန်းဆွမ်းလောင်းရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

နှင်းကေသရီကို တွေ့သည်နှင့် ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။

“စောစောစီးစီး အပေါ်က ဆူဆူညံညံနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်ကြည်ပြာက မေးသည်။

“အိပ်မက်မက်ပြီး ခုတင်ပေါ်က ရုန်းလိုက်တာ နှိုးစက်ပေး
ထားတဲ့နာရီ အောက်ကိုကျသွားတော့ နှိုးစက်ကလည်း ထမြည်တာ
ပေါ့ ... အဲဒါ မမငယ်က အိပ်ပျက်တယ်ဆိုပြီး ဒေါ်ကန်နေတာ ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... သူက ညနက်မှ အိပ်တာ ... အစောကြီး
အိပ်ရာက ထရရင် စိတ်တိုရော”

“သမီး အိပ်မက်က ကြောက်စရာကြီး ...”

“အိပ်မက်မက်ပြီး ကြောက်နေတာလား၊ အိပ်မက်ဆိုတာ ...

တကယ်မှ မဟုတ်တာ ...”

“သမီးအိပ်မက်ကို နားထောင်ပါဦး ...”

“အိပ်မက်က ဒေါ်လေးမမယ်စံရဲ့ အကြောင်း ... အိပ်မက်က
မကောင်းဘူး၊ ဧကန္တ ဒေါ်လေးမမယ်စံများ သေမလား မသိဘူး”

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... စောစောစီးစီး မပြောကောင်းဘူးလေ၊
မမယ်စံက ... အင်းလေ၊ အခြေအနေမှ မကောင်းတာ ... မရတော့

ဘူးထင်တာပဲ၊ ညက ဆေးရုံသွားပို့ရတာကိုး ... ဘာတွေမက်လဲ”
“အိပ်မက်ထဲမှာ အဝတ်အစားသစ်တွေနဲ့ လူက လှတပတပဲ”

“အင်း ... အိပ်မက်ကို ပြောင်းပြန်ယူရတာ ... လှပနေတယ်၊
အဝတ်အစားအသစ်တွေနဲ့ဆိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့”

“အခေါင်းလို သေတ္တာရှည်ထဲ ဝင်အိပ်နေတယ်တဲ့ ... ဒါကျ
တော့ ပြောင်းပြန်ယူရမှာလား ... အတိတ်နိမိတ်ပြတာလား”

ဒေါ်ကြည်ပြာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်တယ် ဟုတ်လား”

မေးရင်းမှ ဒေါ်ကြည်ပြာ ကြက်သီးတွေ ထသွား၏။

မမယ်စံနှင့် ဒေါ်ကြည်ပြာက ... အလွန် တရင်းတနီး နေကြ

တာ။

ပြီးတော့ မမယ်စံက ဒေါ်ကြည်ပြာချက်တဲ့ ဟင်းတွေ ကြိုက်လွန်းလို့ဆိုပြီး ငါးပိချက်ကအစ တောင်းစားတတ်တာ ... မဟုတ်လား။

ပြော၍မှမဆုံးခင်ပင် မမယ်စံတို့ အိမ်မှ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားရသည်။

“မမယ်စံရဲ့ ညီမတွေအသံမဟုတ်လား ... ငါ သွားပြီးစပ်စုဦးမယ် ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာ မီးဖိုခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်နှင့် မမယ်စံ၏ညီမ မညို၏ အော်ငိုသံကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်မရေ ... ဒီလိုနဲ့ သွားတော့မှာလား ... အစ်မက သားလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချနိုင်လို့ ငါ မသေဘူးဆို ... အခုတော့ စိတ်ချလို့ သေသွားတာလား အစ်မရဲ့ ... ”

မညို၏ အော်ငိုသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။

မမယ်စံ သေဆုံးတာကို အနီးရှိလူတွေအားလုံး သိသွားကြပြီ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ကောင်းမှာ သေသွားတာကို တော့ နှမြောစရာ ဖြစ်နေသည်။

လင်နှင့် သားဖြစ်သူကို စိတ်မချနိုင်စွာ၊ စွဲလမ်းစွာ သေဆုံးသွားသောကြောင့် မမယ်စံ ဘဝကူးကောင်းမှာမဟုတ်။ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အပါယ်လေးဘုံမှာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ပြောကြလေသည်။

၂။ တကယ်ပြုစွာဖြစ်တာလား

“စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ဒေါ်လေးမယ်စံ ရှိတယ်တဲ့ ... အမယ်
လေး ... ကြောက်လိုက်တာ ... ”

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်သည်နှင့် ဆောင်း
ဟောမာန်က စိန်ပန်းပင်ကြီးရှိရာသို့ ကြည့်ပြီး ပရုံးတွန့်ကာ ပြောလိုက်
၏။

“ဟွန်း ... ကြောက်စရာမရှိ ကြံပန်ကြောက်နေပြန်ပြီ ... သူ
ပြောတာ ယုံလား၊ ငါတော့ မယုံဘူး ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးဝသန်က ပြောလိုက်သည်။

နှင်းကေသရီက ဆင်ဝင်အောက်မှနေ၍ စိန်ပန်းပင်ကြီးရှိရာ ကို
ငေးကြည့်နေသည်မှာ အကြာကြီး။

“ပြန်လာတာ စောသားပဲ ... အတော်ပဲ ကော်ဖီဖျော်မလို့၊
မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ် ... ”

နှင်းကေသရီတို့၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြစိမ်းက ပြောလိုက်၏။

“မုန့်ဟင်းခါးမစားတော့ပါဘူး ... မနေ့ကလည်း မုန့်ဟင်းခါး
ချည်း စားလာရတာ ... အိမ်မှာရှိတဲ့မုန့်ပဲ စားမယ် ... ”

“ဒါဆို ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး ထောပတ်သုတ်ပေးမယ် ... ကျွတ်
ကျွတ်ကလေး ကင်လိုက်မယ် ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီဖျော်နေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... ဘာတွေမေးခွဲလဲ ... ”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဦးမျိုးအောင်က မေးလိုက်၏။

“အင်း ... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... မကျွတ်သေးဘူးတဲ့ ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာက မီးကင်ပြီးသော ပေါင်မုန့်များကို ယူ၍ စားပါး

ပါးဖြင့် ထောပတ်သုတ်နေသည်။

“စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရှိတယ်တဲ့ ... မစံက သူ့သားကို စိတ်

မချဘူး ... သူ့ပါးစပ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး ယောင်နေပြီး ဘာမှ
စားလို့မရဘူးတဲ့ ... ”

“အင်း ... ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းက ပြောသည်။

“ဟဲ့ ... နှင်းကေသရီလေးရော ... ”

“အပြင်မှာ ... ”

“ခေါ်လိုက် ... ကော်ဖီနဲ့မုန့်ရပြီ ... ”

အိမ်ဖော်မလေးက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရှိနေသော နှင်းကေ
သရီအား ခေါ်လိုက်၏။

ကျွန်းသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော လေးထောင့်ပုံ စားပွဲခုံရှည်
ကြီးပေါ်မှာ ကော်ဖီကရားတစ်အိုး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားတစ်အိုး၊
အစိမ်းရောင် ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများ၊ ဘဲဥပုံကြွေပန်းကန်ပြားနှင့်
ထည့်ထားသော ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ထမင်းကို ပဲပြုတ်နှင့် ဆီ
ဆမ်း ဆားနယ်ထားတာကလည်း တစ်ဇလုံ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်
ငါးခြောက်ကြော်က တစ်ပန်းကန်၊ စားချင်တာ စားနိုင်အောင် စီစဉ်
ပေးထား၏။

“သမီးလေး ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် စားမလား ... ကောက်

ညှင်းပေါင်း စားမလား ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းက မေးလိုက်ရင်းမှ နှင်းကေသရီအတွက် ကော်ဖီ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ပေါင်မုန့် မကြိုက်ပါဘူး ... ကောက်ညှင်းပေါင်းပဲ စားမယ်”

“သမီးကတော့ ပေါင်မုန့်လည်းစားမယ် ... ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း စားမယ် ... ကောက်ညှင်းပေါင်းက ဝယ်တာလား ... ”

“ဟိုဘက်အိမ်က ပေးတာ ... ”

“နတ်တင်ပြီး စွန့်တာနေမှာပေါ့ ... ”

ထမင်းနှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကတော့ နှင်းကေသရီတို့အဖေ ဦးမျိုးအောင်အတွက် ဖြစ်သည်။

တခြားမုန့် သိပ်မကြိုက်၊ မနက်တိုင်းလိုလို ထမင်းနှင့် ပဲပြုတ်နယ်စားပြီး အလုပ်သွားတတ်၏။

“အင်း ... လာမေးကြတာကတော့ အများကြီးပဲ ... ဟုတ်လား မဟုတ်လားလည်း မသိ ... သေတဲ့လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်မေးတယ် ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ သမီးတော့ သိပ်မယုံပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ မေးနေတုန်းကတော့ ကြောက်တယ် ... တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ် မေမေ ... ”

မိုးဝသန်က ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲ့ ကိုက်လိုက် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်လိုက် လုပ်ရင်း ပြောနေသည်။

“သေလို့ တခြားဘဝကို ကူးသွားတဲ့သူကို ဘယ်လိုခေါ်မေးမလဲနော် အမေ ... ”

ဆောင်းဟေမာန်က ပြောသည်။

“မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့သူရဲ့ လိပ်ပြာကိုသာ သူ ခေါ်လို့ရမှာပေါ့ ... ဘဝပြောင်းသွားတဲ့သူကို ဘယ်ခေါ်လို့ရမလဲ ... ”

“လူတွေဟာ သေပြီးပြီးချင်း ဘဝပြောင်းသွားပါ့မလား ... စဉ်းစားစရာပဲ ... ”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ... ဒါတွေ သိနိုင်တဲ့အရာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သူကမှ သေချာမပြောနိုင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်ကိုတော့ ပြောရဦးမယ် ... သူ့မိန်းမအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ပေးပါလို့”

“သူက ယုံပါ့မလား ... ”

“သမီးကတော့ ဒေါ်လေးမစံကို တွေ့နေရတယ် ... သူ စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရှိတယ် ... ”

နှင်းကေသရီ ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ ... မိနှင်းက တစ်မျိုး ... နင်ပြောလို့ပဲ ငါတို့ အဲဒီ ... ”

ကို တကူးတက သွားမေးရတာ ... ”

“အဲဒီတုန်းကလည်း သမီး ဒေါ်လေးစံ လာတာ တွေ့တာပဲ၊
ဒေါ်လေးစံ မကျွတ်သေးဘူး မေမေ ... ”

“တော်ပါ ... ငါ ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပြီ ... ကိုချစ်ကို
လည်း ကြည့်ပြောဦး ... သူက ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

“ခရီးပန်းလာတယ် ... ရေချိုးပြီး တစ်ရော့နှပ်ဦးမယ် ... မေမေ
ဈေးသွားပြီးပြီလား ... ဟင်းကောင်းကောင်းချက်နော် မေမေ”

မိုးဝသန်က ပြောပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။
ဆောင်းဟေမာန်က တယ်လီဖုန်းပြောနေသည်။
နှင်းကေသရီတစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီသောက်ရင်း ကျန်ခဲ့
၏။

ဒေါ်မြစိမ်းနှင့် ဦးမျိုးအောင်က ဈေးသို့ ထွက်သွားပြီ။
အိမ်ဖော်မလေးက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြော
နေ၏။

သီချင်းလေး တအေးအေးဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေသော အိမ်ဖော်
မလေးသည် သူ့နောက်မှ အရိပ်တစ်ခုတွေ့၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
မည်သူမျှ မရှိ။

ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။

ပန်းကန်ကို ဆက်ဆေးနေသည်။

သီချင်းမဆိုရဲတော့။

သူမအား တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှကြည့်နေသည်ဟု
ထင်မိသည်။

အိမ်ဖော်မလေး အမည်က လှလှဝင်း ဖြစ်သည်။

သည်အိမ်သို့ရောက်တာ လပိုင်းပဲ ရှိသေး၏။

သထုံမြို့မှ လာရောက်သူဖြစ်၏။

“ရှိ ... ရှိ ... ရှိ ... ”

အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။

မည်သူ့အားမျှ မတွေ့။

“ရှိ ... ရှိ ... ရှိ ... ”

အသံ တယ်ကလာသလဲ နားထောင်နေ၏။

မီးဖိုခန်း၏အပြင်မှ လာသောအသံဖြစ်မည်။

ခြေလှမ်းကို ဖွနင်း၍ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

“အမယ်လေး ... ”

ရုတ်တရက် လှလှဝင်း လန့်အော်လိုက်သည်။

ကော်ပီစားပွဲမှာ ရှိနေသော နှင်းကေသရီ တစ်ယောက် ပြေး
ချရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဝင်း ...”

လှလှဝင်း ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိထား၏။

“အမယ်လေး ... ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ... အမှိုက်ပုံးထဲကို
နှိုက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကို တွေ့လိုက်လို့ ...”

“ဘာရယ် ...”

နှင်းကေသရီ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်၏။

အမှိုက်ပုံးက မီးဖိုခန်း၏ အပြင်ဘက်မှာ ထားရှိသည်။

“ကြောက်လိုက်တာ ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်ပြီးအော်
လိုက်တာ ...”

နှင်းကေသရီ မျက်မှောင်လေးတွန့်လိုက်သည်။

“ခုရော ... အဲဒီမိန်းမကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ ...”

“မသိဘူး ... ကျွန်မ လန့်အော်လိုက်တာ ...”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ...”

ဒေါ်ကြည်ပြာ နောက်မှ ရောက်လာကာ မေးလိုက်၏။

“ရိုး ... ရိုး ... ရိုးနဲ့ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်မြည်သံလိုလို ကြားလို့

ထွက်ကြည့်တာ ... ဒီအမှိုက်ပုံးကို နှိုက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
တွေ့လို့ လန့်အော်တာ ...”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီမိန်းမ ...”

“မရှိတော့ဘူး ...”

“ဒေါ်လေး မယ်စံဖြစ်မှာပေါ့ ... သူ့ခမျာ သနားပါတယ် ...
စားစရာမရှိလို့ အမှိုက်ပုံးထဲက ဟာတွေ နှိုက်စားနေတာလေ ...”

“ဟဲ့ ... တိုးတိုး ပြောစမ်း ...”

ဒေါ်ကြည်ပြာက ဟန့်တားရင်းမှ နောက်ဘက်မှာရှိသော အိမ်
လေးဆီ ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုချစ် ကြားသွားဦးမယ် ... နင်ကလည်း လူတွေတိုင်း သရဲ
ထင်မနေပါနဲ့ ... မနက်စောစောစီးစီး သရဲခြောက်မလား ...”

* လှလှဝင်းအား မကျေမနပ် ကြည့်၍ပြော၏။

“သရဲ ... အမယ်လေး ... သရဲလား ... ကျွန်မ တွေတာ သရဲ
လား ... ကျွန်မ တော်တော်ကံနိမ့်နေပြီထင်တယ် ... ကံနိမ့်မှ သရဲ
တွေတာ ...”

“တော်ပြီ ... မပြောနဲ့လို့ဆို ... လုပ်စရာရှိတာ လုပ် ... မိနှင်း
ကလည်း တွေ့ကရာလျှောက်မပြောနဲ့လေ ...”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ် ... နောက်ဖေးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း မနေရဲတော့ဘူး ... မနှင်း မသွားပါနဲ့နော် ... ”

လှလှဝင်းက နှင်းကေသရီ၏ခါးကို ကိုင်ရင်း ပြော၏။

“ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ် ... မမတို့ ပြန်လာရင် အဆင်သင့် ချက်နိုင်အောင် ကြက်သွန်တွေ ဘာတွေ ထောင်းထား တော့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာချက်မှာလဲ ဒေါ်လေး ... ”

“သီးစုံချဉ်ရည်ချက်မှာ ... ညောင်ပင်သာက ဝယ်လာတဲ့ အသီး အရွက်တွေ ထုတ်လိုက်ဦး၊ ဒန့်သလွန်သီးရယ်၊ ခရီးသီး၊ ဘူးသီး၊ ရုံးပတီ သီးရယ် ရောချက်မယ် ... အသားကတော့ ဈေးက ဘာဝယ်လာမယ် မသိဘူး ... ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာက ဟင်းချက်ဖို့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေစဉ် နှင်း ကေသရီ မီးဖိုခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းဟေမာန်က ခုမှ ဖုန်းစကားပြော၍ ပြီးသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

“အဝင်း သရဲခြောက်ခံရလို့ ... ”

“ဟွန် ... ကြံဖန်ခြောက်နေပြန်ပြီ ... ”

“အမှိုက်ပုံးထဲကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက် နှိုက်နေတာတွေ့လို့ လန့်အော်တာ ... ”

“ဟာ ... တို့ခြံထဲ လူစိမ်းဝင်လို့လား ... ”

“ဒေါ်လေးစံ ဖြစ်မှာပေါ့ ... လိပ်ပြာဗေဒင်မေးတုန်းက ပြော လိုက်သားပဲ ... စားစရာလည်း မရှိ၊ နေစရာလည်း မရှိ၊ တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့ ... အဲဒါ ပြိတ္တာဖြစ်နေတာပေါ့ ... ဒါကြောင့် အမှိုက်ပုံးထဲကဟာ နှိုက်စားနေတာ ... ”

“တော်ပြီ ... မပြောနဲ့၊ ငါ အန်တောင် အန်ချင်လာပြီ”

ဆောင်းဟေမာန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

နှင်းကေသရီတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းမှာ ငေါင်၍ ကျန်ရစ် ရင်း ဒေါ်လေးမယ်စံအကြောင်း တွေးနေမိသည်။

၃။ အတိတ်အကြောင်း မကောင်းခဲ့ပါ

ကိုချစ်ခင်မှာ နှင်းကေသရီတို့အဖေ ဦးမျိုးအောင်နှင့် ဆွေမျိုး
နီးစပ်တော်သူ ဖြစ်သည်။

ဦးမျိုးအောင်က ဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့စဉ် ဦးမျိုးအောင်၏ မိဘများ
ပွဲရုံမှာ ကိုချစ်ခင် စာရေးအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။

အမျိုးတော်သူမို့ ကိုချစ်ခင်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ပွဲရုံ
လုပ်ငန်းကို လွှဲအပ်ထားခဲ့သည်။

ဦးမျိုးအောင်၏ ဖခင် ကွယ်လွန်သောအခါ မိဘ၏လက်ငုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်ရင်းလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရန် မိခင်ဖြစ်သူက ဆန္ဒရှိသဖြင့် ဦးမျိုးအောင် ဝန်ထမ်းဘဝမှထွက်ပြီး ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ကိုချစ်ခင်မှာ လက်ရှိမယားကိုကွာပြီး မမယ်စံအား ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမယ်စံက ပွဲရုံမှာ အလုပ်လာလုပ်သောသူ ဖြစ်သည်။

ဦးမျိုးအောင်တို့သည် ခြံကို စုဝယ်ကတည်းက ကိုချစ်ခင် ခြံနောက်ဘက် ကားဂိုထောင်ထက်မှာ နေခဲ့၏။

ဦးမျိုးအောင်၏ မိဘတွေ ကွယ်လွန်သောအခါ ကိုချစ်ခင်က ခြံထဲမှာပင် သူ့ဘာသာ အိမ်ဆောက်နေ၏။

မမယ်စံနှင့် သားတစ်ယောက် ရခဲ့ရာ ယခုအခါ သားဖြစ်သူ သူရချစ်ခင်မှာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိနေပြီ။

ကိုချစ်ခင်၏ ပထမမိန်းမဖြစ်သူ မသိန်းသိန်းမှာ ကိုချစ်ခင်ထက် အသက်ကြီးသည်။ သားသမီးလည်း မရပေ။

ကိုချစ်ခင် သူ့ဆီ ပြန်မလာသောအခါ ပွဲရုံသို့ လိုက်လာပြီး ငိုငိုယိုယိုနှင့် တောင်းပန်၍ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ်သည်။

မမယ်စံအားလည်း သူနှင့် အတူနေဖို့ တောင်းပန်သည်။

ထိုစဉ်က မသိန်းသိန်း၏ အသက်မှာ လေးဆယ်ကျော်ဖြစ်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမယ်စံ၏အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။

မမယ်စံကလည်း မသိန်းသိန်းနှင့်အတူနေဖို့ လုံးဝငြင်းသည်။

“ကိုချစ်ရယ် ... နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေခိုင်း နေခိုင်း ငါ နေပါ့မယ် ... ငါ့ကို ထမင်းဟင်းချက်ခိုင်းပါ။ ငါ့ကို အိမ်ဖော်မကြီး လိုပဲ သဘောထားပါ ... ငါ့မှာ အားကိုးမိခိုစရာမရှိလို့ပါ ကိုချစ်ရယ်”

ကိုချစ်ခင်၏ ခြေထောက်ကို ကိုင်၍ မသိန်းသိန်း တောင်းပန်သော်လည်း မရပါ။

အစပထမတော့ ကိုချစ်ခင်က မသိန်းသိန်းအား တစ်လတစ်ခါ ပိုက်ဆံပေးသေး၏။

မမယ်စံ ကလေးရပြီးသောအခါ မသိန်းသိန်းက ကလေးကို လာထိန်းပေး၏။

မမယ်စံက မသိန်းသိန်း၏ မျက်နှာကို မြင်နေရလျှင် သူ့ အမြန်သေမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး နားပူနားဆာလုပ်သောကြောင့် ကိုချစ်ခင်က မသိန်းသိန်းအား သူ့ဆီ လုံးဝမလာရဟု ပြောဆိုနှင့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

မသိန်းသိန်းမှာ ကိုချစ်ခင်ပေးသော ငွေအနည်းငယ်ယူ၍ တောသို့ ပြန်သွားခဲ့ရပါလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမယ်စံမှာ ကလေးမွေးပြီးတော့ ပွဲရုံမှာ အလုပ်ပြန်မလုပ်
တော့။

သို့သော် ပွဲရုံသို့ မကြာခဏ လိုက်သွားတတ်၏။
ပွဲရုံအလုပ်သမားတွေအား အတိုးနှင့် ပိုက်ဆံချေးသည်။
တစ်လတစ်ခါ ပွဲရုံသို့ ပိုက်ဆံအတိုးတောင်းသည်။

ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာလည်း နေ့ပြန်တိုးဖြင့် ငွေတွေပေးထား
၏။

သည်လိုနှင့်ပင် မမယ်စံမှာ ငွေတွေတိုးပွားလာသည်။
ငွေရှိလာသော မမယ်စံမှာ ရွှေရှိလာ၏။

လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး ဆွဲ၊ လက်မှာ လက်
ကောက်တွေ တစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း တိုးဝတ်ရင်း မမယ်စံ ဘဝင်တွေ
မြင့်လာ၏။

တောမှတက်လာပြီး သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်သည့်ဘဝ၊
ပွဲရုံတွင်အလုပ်လုပ်သည့် အလုပ်သမားဘဝတွေမေ့ကာ မမယ်စံက သူ
ကိုယ်သူ တကယ့်သူဌေးကတော်ကြီးမှတ်ကာ တော်ရုံတန်ရုံလူကို
အဖက်မတန်သလိုလို စကားမပြောချင်သလိုလို လုပ်တတ်၏။

တစ်နေ့တခြား လောဘကလည်း တက်လာပြီး သူ့အိမ်သေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သေးလေးကို တဖြည်းဖြည်း ချဲ့ထွင်ကာ ဆောက်၊ နောက်တော့ ဝင်း
ပါ ခတ်ထားလိုက်၏။

ဦးမျိုးအောင်က သဘောကောင်းစွာ ဘာမှမပြော။ ဒေါ်မြစိမ်း
ကတော့ သူတို့ မြေပေါ်မှာ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အိမ်ဆောက်ပြီး
ခြံဝင်းခတ်ခြင်းကို တားမြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ စကားတွေများပြီး ကိုချစ်ခင် ပွဲရုံမှ ထွက်သည်အထိ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် အိမ်နေရာကိုတော့ ဖယ်မပေးပါ။

တစ်နှစ်အကြာ တခြားမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ဒီပွဲရုံသို့ ပြန်
ရောက်လာခဲ့၏။

ဦးမျိုးအောင်တို့က ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်လည်း မကင်း၊ ခွင့်လွှတ်
သနားတတ်သူဖြစ်၍ ပြန်လက်ခံခဲ့၏။

မမယ်စံသည် လောင်းကစားလည်း ဝါသနာကြီး၏။

မကြာခင်မှာပင် မမယ်စံ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ဆေးမကုဖြစ်၊ ဆေးမြီးတိုနှင့် ခဏတော့ သက်သာ
သလို ရှိသွား၏။

မမယ်စံ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ဖြူလာသည်။ မြေတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်တွေ့ မလုပ်ရှားချင်အောင် နာကျင်လာသည်။ အစားအသောက်
လည်း ပျက်သည်။

တစ်နေ့ ဈေးထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း၊ မူးမေ့လဲသွား၏။

သည်တော့မှ ဆရာဝန်ပြုကြည့်ရာ ကျောက်ကပ်မကောင်း
ကြောင်း သိရ၏။

ကျောက်ကပ်ခဏခဏ ဆေးရတာ ငွေသိန်းနှင့်ချီကုန်သဖြင့်
မြန်မာဆရာနှင့် ပြောင်းကုသည်။

မြန်မာဆေးဆရာက စားဆေးတွေ ပေးလိုက်ရာ အဝင်ဆိုး
သည်ဆိုပြီး မစားဘဲနေ၏။

တဖြည်းဖြည်း လူက ပိန်သထက် ပိန်လာပြီး ဆီးမသွားနိုင်ဘဲ
ခြေထောက်တွေ ယောင်လာ၏။

နောက်တော့ မျက်စိတွေ မမြင်တော့။ အသိဉာဏ်လည်း မရှိ
တော့။

ဗေဒင်တွက်၊ နတ်မေးလုပ်ပြီး ယတြာတွေ ချေသည်။

“နင်တို့ ရောဂါကို သေချာမကုဘဲ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေ
တော့ ရောဂါက ပိုဆိုးလာတာပေါ့ ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မကြာခင်
သွားလိမ့်မယ် ... ဒီနှစ် မမယ်စံ အသက်ကလည်း လေးဆယ့်လေးနှစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မဟုတ်လား၊ မွေးနေ့မတိုင်ခင် သွားမှာ ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းက လူကြီးပီပီ စိုးရိမ်စွာနှင့် သတိပေးသည်။

မမယ်စံ၏ အစ်မ ရောက်လာပြီး ပြုစုပေးနေသည်။ ထိုအစ်မ
က နတ်ကတော်အား သွားမေးပြီး ယတြာချေတာ ငါးသောင်းတောင်
ပေးရ၏။

“ရိုးရာကိုင်တာ ဒေါ်ဒေါ် ... နတ်ကို ကျေနပ်အောင် တောင်း
ပန်လိုက်ရင် မျက်စိတွေ ပြန်မြင်မယ် ... ရောဂါလည်း သက်သာသွား
မယ် ... ”

“အဲဒါ နတ်ကတော်တွေ ပြောတာလား ... မျက်စိ မမြင်ဘူး
ဆိုတာ ကျောက်ကပ် အလုပ်မလုပ်တော့လို့ အာရုံကြောတွေ ချို့ယွင်း
တာ ... ကိုချစ်ခင် ဆရာဝန်နဲ့ သေချာပြုကြည့်ဦး ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းက ပြောသာ ပြောရသည်။ မမယ်စံ အခြေအနေ
အရမ်းဆိုးနေတာ သိ၏။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက သွေးမရှိတော့သဖြင့် ဖြူနေပြီ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မမယ်စံ ဆုံးသွားလေသည်။

ဆုံးသည့်အချိန် ပွင့်နေသော မျက်လုံးကို ပိတ်ပေးလို့ရသော်
လည်း နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက ဖြူဖွေးပြီး စေ့လို့မရသဖြင့် ပလတ်စတာနက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိတ်ထားရလေသည်။

မမယ်စံကား ကောင်းမှုကုသိုလ်ထက် မကောင်းမှုအကုသိုလ်
တွေ များနေ၏။

နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားက သူ့ထံ ပိုက်ဆံယူထား
သူများဆီက အတိုးနှင့် အရင်း ပြန်ဆပ်ဖို့ အကြွေးလိုက်တောင်းနေ
သည်။

မတော်တဆ သူများ သေခဲ့လျှင် သားလေးအား ကောင်းစွာ
စောင့်ရှောက်ဖို့။ တခြား ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ နောက်မိန်းမတော့ မယူဖို့
သူ့ယောက်ျားအား အထပ်ထပ် မှာခဲ့သည်တဲ့။

ယခုတော့ ...

မမယ်စံ သေဆုံးပြီ။

မမယ်စံထံ ပိုက်ဆံယူထားသူများသည် သူတို့အိပ်မက်ထဲတွင်
မမယ်စံ အကြွေးလာတောင်းတာ အိပ်မက် မက်ကြသည်။

ဈေးထဲမှ ဒေါ်မြသစ်ဆိုသော အဒေါ်ကြီးသည် နံနက်စောစော
စီးစီး သူ့ဈေးဆိုင်ခန်းဖွင့်သည်နှင့် အထဲမှာ မမယ်စံ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
တာ တွေ့၍ လန့်အော်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ကိုချစ်ခင်၏ အိမ်ထဲတွင်လည်း ညဆိုလျှင် မီးဖိုထဲမှာ အိုးတွေ

ခွက်တွေ လွတ်ကျသံ၊ ပစ်ပေါက်သံ မကြာခဏ ကြားရသည်။

ကိုချစ်ခင်က တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲသဖြင့် သူ၏ ညီ
တစ်ဝမ်းကွဲ ကိုသန်းမြင့်အား အိမ်မှာ ခေါ်၍ အိပ်ရလေသည်။

တစ်ညတွင် နှင်းကေသရီ အိပ်မပျော်သဖြင့် လသာဆောင်
တွင် ထွက်ထိုင်နေစဉ် မမယ်စံအား အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေတာကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မမယ်စံ မကျွတ်မလွတ်သေးဘူး။ သည်အနားမှာ
ပဲ ရှိနေသည်ဟု နှင်းကေသရီက ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းကေသရီခဏခဏ မမယ်စံအား တွေ့သည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ဒေါ်ကြည်ပြာက လိပ်ပြာဗေဒင်နာမည်ကြီးနေသော ဆရာမ
ထံ သွားရောက်မေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

၄။ အိပ်မက်ကပေးတဲ့ မမယ်စံ

“ခါ ... ခါ ... ခါ ... ခါ ... ”

လေချွန်သံလိုလို သစ်ပင်များ လေတိုက်၍ လှုပ်သံလိုလို ဒါမှ
မဟုတ် မြေတွန်သံလိုလို အသံကြားနေရ၏။

“ဂါ ... ဂါ ... ဂါ ... ဂါ ... ”

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့တိုက်လိုက်သည်နှင့် ခြံစပ်မှာ ရှိသော
ဝါးရုံပင်များ လေယိမ်းရာ နွဲ့၍ အချင်းချင်း ထိခတ်ပွတ်တိုက်သံကပင်
တိတ်ဆိတ်သော ညသန်းခေါင်ယံမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ ကော့ဖီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေလေသည်။

“နှင်းကေသရီ ...”

သူမအမည်ခေါ်သံ တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှင်းကေ သရီ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

“နှင်း ... ကေ ... သ ... ရီ ...”

ကွဲအက်တုန်ယင်ရှုတ် အသံနှင့် ခေါ်နေပါသော သူက မည်သူ ဖြစ်မည်လဲ။

“နှင်း ... ကေ ... သ ... ရီ ...”

မနေနိုင်တော့။

နှင်းကေသရီ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ် လိုက်၏။

ညက အိုက်စပ်စပ်ရှိသဖြင့် ပြတင်းတံခါး မပိတ်မိ။

ထိုပြတင်းတံခါးမှ ကြည့်လျှင် ခြံထောင့်မှာရှိသော ကိုချစ်ခင် ၏အိမ်ကို မြင်နေရ၏။

လရောင်မရှိ။

ခြံထဲမှာ ထွန်းထားသော ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ကိုချစ်ခင်၏ အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရပ်နေသော မမယ်စံအား မမျှော်လင့် ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှင်းကေသရီ ရင်တွေတုန်သွားသည်။

“နှင်း ... ကေ ... သ ... ရီ ...”

လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ သူ့အမည်ကို အော်ခေါ်နေသော မမယ်စံကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကြောက်လာသည်။

“နှင်း ... ကေ ... သ ... ရီ ... မလာဘူးလား ... နင် မလာ

ရင် ငါ လာခဲ့မယ် ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

နှင်းကေသရီ ပြတင်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ် အတွင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“နှင်းကေသရီ ...”

“ဘုရား ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

မမယ်စံသည် မိမိအိပ်ခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေပါရောလား။ အသုဘချသည့်နေ့က အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော မမယ်

စံသည် အသားအရောင်က နနွင်းလိမ်းထားသလို ဝါဝင်းထိန်နေ၏။

မျက်လုံးက ချိုင့်ထဲမှာ၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်။

ထူလွန်းသော သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖြူနေပြီး အထက်နှုတ်ခမ်း

က အထက်သို့ လန်တက်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းက အောက်သို့ အဆ
မတန် တွဲကျနေသည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကြားက သွားရည်တွေ တမြားမြား ကျနေ၏။
သူ့ကိုယ်မှ ညှိစို့စို့အနံ့လည်း ရသည်။

“ငါ ထမင်းမစားရတာ သုံးရက်ရှိပြီ ... ငါ့ကို ထမင်းကျွေးပါ”
“ထမင်းကျွေးရမယ် ... လာလေ ... ”

မမယ်စံအား ကြောက်သော်လည်း အလွန်ထမင်းစားချင်နေ
၏ ... ။ ဆန္ဒပြည့်ဝစေရန်အတွက် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင်
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မမယ်စံက နှင်းကေသရီ၏နောက်မှ လိုက်လာသည်။
ထမင်းစားခန်းထဲက ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်
တွေ သိမ်းထားတာတွေ့၍ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ စုပြုံထည့်ပေးလိုက်
၏။

မမယ်စံသည် ထမင်းကို အငမ်းမရ စားလေသည်။
ဒီလိုဆိုတော့လည်း နှင်းကေသရီ ကြည်နူးသွားရလေသည်။
မမယ်စံအား ကြည့်ရင်း သနားလာသည်။
“ဒေါ်လေးစံ အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ”

သူက ဘာမှမဖြေဘဲ ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေသည်။

“နောက်ကို ထမင်းအမြဲစားရအောင် ဦးချစ်ကို သွားတောင်း
ပါလား ... ”

“ငါ သွားတောင်းလို့ မရဘူး ... သူ့အိမ်ထဲ ဝင်လို့မရဘူး ...
ဘိုးတော်က ရိုက်ထုတ်တယ် ... ”

“ဟင် ... ”

“သူ့ကို ပြောပေးပါ ... ငါ့သားကို ရဟန်းပြုပေးပြီး ငါ့ကို အမျှ
ဝေပေးပါ ... ငါ သာဓုခေါ်ချင်လို့ ... ”

“ဟင် ... မမယ်စံ ရက်လည်တုန်းက သူ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေး
တယ် ... အမျှလည်း ဝေတယ်လေ ... ”

“နည်းနေသေးတယ်၊ ငါ့မှာ ဝတ်စရာလည်း မရှိဘူး ... သင်္ကန်း
လှူပေးပါ ... ငါ့သားကို ရဟန်းဝတ်ပေးပါ ... ငါ သာဓုခေါ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဦးချစ်ကို သမီး ပြောလိုက်မယ်နော် ... ”
ထို့နောက် မမယ်စံသည် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှနေပြီး အပြင်

သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒေါ်လေးစံ ... ဒေါ်လေးစံ ... ”

နှင်းကေသရီ လိုက်ခေါ်လိုက်၏။

တံခါးမဖွင့်ဘဲ သစ်သားတံခါးပေါက်ထဲသို့ ဒီအတိုင်း ဝင်၍
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ဪ ... စားစရာတောင်မရှိဘူးတဲ့ ... ဒေါ်လေး မမယ်စံရယ်၊
သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ ... ”

“ဒေါ်လေးစံ ... ဒေါ်လေးစံ ... ”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးစံ ... ဒီဘဝက ဒေါ်လေး ကျွတ်လွတ်စေ
ရမယ် ... ဦးချစ်ကို အလှူလုပ်ဖို့ သေချာပြောရမယ် ... ”

“ဟဲ့ ... မိနှင်း ... အိပ်ရင်းက ယောင်နေပြန်ပြီ ... ထစမ်း
ထ ... ဘာလဲ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံပြန်ပြီလား ... ”

မိုးဝသန်က နှင်းကေသရီ၏ပခုံးကို လှုပ်၍နှိုးလိုက်သည်။

နှင်းကေသရီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

မိုးဝသန်ကို တွေ့တော့ ကြောင်ငေးစွာ ငေးဖြစ်နေရာ

“အိပ်မက်တွေ မက်နေပြန်ပြီလား ... ”

“အင်း ... ဒေါ်လေးစံနဲ့ တွေ့နေတာ ... အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး၊
သူ တကယ်လာတာ ... ထမင်းမစားရသေးလို့ တောင်းစားနေတာ၊
သမီး ထမင်းကျွေးလိုက်တယ် ... ”

“တော်တော့ ... နင် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောပြန်ပြီ ...
အိပ်ဦး ... အစောကြီး ရှိသေးတယ် ... ”

မိုးဝသန် ပြောပြီး နှင်းကေသရီ၏ ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်လာ
သည်။

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်း ကျယ်ကြီးထဲမှာ နှင်းကေသရီတို့ ညီမ
သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ခုတင်စီဖြင့် အိပ်ကြရ၏။

နှင်းကေသရီတို့၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှာ ဦးမျိုးအောင်
နှင့် ဒေါ်မြစိမ်းတို့လင်မယား အိပ်သည်။

အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်ကြည်ပြာနှင့် လှလှဝင်းတို့ အိပ်သည်။

နှင်းကေသရီ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်မနေနိုင်။

မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း မမယ်စံ ရောက်လာသည်ဟု ထင်နေ
၏။

အတန်ကြာ အိပ်ရာထဲမှာ နေပြီးမှ အိပ်မပျော်သည့်အတူတူ
အိပ်ရာက ထလိုက်၏။

မိုးဝသန်က စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။

မနက်လေးနာရီ ထ၍ စာကြည့်ခြင်းက မိုးဝသန်၏ အလေ့
အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးဝသန်က ညီမသုံးယောက်ထဲမှာ စာ
အတော်ဆုံးဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီး ဆယ်တန်း
ကျောင်းသူသုံးယောက်ကိုလည်း စာပြပေးနေခဲ့သည်။

ဆောင်းဟေမာန်က အင်္ဂလိပ်စာ ဘာသာ အဓိကဖြင့် ဒုတိယ
နှစ် တက်နေသည်။ ကျောင်းစာထက် အလှအပ၊ အပျော်အပါးကို ဦး
စားပေးသည်။ ရည်းစားတွေလည်း များသည်။

နှင်းကေသရီက အထွေးဆုံးသမီး။ ယခုနှစ်မှ ဆယ်တန်းတက်
ရမည့်သူ ဖြစ်၏။

“ဗိုက်ဆာတယ် ... ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ် ... မိနှင်း ကော်ဖီ
သောက်မလား ... ”

“အင်း ... ”

မိုးဝသန်က မတ်ခွက်ကြီးထဲသို့ ကော်ဖီမစ်နှစ်ထုပ် ဖောက်
ထည့်၊ သကြားနှင့် နို့ဆီ အနည်းငယ်ထည့်ကာ ရေခဲခဲနှင့် သုံးခွက်

အောင် ဖျော်သည်။

နှင်းကေသရီ ရေချိုးခန်းဝင်သည်။

သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ကာ မိုးဝဿန် ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို သောက်လိုက်၏။

“ဦးချစ်ကို လိပ်ပြာဗေဒင်မေးတဲ့အကြောင်း ပြောပြီးပြီလား”

“ငါတို့တော့ မပြောချင်ပေါင် ... သူ့မိန်းမအကြောင်း ပြောတာ ယုံချင်မှ ယုံမှာ ... ဒေါ်လေးကြည်ပြာကတော့ ပြောမှာပါ ... ”

မိုးဝဿန်က ဘီစကွပ်မှန်ဘူးထဲမှ မှန်ကို နှိုက်ယူရင်း ပြောသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ... ဒေါ်လေးစံက တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ... ထမင်းတွေ စားလိုက်တာ အားရပါးရပဲ ... ”

“နင်ပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သူ့ကို မက်တယ် ... ငါတော့ ခေါင်းထဲမှာ အဲဒါတွေ မရှိဘူး ... ဒါကြောင့် အိပ်မက်လည်း မမက်ဘူး ... သရဲလည်း အခြောက်မခံရဖူးဘူး ... သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာလည်း ကြောက်တတ်တဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ကဖြစ်တာ ... ကြောက်တော့ တောင်တွေ၊ မြောက်တွေ၊ ကြောက်စရာတွေ ကြံဖန်တွေတာ ... ဘာသံကြားကြား ကြောက်နေတာလေ ... ငါတော့ မကြောက်ဘူး ... သရဲ

ဆိုတာ ရှိကို မရှိဘူး ... ”

“အမယ်လေး ... မမကြီးပြောတာနဲ့ သမီး ကြက်သီးတွေထလာပြီ ... သရဲဆိုတာ ရှိတယ် ... သမီး ခဏခဏ တွေ့နေရတာပဲ”

“ကွီ ... အိ ... အိ ... ”

ပြောဆိုနေရင်းမှ ဝရန်တာတံခါးသည် အသံမြည်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာ၏။

“ဟော ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“တံခါး ပွင့်လာတယ်လေ ... ”

“လေတိုက်လို့ပါဟယ် ... ”

“မွှေးလိုက်တာ ... မမကြီး အနံ့မရဘူးလား ... ”

နှာခေါင်းတန့်န့် လုပ်ရင်း နှင်းကေသရီ ပြောသည်။

“မွှေးမှာပေါ့ ... ခရေပန်းပင်ကြီးက ပန်းတွေ ပွင့်နေတာကိုး”

နှင်းကေသရီ ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

၅။ ဖြတ်လမ်းမှချမ်းသာချင်သူ

နှင်းကေသရီ၏ အိပ်မက်ကြောင့်ရော၊ အကြားအမြင်ဆရာမ၏
ဟောတာရောကြောင့် ဦးချစ်ခင်က သားဖြစ်သူ သူရချစ်ခင်အား ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတွင် ရှင်ပြုပေးလိုက်၏။

သူရချစ်ခင်ကလည်း သူ့အမေအတွက် ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး
ဆွမ်းခံကြွတိုင်း အိမ်သို့ဝင်သည်။

စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ မမယ်စံ၏ အမည်
ကို ခေါ်၍ အမျှဝေလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင်းကေသရီသည် ကိုရင်လေး ဆွမ်းခံကြွလာတိုင်း ဆွမ်းနှင့် ဟင်းတစ်ခွက် အမြဲလောင်းလှူသည်။

လောင်းလှူပြီးတိုင်းလည်း မမယ်စံအား အမျှပေးဝေလေ သည်။

ကိုရင်လေးက (၁၄)ရက်ကြာမှ ရှင်ပြန်ထွက်မည် ဖြစ်၏။

ကိုရင် မထွက်ခင် တစ်နေ့ နှင်းကေသရီ ဆွမ်းလောင်းနေစဉ်

“ဒကာမလေး ... ”

“ဘာလဲ ကိုရင် ... ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ ... လူထွက်ချင်ပြီ

လား ... ”

“မနေ့က အိပ်မက်မက်လို့ ... အဖေ့ကိုတော့ ပြောပြီးပြီ”

“ဘာလဲ ... ဒေါ်လေးစံကိုလား ... ”

“အမေက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆွမ်းလာကပ်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ... အိပ်မက်ကောင်းပေါ့ ... ပြီးတော့ရော

ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ထီထိုးပါတဲ့ ... သူနေတဲ့နေရာကို ... လိုက်ပြမယ်ဆိုပြီး

ကျွန်တော့်ကို အဲ ... ကိုရင်ကို ခေါ်သွားတယ်၊ တောထဲက ကျောက်

တောင်တွေကြားထဲမှာ ဝူပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ရှိတယ် ... အဲဒီကို

ခေါ်သွားတာ ... အဲဒီဝူထဲမှာ ရေတွင်းလည်းရှိတယ်၊ ရွှေငွေတွေကို တောင်းကြီးတွေထဲမှာ ထည့်ထားတယ် ... ကြိုက်သလောက် ယူတဲ့”

“အမယ် ... ဒါနဲ့ ယူလာရောလား ကိုရင်က ... ”

“ဘုန်းကြီးဝတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ မယူရဲဘူး၊ မင်းအဖေကို ပြော လိုက်၊ ထီများများထိုးပါတဲ့ ... သူ့နာမည်နဲ့တူတဲ့ ဂဏန်းများများပါတဲ့ ထီလက်မှတ်ရွေးထိုးပါတဲ့၊ ထီထိုးပြီးရင် ဘုရားမှာ ပဲပေါက်စိများများ လှူလို့ မှာလိုက်တဲ့ ... ”

“ဒါဆို အဲဒီဂဏန်းပါတဲ့ ထီထိုးပေါ့ ... မမယ်စံဆိုတော့ မက ကြာသပတေး (ငါး) မယ်ကလည်း ကြာသပတေး (ငါး) စံက အင်္ဂါ (သုံး) ငါးငါးသုံးပါတဲ့ ထီလက်မှတ်ရွေးထိုးရမှာပေါ့နော် ... ”

“ဒကာမလေးလည်း ထိုးလေ ... ”

“အင်း ... ဒေါ်လေး မမယ်စံက ကိုရင်တို့သားအဖအတွက် ပေးတာဆိုတော့ တပည့်တော်ထိုးရင် ပေါက်ချင်မှပေါက်မှာ ... ကိုရင် တို့ပဲ ထိုးပါ ... ”

ကိုရင်လေး ရှင်သုတ ခေါ် သူရက ပြန်ကြွသွား၏။

နှင်းကေသရီ မျက်ခုံးလေးကျုံ့ထားပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက် လာ၏။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာက စီးဖိုခန်းဝမှ ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

“ကိုရင်လေးက အောင်ဘာလေထီ ထိုးခိုင်းနေတာ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာက စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထီထိုးတာကို ဒေါ်ကြည်ဖြာ ဝါသနာပါသည်။

ထီပေါက်မယ်ဟု ဗေဒင်က ဟောလိုက်သည်နှင့် အပတ်စဉ် ထီထိုးပြီး ထီပေါက်လျှင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်ကာ ပျော်နေတတ်သည်။

“ဒေါ်လေး မမယ်စံက အိပ်မက်ပေးတာ ... သူ့နာမည်ပါတဲ့ ထီလက်မှတ် ရွေးထိုးပါတဲ့ ... ”

“သူ့နာမည် မမယ်စံဆိုတော့ ငါးငါးသုံးပါတဲ့ ထီလက်မှတ်ပေါ့၊ ငါးငါးသုံး အပူးအတွဲ အခွ များများပါတာ ထိုးရင် ပေါက်နိုင်တာပေါ့” ဆောင်းဟောမာန်က လက်ဆေးနေရင်းမှ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အမယ် ... နင်က ဒါတွေ သိတာပေါ့ ... ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ ... ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမေလေ ... ထီဝါသနာအိုး ... ”

ထီအရမ်းထိုးတာ ... မင်္ဂလာစုံတွဲတွေချည်း ထိုးတာ၊ အဲဒီအန်တီက ဗေဒင်မေးလိုက် နတ်မေးလိုက် ဘိုးတော်တွေဆိုလည်း မေးတာပဲ ... ပြီးရင် ထီကို အုပ်လိုက်ထိုးတာ ... ဟိုတစ်ခါ ထီပေါက်လို့ အလှူလုပ်တာ အကြီးအကျယ်ပဲဆိုတာ သမီး ပြောဖူးပါတယ် ... ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ လုံထမ်းလာတာသာ မြင်ရတာ ... ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရဘူး ... ထိုးဦးမှပဲ ... ငါးငါးသုံးပါတဲ့ ထီလက်မှတ်ရွေးမယ် ... ”

“သမီးလည်း ထိုးမှယ် ... ”

“အေး ... တို့တူဝန်းနစ်ယောက် စပ်ထိုးမယ် ... မင်္ဂလာစုံတွဲ ထိုးမယ်၊ နှင်းကေသရီရော ... ”

နှင်းကေသရီကတော့ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ထိုအနားမှ ထွက်လာသည်။

“ထီအမြဲပေါက်နေတဲ့ ဒေါ်အိမ်စုက ပြောတယ် ... ထီထိုးရင် အလှူသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထီလက်မှတ်တွေ ဝယ်တာ၊ ပေါက်ရင်ယူ မပေါက်ရင် အလှူပေါ့ ... ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”
 တယ်လီဖုန်းသံကြားသည်နှင့် ဆောင်းဟေမာန်အမြန်ကောက်
 ယူ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို ... ”

“ဒေါ်ကြည်ဖြာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏလေး ... ”

ဆောင်းဟေမာန်က ဘုရားပန်းအိုးထိုးနေသော ဒေါ်ကြည်ဖြာ
 အား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒေါ်ကြည်ဖြာလား ခင်ဗျာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကျွန်တော် ထီဆိုင်ကပါ။ ကျွန်တော်တို့ထီဆိုင်က ဒေါ်ကြည်ဖြာ ထိုးသွားတဲ့ ထီလက်မှတ်ဟာ သိန်းငါးရာဆုကြီးနဲ့ တစ်လုံးတည်းလွဲသွားပါတယ်ခင်ဗျာ ... ဒေါ်ကြည်ဖြာက ဆုကြီးနဲ့ တော်တော်နီးစပ်ပါတယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကျွန်တော်တို့ဆရာတော်ကြီး အာရုံရတာကတော့ ဒီတစ်ပတ် သိန်းဆုကြီးပေါက်မဲ့သူဟာ ဒေါ်ကြည်ဖြာပါပဲ ... တနင်္လာသမီးလား ခင်ဗျာ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ”

“တနင်္လာသမီးဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ... အဘနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကျတယ် ... ”

“ဘယ်အဘနဲ့လဲ ... ”

“အဘဘိုးမင်းခေါင်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကျတယ် ... မွေးနေ့တိုင်း ကွမ်းရွက်ကီးရွက် ကြေးလင်ပန်းနဲ့ ကပ်လှူပြီး သိန်းဆုကြီးပေါက်ဖို့ ဆုကောင်းပါ ... ဆရာတော်ကြီး အာရုံရရင်လည်း လွဲခဲ့တယ် ... ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာနဲ့ ကံပွင့်မဲ့ဂဏန်း၊ ထီလက်မှတ်တွေ သေချာရွေးပြီး လာပို့ပါမယ် ခင်ဗျာ ... ”

“ဟင် ... လာပို့မယ် ဟုတ်လား ... နေပါစေ ... အားနာစရာကြီး ... ”

“ထီပေါက်စေချင်လို့ပါ ... ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သိန်းဆုကြီးနဲ့ တစ်လုံးတည်းလွဲသွားတာ ... ဘယ်လောက်နမြောဖို့ကောင်းလဲ ... အကွရာနဲ့မလွဲရအောင် ပေါက်ဂဏန်းနဲ့ မလွဲရအောင် ထီလက်မှတ်လေးငါးအုပ်လောက် ထိုးစေချင်တယ် ... ဆယ်အုပ်တွဲထိုးရင် သေချာပေါက်ပြီပေါ့ ... ဘယ်မှာလွဲနိုင်တော့မလဲ ”

“ဆယ်အုပ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကျမှာလဲ ... ”

“တကယ်ပေါက်ဖို့ သေချာသလောက်ဖို့ လှူဒါန်းရအောင်၊ သာသနာပြုရအောင် ကျွန်တော်တို့က ပါရမီဖြည့်ပေးတာပါ ... ဆယ်အုပ် သုံးသောင်းခွဲကျပါတယ် ... ဈေးလျှော့ပေးထားတာပါ ”

“အမဲလေး သုံးသောင်းခွဲ၊ များလိုက်တာ ... ”

“ဆယ်အုပ်မတတ်နိုင်လည်း စိတ်နိုင်သလောက် ထိုးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ နံပါတ်တွေ သေချာရွေးပြီး ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သိဒ္ဓိတင်ပေးထားတဲ့ ထီလက်မှတ်တွေ ယူလာခဲ့ပါမယ် ... လိပ်စာလေး ပြောရင် ... ”

ခင်ဗျာ ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာက အိမ်လိပ်စာ ပြောလိုက်၏။

“ဘာတဲ့လဲ ဒေါ်လေး ... ”

ဆောင်းဟေမာန်က မေး၏။

“ထီဆိုင်က ဟိုတစ်ပတ်က ငါတို့ထိုးတဲ့ ထီလက်မှတ်က သိန်း

ငါးရာဆုက နောက်ဆုံးတစ်လုံးပဲ လွဲတယ်တဲ့ ... ”

“ဟင် ... အသည်းယားလိုက်တာ၊ မင်္ဂလာစုံတွဲဆိုရင် ပေါက်မှာ နေ့ ... ”

“အေးပေါ့ ... သိန်းသုံးရာဆု မင်္ဂလာစုံတွဲဆိုရင် အများကြီးရ မှာ ... ခုလည်း ဆရာတော်ကြီးက တနင်္လာသမီး ဒေါ်ကြည်ပြာ သိန်း ဆုကြီးပေါက်မယ်လို့ အာရုံရထားတာတဲ့ ... အဲဒါကြောင့် ကံကောင်း မဲ့ ပေါက်မဲ့ နံပါတ်တွေ ရွေးထားတဲ့ ထီစာအုပ်ယူလာပြီး အိမ်တိုင် ရာရောက် ရောင်းမှာ ... ”

“များများထိုးမှ မလွဲမှာ ... ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း ထီကို နှစ်သောင်းဖိုး သုံးသောင်းဖိုး မထိုးနိုင်ဘူး ... ဆောင်းဟေမာန်လည်း စပ်ပြီး ထိုးပါလား”

“ထိုးမယ်လေ ... တစ်ယောက်ကံ တစ်ယောက်မိပြီး ပေါက်မှာ

ပေါ့ ... ”

သို့နှင့်ပင် ... ဒေါ်ကြည်ပြာနှင့် ဆောင်းဟေမာန် တူဝရီးနှစ် ယောက် အပတ်စဉ် ထီကို လေးငါးသောင်းဖိုး ထိုးနေကြလေသည်။

၆။ ပဲပြုတ်သည်မစော

“ပဲပြုတ်လာနေပြီ အဝင်းရေ ... ငါ ပဲပြုတ်ထွက်ဝယ်လိုက်ဦး
မယ် ... ”

မနက်စောစော ပဲပြုတ်သည် အော်သံကြားသည်နှင့် ဒေါ်ကြည်
ပြာ ကြွေလှေလေးယူ၍ ခြံသို့ ထွက်သွား၏။

ခါတိုင်း ပဲပြုတ်ဝယ်လျှင် လှလှဝင်းကို ခိုင်းလို့ရသည်။

မမယ်စံ သေဆုံးပြီးမှ လှလှဝင်းသည် မနက်အစောကြီး ပဲပြုတ်
ထွက်မဝယ်ရဲချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပဲပြုတ်သည်ကလည်း မနက်ငါးနာရီခွဲဆို ရောက်လာ၏။

ထိုအချိန် ... မိုးစင်စင် မလင်းသေးသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်များနှင့် မှောင်နေသေးသည် မဟုတ်လား။

“မစောရေ ... ပဲပြုတ်နှစ်ဆယ်သား ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ... ကိုချစ်တို့ သားအဖ အိမ်မှာ မရှိဘူးထင် တယ် ... ပဲပြုတ်မဝယ်တာ ကြာပြီ ... ”

“အေး ... ဓရီးထွက်ကြတယ်ထင်တယ်”

“ဟိုအပတ်ကပဲ ကျိုက်ထီးရိုးသွားပြီး အလှူလုပ်တာ တွေ သေး၊ ထိပေါက်လို့တဲ့ ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာ အံ့သြသွား၏။ ဒီသတင်းကို သူ မကြားလိုက်ပါ လား။

“ထိပေါက်တယ် ဟုတ်လား ... ဘယ်လောက်ပေါက်တာလဲ”

“ဆယ်သိန်းလား မသိဘူး၊ သူ့မိန်းမ ထိုးခိုင်းလို့ ထိုးတာ ... ငါးအစ သုံးအဆုံး ဆိုလားပဲ ... အဲဒါ ကျိုက်ထီးရိုးမှာ ရွှေသင်္ကန်းလာ ကပ်တယ် ... ကိုးနဝင်းဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွေးသွားသေး တယ်”

“ကျုပ်တို့တောင် မသိဘူး ... ကိုချစ်ခင်တို့များ ပြောဖော်

တောင် မရဘူး”

“သူ့မိန်းမက သူ့ကို တော်တော် မ,တာ ... ကျွန်မတောင် မနေ့က မမယ်စံကို အိပ်မက်မက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုမက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းတော် ... သူ့ကိုလည်း စွဲလည်း မစွဲလမ်းဘဲ နဲ့ ဟောဒီ ခြံတံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး ပဲပြုတ် ... ပဲပြုတ်လို့ အော်နေတယ်”

“ရှင့်ကိုလည်း မ,ချင်လို့ ထင်တယ်”

“အဲဒီလိုအော်တာနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ကို ပဲပြုတ်တွေ တောင်းထဲ က နှိုက်ကျွေးလိုက်တယ် ... ”

“အင်း ... နောက်တော့ရော”

“ကျွန်မလည်း သေတဲ့လူကို အိပ်မက်မက်တော့ ကြောက်ပြီး လန့်နိုးသွားတယ် အစ်မရဲ့ ... ”

“မမယ်စံဟာ အသက်လည်း ငယ်သေးတယ် ... သူ့ယောက်ျား နဲ့ သူ့သားကိုလည်း သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတာ ... အဲဒါကြောင့် အသေ မဖြောင့်ဘဲ ဒီလို မကျွတ်မလွတ်ဘဝမှာ ရှိနေတာဖြစ်မှာ ... ဒါကြောင့် ဟိုလူ့ အိပ်မက်လိုက်ပေး ဒီလူ့အိပ်မက်လိုက်ပေး လုပ်နေတာ ... သူ့ အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေးချင်လို့ ဖြစ်မှာ ... ကိုချစ်ခင်ကို

ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်ဦးလေ ...”

“မပြောချင်ပါဘူး ... သူက သူ့မိန်းမ မကျွတ်ဘူးပြောရင် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ပြောကြည့်ရဦးမယ် ... ဟိုမှာ အိမ်ထဲက မီးရောင်လေး တွေတယ်၊ ဒါဆို ခရီးထွက်တာ မဟုတ်ဘူး ရှိတယ်”

ဒေါ်ကြည်ပြာသည် ပဲပြုတ်သည်၏ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောချင်စိတ်တွေပေါက်နေသဖြင့် ထမင်းကြော်အိုးကို လှလှဝင်းနှင့် ထားခဲ့ပြီး ဦးချစ်ခင်၏အိမ်လေးဆီသို့ လာခဲ့၏။

စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဂျွီ ...”

“ဟာဗျာ ... လန့်လိုက်တာ အစ်မရယ်”

ဦးချစ်ခင် လန့်အော်သည်။

သူ့မိန်းမ သေပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲသော ဦးချစ်ခင် မဟုတ်လား။

ဟိုကဒီက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ကြားလျှင်ပင် ကြောက်လန့်နေတတ်သည်။

“စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ ...”

“ဟို ... ပဲပြုတ်သည်က ပြောသွားတယ် မမယ်စံကို အိပ်မက်

မက်လို့တဲ့”

“ဟင် ...”

“ဟောဒီခြံရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ပဲပြုတ် ... ပဲပြုတ်လို့ အော်တယ်တဲ့”

“ပဲပြုတ်သည် မစောအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့... ပေါက်ကရလျှောက်ပြောတတ်တာ ... သူက ဘာမို့လို့ မမယ်စံက အိပ်မက်ပေးရမှာလဲ ... သူတို့ပြောတိုင်း ကျွန်တော်က ဟိုနေရာလှူ၊ ဒီနေရာလှူဆိုရင် ကျွန်တော် မွဲရောပေါ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မမယ်စံ ထိထိုးခိုင်းလို့ ထိထိုးတာ ပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေါက်တယ်လေ ... အဲဒီတစ်ခါပဲပေါက်တာ ... လှူဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ထိုးတာ ... ပေါက်တော့လည်း လှူလိုက်တာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ပေါက်မလားလို့ ထိုးတာ မပေါက်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ လစဉ်တော့ ကံစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ထိုးနေတယ်၊ မမယ်စံက အိပ်မက်ပေးရင် ကျွန်တော့်ပဲ ပေးမှာပေါ့ ... ဒါမှမဟုတ် သူ့သားကို ပေးမှာပေါ့ ... ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့ မစောကို အိပ်မက်ပေးပါ့မလား”

“အေးလေ ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

၇။ နတ်ပြိတ္တာဘုံက မမယ်စံ

“ဟယ် ... မမယ်စံ ... အမလေး မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး၊
တယ်လှနေပါလား ... ”

မမယ်စံသည် ယခင်က ပုံစံနှင့် လုံးဝခြားနားစွာဖြင့် ပြောင်
ပြောင်လက်လက် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာကလည်း ပြည့်ဖောင်းပြီး ဖြူဝင်းနေ၏။
မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုးထားတာ မဟုတ်ဘဲ ထူးခြား
စွာ လှပနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေါင်းမှာလည်း ရတနာမျိုးစုံဖြင့် စီခြယ်ထားသော အချွန်
အတက်တွေပါသော စည်းပုံတစ်ခု ဆောင်းထား၏။

“မမယ်စံ အခု ဘာဖြစ်နေလဲ ... ခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်
တာ ... ”

“ကျွန်မ အခု နတ်ပြိတ္တာဘုံမှာ ရောက်နေတယ် ... လူ့ဘဝ
တုန်းက ကျွန်မ ကျောင်းတွေ ရေကန်တွေ လှူခဲ့တဲ့အကျိုးကျေးဇူး
ကြောင့်ပေါ့ ... ဟောဒီမှာ ကျွန်မနေတဲ့ နေရာလေး လိုက်ကြည့်ပါဦး”

နတ်ပြိတ္တာဘုံတွင်ရောက်နေသော မမယ်စံက သူ၏ ဗိမာန်ကို
ခေါ်သွားလေ၏။

ဗိမာန်သည် အလွန်လှပ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြာမျိုးငါးပါး
နှင့် ပြည့်စုံသော ရေကန်ကြီးရှိပြီး ပန်းမျိုးစုံပွင့်သော ဥယျာဉ်ကြီးလည်း
ရှိလေသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား မမယ်စံရယ် ... ဒါဆို ... ကိုချစ်လုပ်တဲ့
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုလည်း ရှင် သာဓုခေါ်တယ်ပေါ့နော် ... ”

“ကျွန်မ မသေချင်ဘူး ... ဒီသားနဲ့ ဒီယောက်ျားကို မခွဲချင်ဘူး။
ကျွန်မမှာ သေလောက်တဲ့ရောဂါကြီးရတာတောင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
သေမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး ... ကျွန်မရဲ့အဖွဲ့အလမ်းတွေကြောင့် ကျွန်မ

မကျွတ်ဘူး ... အဲဒီအနားမှာပဲ ပြိတ္တာအဖြစ်နဲ့ တဝဲလည်လည်နေခဲ့ရ
တယ်လေ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

“ကျွန်မသားလေး ရှင်ပြုတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုတွေ့ပြီး ဝမ်း
သာအားရ သာဓုခေါ်ခဲ့ရလို့ နတ်ပြိတ္တာဘုံကိုရောက်လာခဲ့တာ”

“ဒါဆို ရှင်အရင်လို စားစရာမရှိလို့ ဝတ်စရာမရှိလို့ ဒုက္ခရောက်ရ
တာမျိုးမရှိတော့ဘူးပေါ့နော် ... ”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ မရှိတော့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ နတ်ပြိတ္တာဘုံ
က ကျွတ်အောင် ကျွန်မ တရားအားထုတ်ရဦးမယ်၊ အရင်က အလှူ
အတန်းလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ သီလဘာဝနာမလုပ်ခဲ့သေးဘူးလေ ... ကဲ ...
ကျွန်မနဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ကျွန်မရဲ့သားနဲ့ယောက်ျားကို ပြောပြ
လိုက်၊ ရှင့်အတွက် တစ်သက်လုံးကောင်းစားအောင် ကျွန်မဟောဒီ
ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်ပေးလိုက်မယ် ... အဲဒါကို အရင်းအနှီးပြုပြီး ကြီးပွား
ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေတော့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမယ်စံရယ်”

ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်ကိုယူ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဒေါ်ကြည်ဖြာ
နတ်ဘုံဗိမာန်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြေးလာခဲ့ရာ လမ်းမှာရှိသော ကျောက်တုံးကို တိုက်မိမလိုဖြစ်၍ ရှောင်လိုက်ပါမှ ခြေခေါက်ကာလဲကျသွားလေရာ၊ လက်ထဲမှ ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်လွတ်ကျသွားလေ၏။

“ချလွှဲ ... ချလွှဲ ... ဝှမ်း”

“အမယ်လေး ... ငါ့လင်ပန်း ... ငါ့လင်ပန်းတွေ”

လွတ်ကျသွားသောလင်ပန်းနှစ်ချပ်သည် အချင်းချင်းရိုက်ခတ်ပြီး အသံစုံမြည်ဟီး၍သွားလေသည်။

“ဟင် ... ”

ရုတ်တရက် လင်ပန်းနှစ်ချပ်မှာမတွေ့သဖြင့် ရင်ထဲအထိတ်တလန့်နှင့် စိုးရိမ်သွား၏။

လင်ပန်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။

တကယ်တော့ သူမ ခလုတ်တိုက်လဲကျနေတာမဟုတ်။

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်

ပျော်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒါဆို အိပ်မက်မက်နေတာပေါ့။

အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။

အို ... ကောင်းလိုက်တဲ့အိပ်မက်ပါလား။

မမယ်စံကလည်း ... နတ်ပြုတ္တာဘုံရောက်နေတဲ့ ... နတ်သမီးတဲ့။

ပြီးတော့ ... သူ့ကို ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်ပေးလိုက်သေးတယ်လေ။

“ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်” ဆိုတာ နံပါတ်ပေးတာပဲ။

ဟီ ... ဟီ ပျော်လိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ပဲ။ အောလိုက်ဦးမှ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆောင်းဟေမာန် ကျောင်းကပြန်လာသည်။

“ဆောင်းဟေမာန် ... ရေ”

ဒေါ်ကြည်ပြာ၏ မြူးတူးပျော်ရွှင်နေသောအမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းဟေမာန်က ဒေါ်လေးဘာတွေအူမြူးနေလဲလို့တွေးသည်။

“ငါ အိပ်မက်တွေမက်နေတာ”

“ဘာမက်တာလဲ”

“မမယ်စံလေ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ကိုလာတွေ့တယ်၊ လှလိုက်တာအေ၊ သူမသေခင်ကရုပ်နဲ့တခြားစိပ်၊ မျက်နှာကလည်းပြည့်ဝိုင်းနေတာပဲ၊ အသားအရေကလည်း ဖြူဝင်းနုညက်နေတာ၊ အဝတ်အစားကလည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့ သူက သူ့ယောက်ျားအလှူလုပ်တာ

ကို သာဓုခေါ်လိုက်လို့ စားစရာမရှိတဲ့ ပြိတ္တာဘဝကနေ နတ်ပြိတ္တာဖြစ် သွားတာတဲ့ ... သူနေတဲ့အဆောက်အဦးမာန်ဆိုတာကလည်း ကောင်းမှကောင်း၊ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ချမ်းသာသွားအောင်လုပ်ပေး မယ်ဆိုပြီး ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်ပေးလိုက်တာ၊ ရွှေလင်ပန်းက ဟောဒီ လောက်ကြီးရှိတယ်၊ ငါဝမ်းသာအားရနဲ့လင်ပန်းကြီးနှစ်ချပ်ကိုင်ပြီး အိမ် ပြန်ပြေးလာတော့ ခြေခေါက်လဲသွားတာနဲ့ အိပ်ရာက နိုးလာတော့တာ ပဲအေ ... ”

ဆောင်းဟေမာန်က ဒေါ်ကြည်ပြာ၏အိပ်မက်အကြောင်းပြော ပြနေတာကို စိတ်ဝင်တစားခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း နား ထောင်နေလေသည်။

“ဒါပဲလား အိပ်မက်က ... ”

“အေး ... ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ် ပေးလိုက်တယ်လေ ... အဲဒါ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပေါ့ ... တစ်သက်လုံး ချမ်းသာဖို့တဲ့ အများကြီး ရအောင် အများကြီးထိုးမှဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

ဆောင်းဟေမာန် စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် ... ရွှေလင်ပန်းနှစ်ချပ်ဆိုတော့ ဘာကနေ ကောက်ရမှာလဲ ... လင်ပန်းဆိုရင်တော့ လေးငါးပဲ၊ လေးနဲ့ငါး ပေါင်း

ရင် ကိုး၊ ပြီးတော့ လင်ပန်းနှစ်ချပ်ဆိုတော့ နှစ်လည်း ပါရမယ် ... အောင်ဘာလေထီက ဂဏန်းခြောက်လုံးတောင်ပါတာ ... ဒေါ်လေး မမယ်စံပြောတာ ဘာတဲ့ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာအောင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တစ်သက်လုံးဆိုတာ ခုနစ်၊ ခြောက်၊ လေး၊ ချမ်းသာအောင်ဆို တာ နှစ်၊ ခြောက်၊ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာအောင်ဆိုရင် (၇၆၄၂၆၁) ပဲ ဖြစ်မယ် ... ”

“ဟယ် ... တော်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် ... သိန်းငါးရာ ဆု ပေါက်ချင်ပေါက်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာစုံတဲ့ပေါက်၊ ရှေ့သုံးလုံးတူရင် တောင် အများကြီးရတာ ... (၇၆၄) စတဲ့ ထိလက်မှတ် မရေအောင် ရှာထိုး ... ”

“(၇)အစ (၁)အဆုံးတွေ ထိုးကြည့်ရအောင် ... ”

“အင်း ... ထိထိုးတာတော့ ထိုးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ဆရာတော် အာရုံရလို့ ထိဆုကြီးပေါက်မယ်ဆိုပြီး ထိဆိုင် က လာရောင်းတာ လေးသောင်းကျော်လောက် ကုန်သွားတယ် ... ဟိုတစ်ပတ်ကလည်း နှစ်သောင်းဖိုး ... ”

“သမီးလည်း လက်စွပ်ရောင်းပြီး ထိုးတာ မေမေ သိရင် ကျိုင် ပဲ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါလည်း လက်ကောက်တစ်ဖက် မရှိတော့ဘူး ...”

“ဘာပဲပြောပြော ငွေမျော ငွေခွဲလိုက်ရတယ် ... သမီးတော့ ထိုးဦးမှာ ... သမီးကိုလည်း ဗေဒင်က ဟောထားတယ်၊ ဒီနှစ်မှာ ထိဆုကြီးပေါက်မယ်တဲ့ ... ထိများများထိုးမှ၊ နို့မဟုတ်ရင် တစ်လုံးလွဲ နှစ်လုံးလွဲနဲ့ ...”

“အေး ... ငါ့ကိုလည်း ထိဆုကြီးပေါက်မယ်လို့ ဆရာတော်က အာရုံရထားတာ ... ထိဆိုင်က ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ သုံးပတ် ဆက်ပြီးထိုးရမယ်တဲ့၊ ထိပေါက်ချင်လိုက်တာ ... ထိပေါက်ရင် မြန်မာပြည် အနှံ့ ဘုရားစုံဖူးပြီး လှူပစ်လိုက်ဦးမှာ၊ နင်ကရော ထိပေါက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ ...”

“သမီးက ကားဝယ်ချင်တာ၊ သမီးသူငယ်ချင်း ရှင်ညိုထွေးကို သိတယ်မဟုတ်လား ... ထိပေါက်တာ လေးကြိမ်ရှိပြီ”

“အေး ... ဘယ်လိုကုသိုလ်ကံကောင်းနေတာလဲ မသိဘူး ... သူ့ဆီက ထိပေါက်တဲ့ဂါထာလေး ရှိလားလို့ ... မေးကြည့်ဦး၊ ဒီလောက် ပေါက်နေတာ ... တစ်ခုခု ကောင်းတာ ရှိနေလို့ပဲ ...”

သည်လိုနှင့်ပင် ... ဒေါ်ကြည်ဖြာနှင့် ဆောင်းဟေမာန်တို့နှစ်

ယောက်မှာ ချမ်းသာလိုစိတ်ဖြင့် ထိတွေ့ တအားထိုးရင်း ထိပေါက်ကံ နှင့်လွဲကာ ရှိသမျှတွေကုန်သွားကြပေတော့သည်။

ဆောင်းဟောမာန်တို့အကြောင်းဦးမျိုးအောင်နှင့်ဒေါ်မြစိမ်းတို့
သိသွားကြပြီ။

ဒေါ်မြစိမ်းမှာ တစ်ခါမှ မထွက်ဘူးသော ဒေါသဖြင့် သမီးဖြစ်သူ
အား ရိုက်နှက်ဆုံးမသည်အထိ ဖြစ်ရလေသည်။

“မကြည်ပြာ ... နင်လည်းတော်တော်မိုက်လုံးကြီးတာပဲ ...
နှစ်လုံးသုံးလုံးထိုးလို့ ဘဝပျက်ပြီး မွဲတေစုတ်ပြတ်နေတဲ့ လူတွေအများ
ကြီးပဲ ... နင်းလည်းတွေ့ဖူးနေသားနဲ့ ... စကောလောက်မှ စောက်မ
နက်တဲ့ မိန်းမ ... ချစ်ခင်အိမ်ကို နင်သွားသွားနေတာ အဲဒါကြောင့်
လား ... ဟိုက မုဆိုးဖို ... နင်က အပျိုကြီးမို့ မနေတတ်မထိုင်တတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ ညားသွားမှာစိုးလို့ ငါကအနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ပြောနေတာ၊ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့မိန်းမပဲ ... ”

အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဒေါ်ကြည်ပြာသည် ခုတော့အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အပျိုပေါက်စလေးလို အသံထွက်၍ တဟာင့်ဟာင့်ရှိုက်ငိုနေသည်။

“ကျွန်မ သေသင့်ပါတယ်အစ်မရယ် ... ကျွန်မသေဖို့ကောင်းတာပါ ... ခုတော့ ကျွန်မမှာ ရွှေတွေလည်းကုန်၊ အကြွေးတွေလည်းတင်၊ ဒီမှဆိုးဖို့လူကြီးနဲ့အထင်လည်းခံရ၊ အဲဒါ မမယ်စံကြောင့် ... သူအိပ်မက်ပေးတာမဟုတ်လို့ အဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟဲ့ ... အော်ငိုနေတာမရှက်ဘူးလား ... မမယ်စံသေတာတစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ... ဘယ်ဘဝရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ဟာကို နင်တို့က လိုရာဆွဲတွေးနေကြတာ ... ”

“ပထမတစ်ခါတုန်းက သူ့သားကို အိပ်မက်ပေးပြီး ထိထိုးခိုင်းခဲ့တာပါအစ်မရယ် ... အခု ကျွန်မကို အိပ်မက်ပေးတာ ... သူ နတ်ပြိတ္တာဘုံမှာ နတ်သမီးဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး ... ”

“တော်စမ်း ... ဘာလဲ နတ်ပြိတ္တာဘုံ ... နတ်ဖြစ်ရင်နတ်ပေါ့၊ ပြိတ္တာဆိုလည်းပြိတ္တာပေါ့ ... နင်တို့ဟာ သေတဲ့လူဆီကတောင် အမြတ်

ထုတ်ချင်ကြတယ် ... တော်ပြီနော် နင်က အဒေါ်ဖြစ်ပြီး တူမတွေကို မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်အောင် မဆုံးမပဲ မဟုတ်တာ နည်းလမ်းပြနေတယ်၊ ဟို ချစ်ခင်ဆိုတဲ့လူလည်း ဒီလိုပဲ ... သေတဲ့မိန်းမ ပြိတ္တာဖြစ်တာကို လွတ်အောင် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်မပေးဘဲ ဟိုကအိပ်မက်ပေးပြီး နံပါတ်ပေးတာစောင့်နေတယ် ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်ပြော၍ဆု၍မပြီးတော့။

“ဘယ့်နှယ် အကုသိုလ်များလို့ ပြိတ္တာဖြစ်နေမှ ဒီနှစ်လုံးတွေ သုံးလုံးတွေပေးနိုင်တဲ့တန်ခိုးရှိပါ့မလား ... ငါကြားဖူးတာက ပြိတ္တာဆိုတာ စားဖို့နေဖို့မရှိ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့တောင် အနိုင်နိုင်၊ သူများကို အိပ်မက်ပေးပြီးနှစ်လုံးသုံးလုံးပေါက်အောင် မနိုင်ပါ့မလား”

ဦးမျိုးအောင်ကလည်းပြောသည်။

“ပြီးတာပြီးပြီ ... ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး ... မှားခဲ့တာကိုပြုပြင်လို့ ရသေးတယ် ... လောင်းကစားဆိုတာ သူများပိုက်ဆံမတရားလိုချင်တာ၊ လောင်းကစားနိုင်လို့ရတဲ့ငွေဆိုတာ အပူတွေ၊ ရပြီးပြန်ကုန်တာပဲ၊ ဘုရားလည်းမကြိုက်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒါမျိုးလုပ်တယ်ကြားရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး ... အိမ်ကခေါင်းနဲ့ဆင်းရမယ် ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာနှင့် ဆောင်းဟေမာန်တို့က နောက်မလုပ်တော့

ပါဘူးဟု ကတိပေးကြလေသည်။

“လူတွေဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်နော် ... သံလျင်မှာလည်း သရဲပူးပြီး နှစ်လုံးနံပါတ်ပေးတဲ့လူရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ် ... ”

“အဲဒါ မင်းယုံလား ... လူလိမ်လူညာတွေ ကြံဖန်လှည့်စားနေ ကြတာ ... ရွှေတွေခိုးရောင်းတာရော ... လောင်းကစားလုပ်တဲ့ အကုသိုလ်တွေကင်းအောင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ်၊ နှင်းကေ သရီစာမေးပွဲပြီးရင် နင်တို့အဒေါ်ကိုပါခေါ်ပြီး တရားစခန်းဝင်ကြ ဟုတ် ပြီလား ... ”

နှင်းကေသရီက အပြစ်လုပ်ထားသူမဟုတ်သော်လည်း မကြာ ခဏရိပ်သာတွင် တရားထိုင်နေကြမို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၈။ ကျေးဇူးပဲ မမယ်စံ

ဒေါ်ကြည်ပြာတို့ တရားရိပ်သာဝင်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ကြသော်လည်း ဦးချစ်ခင်ကမူ လူကြားကောင်းအောင် သက်သတ် လွတ်စား၊ ဘုရားသွား ပုတီးစိပ်လုပ်နေရင်းက နှစ်လုံးသုံးလုံးအပြတ်ထိုး ရုံမက ဘောလုံးပွဲပါလောင်းနေတော့၏။

မမယ်စံသေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးသည်နှင့် ဦးချစ်ခင်က ကော် မရှင်စားဖြင့် နှစ်လုံးဒိုင်ကိုင်နေသော မခင်ကြူနှင့်ယူလိုက်ကြလေ သည်။

မခင်ကြူနှင့်ယူမည်ဆိုတာသိသောနေ့က ဦးမျိုးအောင်က ဦးချစ်ခင်အားခေါ်၍ သတိပေးစကားပြောသည်။

“မင်းကို ငါ့ခြံထဲမှာနေခွင့်ပြုခဲ့တာ ... မင်းတစ်ယောက်တည်း သမား လူပျိုဘဝကတည်းကနော် ... ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ ထားခဲ့တာ ... သိန်းသိန်းနဲ့ယူတော့ မင်းဘာသာ တခြားမှာနေခဲ့ရတာ မှတ်မိလား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မှတ်မိပါတယ်”

“မမယ်စံကို မင်းယူတော့ သိန်းသိန်းသိမှာစိုးလို့ပါ ... မင်းမှာ တခြားနေစရာမရှိဘူးဆိုပြီး ဒီခြံထဲမှာ တဲထိုးနေကြရာက မင်းသဘော နဲ့မင်း ခြေတံရှည်အုတ်ဖိနပ်နဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ဆောက်ခဲ့တာ၊ မမယ်စံ ဆုံးတဲ့အထိ ငါမနှင့်ခဲ့ဘူး၊ ခြံဝင်းခတ်လို့သာ တားမြစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းက နောက်မိန်းမထပ်ယူဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ခြံထဲမှာနေခွင့် မပြုနိုင်ဘူး ... မင်းဘာသာ တခြားမှာသွားနေ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ် ... အိမ်ဝယ်ဖို့ ငွေအလုံ အလောက်ရှိတဲ့အခါ ပြောင်းပေးပါမယ် ... ”

“ဘယ်တော့မှ မင်းအိမ်ဝယ်ဖို့ငွေက လုံလောက်မှာလဲကွ”

“သိပ်မလိုတော့ပါဘူး ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောသာပြောရသည် ဦးချစ်ခင် ဒီခြံထဲကထွက်သွားမည်လို့ ဦးမျိုးအောင်မထင်ပေ။

ဒီခြံထဲမှာက အိမ်လခလည်းပေးစရာမလို၊ ရေမီးအစုံအလင်နှင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနေကြရသည်။

ဦးချစ်ခင် နောက်ယူသောမကြူကား အသက်သုံးဆယ်ကျော် ကျော်သာရှိသော အပျိုကြီးဖြစ်၏။

ယခင်က ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။

နောက်တော့နှစ်လုံးခိုင်ကိုင်တာ ကုန်စိမ်းရောင်းတာလို မပင် ပန်းဘဲ ငွေရလွယ်သည်ဆိုပြီး ကော်မရှင်စားဖြင့် ခိုင်ကိုင်နေခြင်းဖြစ် ၏။

မကြူသည် မနက်ခင်းဆိုလျှင် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ဈေး ထဲကလူတွေဆီ နှစ်လုံးသွားရောင်းတတ်၏။

ဈေးထဲကပြီးလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်းတစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် သွားတတ်သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင်လည်း သည်လိုပင် ဈေးထဲသွားရောင်းတတ် ၏။

ပိုက်ဆံရလွယ်သည့်အလုပ်အဖြစ် မကြူကျေနပ်နေလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မနက်စောစော ဈေးဝယ်ရင်း နှစ်လုံးရောင်း၊ ပြီးတော့ ချက်ပြုတ်၊ ရေချိုး၊ အရပ်ထဲတစ်ခါသွားပြီး နှစ်လုံးထိုးတတ်သည့်အိမ်များသို့ လှည့်လည်ရောင်း၊ အိမ်ပြန်ထမင်းစားသောက်ပြီး တရားတမောအိပ်တတ်သော မကြူသည် ထိုနေ့ကလည်း ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး အိပ်မောကျသွားလေသည်။

“ဟေ့ ... ထစမ်း ... ဒီအိပ်ရာမှာ အိပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”
ရုတ်တရက် မိမိ၏ခေါင်းရင်းမှအော်သံကြောင့် မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ထစမ်း ... လို့ပြောနေတယ် မကြားဘူးလား”
ခပ်မာမာထန်ထန်ပြောလိုက်သံကြောင့် ငုပ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ခေါင်းရင်းသို့ကြည့်လိုက်၏။

အလို ... ဘုရား ... ဘုရား လန့်အော်ရင်း မိမိရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ခုတင်ခေါင်းရင်းမှရပ်ပြီး မိမိအားငုံကြည့်နေသူက ဦးချစ်ခင်၏ ကွယ်လွန်သွားပြီးသောဇနီး မမယ်စံဖြစ်နေပါရောလား။

မမယ်စံအား မကြူက မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်သည်။

ယခင်ကလို ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးမဟုတ်။

မျက်တွင်းချိုင့်ပြီး မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက် ညိုမဲနေ၏။
နှုတ်ခမ်းထူကြီးနှစ်ခုက ထော်လန်ပြီးပြောနေသည်။
အသားအရောင်က မွဲခြောက်နေ၏။

မကြူမှာ မမယ်စံအား ကြည့်ရင်း အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ကြက်သီးတွေလည်း တဖြန်းဖြန်းထကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့သွား၏။

“မမယ်စံ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ဟင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ အိပ်တာမကြိုက်လို့လား ... ကျွန်မကို ဒီလို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့ ... ကျွန်မ ကြောက်တတ်လို့ပါ”

မကြူ ပြောရင်းမှ အသံတွေ တုန်ကာ လည်ချောင်းဝတွင် ပျောက်သွား၏။

မမယ်စံကတော့ သူ့အား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အမယ်လေး ... ကြောက်ပါတယ် ... ကြောက်လှပါတယ်... မအိပ်နဲ့ဆိုမအိပ်ပါဘူး ... ကျွန်မကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ ... အမယ်လေး ... ”

မကြူ အိပ်ရာထဲကထပြီး ထွက်ပြေးသဖြင့် လှလှဝင်းနှင့် နှင့်

ကေသရီတို့ မကြုံနောက်ကပြေးလိုက်ပြီး ဖက်ရလေသည်။

“အန်တီကြူ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးတာလဲ ...”

“အမယ်လေး ... ကြောက်တယ် ... ကျုပ်ကိုသရဲလိုက်လို့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး”

ဒေါ်ကြည်ပြာလည်း အိမ်ထဲကထွက်လာပြီးမေးသည်။

ထိတ်လန့်ကြောက်လန့်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့် မကြူသည် ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... သေချာပြောပါဦး ... လာ ... လာ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့ ... တို့အိမ်ထဲ ဘာမှမရှိဘူး ... အရမ်းအေးချမ်းတာ ...

ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်တိုက်ပါဟဲ့ မကြူကို”

ထမင်းစားခန်းအပေါက်ဝမှနေ၍ မကြူအား အိမ်ထဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

မကြူခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသည်။

ရေသောက်တာပင် လည်ပင်းနှင့်နေ၍ ကောင်းစွာမသောက်နိုင်။

“ကျွန်မ ဒီမှာမနေရဲတော့ဘူး ... အမယ်လေး ... ကျွန်မခေါင်း

ရင်းကနေ ကျွန်မကိုငုံကြည့်နေတဲ့သရဲမဟာ မမယ်စံမှ မမယ်စံအစစ်၊ သူ့အိပ်ရာမှာ ကျွန်မကို မအိပ်ရဘူးတဲ့ ... ကျွန်မကို နှင်လွှတ်တာ ... ဒီလိုသရဲဖြစ်ပြီးခြောက်နေမှန်းမသိလို့ပါ ... သူ့အိမ်မှာလည်းမနေရဲဘူးတဲ့ ... သူ့လင်ကိုလည်းမယူရဘူးတဲ့ ... ကျွန်မမှာ ဒီလောက်လင်မရှားပါဘူး ... အမယ်လေး ... ခုတော့ ကျွန်မဒုက္ခရောက်ပါပေါ့လား ... မနေဘူး ... ဒီမှာမနေဘူး ...”

“ဟယ် ... မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ပေါက်ကရတွေလေဆာကံပြောနေရတာလဲ ... ကိုချစ်တို့သားအဖ ဒီမှာဒီလိုပဲနေနေတာပဲဟာ ...”

ဒေါ်ကြည်ပြာက ချော့မော့နှစ်သိမ့်စကားပြော၏။

“သူတို့ကိုကျတော့ သရဲမခြောက်တာနေမှာပေါ့ ... ကျွန်မကိုတော့ လူကမနေစေချင်လို့ဖြစ်မှာ ... အမယ်လေး ... ကျွန်မ တကယ်မနေတော့ပါဘူး ... ကျွန်မ အမေအိမ်ပြန်နေတော့မယ် ...”

မကြူသည် ထိုညက သည်အိမ်မှာ မအိပ်ဖြစ်တော့။

နောက်သုံးရက်အကြာမှာ ဦးချစ်ခင်တို့သားအဖလည်း ဒီအိမ်ကို ထားခဲ့ကာ မကြူနှင့်အတူ ဈေးနားက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းသို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တော့သည်။

“အင်း ... ခုမှပဲ ကိုချစ်ခင်တို့ တကယ်ပြောင်းသွားတော့တယ်၊ မမယ်စံကယ်ပေလို့ နို့မဟုတ်ရင် တော်တော်နဲ့သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မြစိမ်းက ဝမ်းသာနေသည်။

“မမယ်စံ ခြောက်တယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား ... သမီးတို့ တော့ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

“အဲဒါ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် မသိနိုင်ဘူး ... သမီးတို့က အခု ဘုရားတရားအလုပ်ကိုလုပ်တယ် ... တရားထိုင်တယ် ... မေတ္တာ ဘာဝနာပွားများတယ်ဆိုတော့ ကုသိုလ်ကံတွေကောင်းပြီး နာနာ ဘာဝ ဝိနာဘာဝတွေမကောင်းဆိုးဝါးတွေက မခြောက်လှန့်နိုင်ဘူး၊ မကြုံတို့က ဘုရားမရှိတရားမရှိ တစ်နေ့တစ်နေ့ နှစ်လုံးဘယ်သူထိုး မလဲ၊ ထိုးသားတွေများဖို့ပဲ အာရုံစိုက်တာ၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒါပဲ ထိုးတာ၊ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီတစ်ကြိမ်၊ ညနေလေးနာရီခွဲတစ်ကြိမ် နှစ်လုံးဂဏန်းဘာထွက်မလဲ၊ ဘာထွက်မလဲဆိုတာပဲ စိတ်ဆွဲနေတော့ တခြားအလုပ်လည်း မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ အကုသိုလ်တွေများတော့ တစ္ဆေ သရဲကလည်း ခြောက်လှန့်နိုင်တာပေါ့ ... ကံနိမ့်တဲ့သူမှမကောင်းဆိုးဝါး ကပ်နိုင်တာလေ ... ”

“အင်း ... ခုတော့ မမယ်စံ သရဲဖြစ်တာပဲကျေးဇူးတင်ရမလို

ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ခြောက်လိုက်လို့ မကြုံဆင်းသွားပြီး၊ မကြုံသွားတော့ ကိုချစ်ခင်ကလိုက်၊ ခုမှပဲ ကိုယ့်မြေကိုယ်ပြန်ရတော့တယ်”

၉။ ဘယ်ရောက်နေလဲ သိချင်တယ်

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ငါ ငါ့အစ်မဆီက တောင်းလာတာ ဘာလဲ သိလား...”

ခိုင်ခိုင်က လက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ဒီနေ့ နှင်းကေသရီတို့အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စာစုကျက်နေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခိုင်ခိုင်၊ မေမိကျော်၊ အိချောပို၊ အေးသီတာဦးတို့က နှင်းကေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သရီအိမ်မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆုံပြီး ကျက်ပြီးသောစာများ ပြန်ဆွေး
နွေးကြသည်။

“အဲဒါ ... တို့ သိတယ်၊ တားရောကတ်လေးတွေ မဟုတ်လား၊
ဆရာကြီး မင်းသိခံရဲ့ တပည့်တွေ အများအားဖြင့် အဲဒီကတ်လေးတွေ
နဲ့ ဟောပေးတာ ... သိပ်မှန်တာပဲလို့ ပြောတယ် ... ”

မေမီကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“တားရောကတ်လေးတွေဟာ တကယ်တော့ ဟိုးနှစ်ပေါင်း
(၃၀၀၀)ကျော်လောက်ကတည်းက အခုတိုင်အောင် ဂျစ်ပစီတွေ မြတ်
မြတ်နိုးနိုး အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဖဲထုပ်ကလေးတွေပဲ ... အဲဒီ တားရောဟာ
ဂျစ်ပစီတွေရဲ့ဘဝ ... ဂျစ်ပစီတွေရဲ့ ဓမ္မလို့ဆိုနိုင်တယ် ... ဒါကြောင့်
ဂျစ်ပစီတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးပါပဲ ... ”

ခိုင်ခိုင်က တားရောကတ်ကလေးများကို ဖဲချိုးသလိုချိုးရင်း
ပြောနေ၏။

“အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာတာလဲ”

အိချောပိုက မေးသည်။

“နင်တို့ကို ဗေဒင်ဟောပေးမလို့ ... ”

“နင်က ဟောတတ်လို့လား ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမကြီး သင်ပေးတာ ... တားရောက ဒီအတိုင်း ဟောလို့
မရဘူး ... တားရောအထုပ်လေးကို အိပ်ရာထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ အနည်း
ဆုံး ခုနစ်ရက် ထားအိပ်ရတယ် ... ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ... ”

“အဲဒီလိုမှ တားရောနဲ့ ကိုယ်က ရင်းနှီးသွားကြမှာ မဟုတ်လား၊
စိတ်ချင်း ပေါင်းစပ်အောင်လုပ်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

ခိုင်ခိုင်က တားရောထုပ်ကို လက်ဝဲဘက်လက်ပေါ်မှာတင်ပြီး
လက်ယာလက်မနှင့် လက်ခလယ် အသုံးပြုကာ တားရောရဲ့ အလယ်
သား ဖဲချပ်တွေကို ဆွဲထုပ်ပြီး အပေါ်ကို ထပ်နေပါသည်။

ထို့နောက် တားရောထုပ်ယူလာသော အပြာရောင်ပိတ်စပေါ်
မှာ တားရောထုပ်ကို တင်လိုက်ပါ၏။

“ဒီအပြာရောင်ပိတ်စက မိုးကောင်းကင်လို့ ယူဆပြီး တားရော
ကတ်လေးတွေကို ကောင်းကင်က ကြယ်တွေ နက္ခတ်တွေ ပြိုဟ်တွေ
လို့ ယုံကြည်ရမယ်တဲ့ ... ”

ခိုင်ခိုင်က အပြောလည်း ကောင်းသည်။

ဝီဘီဗေဒင်ဆရာမကြီးများ အိုက်တင်နှင့် တားရောအကြောင်း
ရှင်းပြနေတာကို နှင်းကေသရီ အပါအဝင် သူငယ်ချင်းမလေးများက

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အငေးသား နားထောင်နေကြလေသည်။

“ပြီးရင် ... တားရော့မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုရမယ်”

ခိုင်ခိုင်နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေ၏။

“ခိုင်ခိုင် ... ကျယ်ကျယ်ရွတ်ဟယ်၊ တားရော့မန္တန်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိချင်လို့”

အိချောပိုက ပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခိုင်ခိုင် တားရော့မန္တန်ကို သူငယ်ချင်းတွေကြားအောင် ရွတ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

“အိုး ... ကောင်းကင်ဘုံ

ကျွန်ုပ်အား ကောင်းချီးပေးပါလော့။

ကျွန်ုပ်၏ အတွေး၊ အကြံ၊ အလုပ်များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းကို ပေးပါလော့။

ကျွန်ုပ်အား ဦးဆောင်ပါလော့၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ အသိဉာဏ်ကို ပေးပါလော့။

ကောင်းကင်ဘုံက ဆောင်ရွက်ပေးပါလျှင် မဖြစ်နိုင်သော အရာဟူ၍ မရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မေတ္တာဓာတ်များ၊ ကရုဏာဓာတ်

များ ဖြည့်ပေးပါလော့။

ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ကြုံရသော လူအပေါင်းတို့အား ကူညီခွင့်ပေးပါလော့။

စစ်မှန်သော စွမ်းရည်၊ အသိဉာဏ်၊ မေတ္တာဓာတ်တို့ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်၌ ပေးသနားပါလော့။

ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကင်ဘုံအား ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်နှင့်စပ်သမျှသောသူအားလုံးအား ကောင်းကင်ဘုံ၏ အကူအညီဖြင့် ကူညီနိုင်ပါစေသတည်း။

ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးအောက်မေ့ပါသည်။

ကောင်းကင်ဘုံ ... ယခု ဟောပြောသမျှ မှန်ကန်၍ ဆောင်ရွက်ပေးသမျှ အောင်မြင်ပါစေသတည်း။”

“ဟယ် ... နင် ရွတ်တာ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“မန္တန်က မရှည်ဘူးလား ... အဲဒီလိုပဲ ဟောတိုင်း ရွတ်နေရမှာလား ... ”

“မနက်တိုင်း ညတိုင်း ရွတ်ပေးရမှာ ... ဒါမှ အစွမ်းထက်မှာလေ၊ ကဲ ... ဘာမေးမလဲ မေးလေ ... ”

“ဒါဆို ... ကျုပ် အရင်မေးမယ်နော်”

အေးသီတာဦးက ပြောလိုက်၏။

“ဘာမေးမလဲ ...”

“စာမေးပွဲအောင်မလား ...”

“ချိုးလိုက် ... ဘယ်လက်နဲ့ ချိုးမယ်”

အေးသီတာဦးက တားရော့အရုပ်ထဲမှ တစ်ကတ်ကိုယူ၍ ဘေး

သို့ ချလိုက်၏။

အပေါ်ဆုံး ဖဲချပ်ကို လှန်လိုက်၏။

တားရော့ကတ်နံပါတ် (၁၇) ... ခူဝံကြယ်ဆိုတာ ... တော့ရ

၏။

“အောင်မယ် ... ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်လို့ နာမည်ကြီးသွား

ဦးမယ်”

“ပျော်စရာကြီး ... တကယ် ဂုဏ်ထူးတွေ ရမယ်နော်”

“အေးပေါ့ ... ငါ့တားရော့ကတ်နဲ့ နိမိတ်ကို ငါ ယုံတယ်”

“ငါရော့ ... ငါလည်း မေးမယ်”

“နေပါဦးလေ ... တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်ပေါ့”

“အေးသီတာဦး ... နင် မေးဦးမှာလား”

“မေးမယ် ... မေးစရာတွေ အများကြီး”

“မရဘူး၊ တစ်ယောက်ကို သုံးခုပဲ မေးပါ ...”

“အခု ... စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ဂျပန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားမယ်၊ အဲဒီကိစ္စ အေးဂျင့်နဲ့ ဆက်သွယ်ထားတယ် ... အောင်မြင်မလား”

“ချိုးလိုက်လေ ...”

အေးသီတာဦး တားရော့ထုပ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ... ချိုးလိုက်

၏။

ဖဲချပ်နံပါတ် (၁) မှော်ဆရာဆိုတာ ရ၏။

“အဲဒီ ဂျပန်သွားမဲ့ကိစ္စ မအောင်မြင်နိုင်သေးဘူး ... တစ်စုံတစ် ယောက်ရဲ့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုခံရမယ် သတိထား”

“ဟယ် ... တော့”

အေးသီတာဦး နှုတ်ခမ်းလေး မှဲသွား၏။

“ကဲ ... နောက်တစ်ခု၊ ကျုပ်အစ်ကိုလေ မိန်းမ ယူတော့မလို့ သူကြိုက်တဲ့ မိန်းမက သူပြန်ကြိုက်ပျိုမလား ... အစ်ကိုတော့ သေ အောင်ကြိုက်တယ် ... လူကြီးချင်းကလည်း သဘောတူတယ်”

“ချိုး ... ချိုးလိုက်”

အေးသီတာဦး တားရော့ကို ချိုးလိုက်၏။

နံပါတ်(၂)၊ မယ်တော်ကြီးကတ် ဖြစ်သည်။

“အောင်မြင်မယ် ... အဆင်ပြေမယ်၊ အဲဒီကိစ္စ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အကူအညီပေးမယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ”

“ကဲ ... တို့အလှည့်နော်၊ မေးမယ် ... ”

အိချောပိုက မေးသည်။

“စာမေးပွဲအောင်မလားလို့ အရင်မေးမယ် ... ”

ဖဲချပ် နံပါတ် (၁၄) ရေခွက်နှစ်ခွက် ရသည်။

“အောင်မယ်တဲ့ ... ”

“ရိုးရိုးလား ဂုဏ်ထူးပါမလား ... ”

“ဂုဏ် ဘေးပါနိုင်တယ် ... စာ သေချာကျက်၊ တခြားဟာ စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ ... ”

“ခစ် ခစ် ... ကဲ ... အချစ်ရေးမေးမယ် ... တို့ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူက တို့ကို စိတ်ဝင်စားမလား ... ”

ဖဲချပ်နံပါတ် (၁၂) တွဲလောင်းဆွဲခံရသူရ၏။

“နင်က သူ စိတ်မဝင်စား ဝင်စားအောင် ညှုကလီးယား လုပ်မနေနဲ့ ... သူက စိတ်မဝင်စားဘူး ... အဲဒီကိစ္စ မအောင်မြင်ဘူး”

အိချောပို စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အခု ... သီချင်းဆိုမလို့ ... အခွေထုတ်ရင် ... အောင်မြင်မလား”

တားရော့ဖဲချပ်နံပါတ်(၁၉) သေမင်းကတ်ရ၏။

“ဆက်လုပ်မနေနဲ့ ... အဲဒီအခွေကိစ္စ လုံးဝ မအောင်မြင်ဘူး၊ နင် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်”

“သေဟဲ့ ... ဟွန်း ... စိတ်ပိန်လိုက်တာ ... တကယ်ပါပဲ”

နှင်းကေသရီ အလှည့်ကျတော့ စာမေးပွဲ အောင်မလားမေးသည်။

တားရော့ဖဲချပ်(၁၉) နေသူရိန် ရသည်။

“အောင်မယ် ... ပျော်ရမယ်တဲ့”

“ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းချင်လို့ ... ရောင်းဖြစ်မလား”

နံပါတ်(၁၅) တစ္ဆေဆိုသည့် တားရော့ကတ်ကို တွေ့ရ၏။

“မရောင်းနဲ့ဦး ... ရောင်းရမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ မြေ

မသန့်ဖူး ဖြစ်နေတယ်၊ အနီးအနားမှာ တစ္ဆေသရဲ ရှိနေတယ်”

“ဘုရားရေ ... ”

“ငါတောင် ကြောက်လာပြီ ... နင် အခြောက်မခံရဘူးလား”

“တစ္ဆေရှိတယ် တကယ်လား”

နှင်းကေသရီ မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ စဉ်းစားသလို လုပ်နေ၏။ အိချောပိုက အရမ်းကြောက်တတ်သည်။

ခိုင်ခိုင်ကိုတစ်လှည့်၊ နှင်းကေသရီကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အိချောပို ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေ၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ငါ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား ... ခြံထဲက အိမ်လေးမှာနေတဲ့ မမယ်စံလေ ... သူ သရဲဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“တစ္ဆေလား ... သရဲလား၊ ပြိတ္တာလား ... ”

“အမှန်တော့ အတူတူပါပဲ ... သေခါနီးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ သားသမီး စွဲလမ်းသေတဲ့လူဟာ ပြိတ္တာဖြစ်တာပဲ ... ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး ရှိတယ် ... ဒေါ်လေးမမယ်စံလည်း သားနဲ့လင်ကို စိတ်မချဘဲ သေတော့အဲလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

“နင် မကြောက်ဘူးလား ... ”

“ပြိတ္တာဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး ... သနားစရာပါ ... ကိုယ်က ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေများပြီး ကံမြင့်နေရင် တစ္ဆေသရဲတွေက မကပ်နိုင်ဘူး ... အနှောင့်အယှက်မပေးနိုင်ပါဘူး ... ဒေါ်လေးမမယ်စံ ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်စေချင်လို့ အမြဲတမ်း ငါ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း အမျှဝေတယ်လေ ... ”

သို့နှင့်ပင် ထိုနေ့က စာကျက်ဝိုင်းသည် စာသိပ်မကျက်ဖြစ်ဘဲ တစ္ဆေပုံပြင်ပြောတာနှင့် အချိန်ကုန်သွားလေသည်။

၁၀။ ထူးဆန်း ဆန်းထူး

- * မအိုမိရှာထား ဒါနတရား
- မနာမိရှာထား သီလတရား
- မသေမိရှာထား ဘာဝနာတရား
- * ဒါနကိုပင် မရှာလျှင်
- အိုလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်မှတ်
- * သီလကိုပင် မရှာလျှင်
- နာလျှင်ဒုက္ခရောက်မည်မှတ်
- * ဘာဝနာကိုပင် မရှာလျှင်
- သေလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်မှတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တရားရှာသည့်အလုပ်ကို ဒေါ်ကြည်ပြာထက် နှင်းကေသရီက ပိုလုပ်ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက ဘာမှ အလုပ်မရှိသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကာ တရားရိပ်သာတွင် ဆယ်ရက်စခန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ဖြစ်သည်။

နှင်းကေသရီ၏ ဖြစ်စဉ်မှာလည်း ထူးခြားသည်။

နှင်းကေသရီသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တွေ မက်တတ်သည်။

ငယ်စဉ်က ပုသိမ်ဘက်သွားရင်း သင်္ဘောပေါ်က လိန်ကျဖူး၏။

ကလေးထိန်း မိန်းကလေး၏ လက်မှ ပြုတ်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က နှင်းကေသရီအသက် သုံးနှစ်ခွဲလောက်ပင် ရှိသေးသည်။

ရေထဲပြုတ်ကျပြီး လန့်ငိုနေခဲ့ရာ ရေထဲမှ မိန်းမသုံးဦးက နှင်းကေသရီအား ပေ့ချိုပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်ပို့ပေးသည်ကို အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နှင်းကေသရီ ရေနစ်လို့ မသေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နှင်းကေသရီ ဘာသာရေးအလုပ်တွေ လုပ်

တတ်၏။

နှင်းကေသရီ၏ ကျူရှင်ဆရာက ဝိပဿနာတရားရိပ်သာတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် နှင်းကေသရီသည် ဆရာမနှင့်အတူ ဆယ်ရက်စခန်းတွင် ဝေယျာဝစ္စ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်၏။

ခြေလေးချောင်းသား လုံးဝ မစား။

ဘုရားစာတွေကို ကျက်လျှင် ချက်ချင်း အလွတ်ဆိုနိုင်သွားတတ်၏။

ညီမသုံးယောက်ထဲမှာ အလှမပြင်တတ်ပါဘဲနှင့် သဘာဝအတိုင်း အလှဆုံးဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်တိုင် ဆယ်ရက်စခန်းဝင်ပြီး တရားထိုင်သောအခါ နှင်းကေသရီသည် ပိုပြီးတော့ ထူးခြားသော အာရုံများရရှိနေတတ်၏။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်း မထွက်ခင်ကပင် နှင်းကေသရီက သူမသုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် စာမေးပွဲအောင်မည့်အကြောင်း ပြောထားသည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲက သူ့သူဝင်း စာမေးပွဲကျမည့်အကြောင်းလည်း အစ်မဖြစ်သူ မိုးဝဿန်နှင့် ဆောင်းဟေမာန်ကို ပြောပြထား၏။

အစ်မနှစ်ယောက်က နှင်းကေသရီ၏ စကားကို မယုံ။

ဥက္ကရာဇ်မာ

သူသူဝင်းဆိုတာက ဆောင်းဟောမာန်၏ သူငယ်ချင်း ဖြူဖြူဝင်း၏ ညီမ ဖြစ်သည်။

သူသူဝင်းက စာတော်သည်။ အတန်းထဲမှာ အဆင့်ငါးထက် အောက်မရောက်အောင် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သူပင်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်လာသောအခါ သူသူဝင်း အမည် ပါမလာပေ။

“သူသူဝင်း ခမျာ သနားပါတယ် ... ငိုလိုက်တာ အရမ်းပဲ ... သူ့မျက်နှာကြီးတွေတောင် ရောင်နေတာပါ ... ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက တကယ်နတ်ကြီးတာပဲ ... ”

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး မကြာခင်မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် နှင်းကေသရီ အလုပ်ဝင်လုပ်၏။

မိဘက မလုပ်စေချင်၊ ကျောင်းကိုသာ အေးဆေးပျော်ရွှင်စွာ တက်စေချင်သော်လည်း နှင်းကေသရီက အတင်းအကျပ် ဝင်လုပ်တာ ဖြစ်၏။

အဝေးသင်တက်တော့လည်း မိဘတွေက သူ့အတွက် ကျောင်းစရိတ် သိပ်မကုန်။

နိုင်ငံခြားသို့ လူပို့သည့်ကုမ္ပဏီမို့ နှင်းကေသရီတို့လုပ်ငန်းက

အမြဲအလုပ်ရှုပ်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဒေါ်မြစိမ်း၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲမို့ နှင်းကေသရီ၏ ဦးလေးတော်သည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကျော်မောင်လွင်က နှင်းကေသရီ၏ လုပ်ရည်ကို ရည်ကို သဘောကျသည်။

“နှင်းကေသရီဟာ တော်တော်လာဘ်ကောင်းတာပဲ ... ဒီကလေးမ ရောက်လာပြီးမှ ကုမ္ပဏီက ပိုပြီး အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ နှင်းကေသရီက ဘာသာရေးလုပ်လို့နဲ့တူတယ် ... ”

ဦးကျော်မောင်လွင် ပါးစပ်က ဤသို့ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးစကား ပြောရလောက်အောင်ပင် နှင်းကေသရီ ကံကောင်းနေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ...

ဦးကျော်မောင်လွင်သည် ... ကုမ္ပဏီမှ ကားမောင်းသည့်
မောင်ဆန်းထူးအား ... စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ချေးလိုက်
၏။

“ဆန်းထူးက စက်ဘီးဝယ်မယ် ဟုတ်လား ... ဘယ်နေရာသွား
စီးမှာလဲ မောင်ဆန်းထူးရဲ့ ... ”

“ကားတွေ အရမ်းကျပ်တယ် မနှင်းရဲ့ ... ဆရာ့ဆီကို စက်ဘီး
နဲ့လာ ... စက်ဘီးကို ဆရာ့အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကားမောင်းမှာပေါ့ ...
အပြန်ကျ ကားကို ဆရာ့အိမ်မှာပဲ ပြန်ထားရတော့ ကျွန်တော် စက်ဘီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ အိမ်ပြန်လာလို့ရတာပေါ့ ... ”

“ဆရာအိမ်နဲ့ နင့်အိမ်က ဘယ်လောက်များ ဝေးလို့လဲ ... စက်
ဘီးက အန္တရာယ်များတယ် ... နင်တို့အိမ်နားက ဘတ်စ်ကားဂိတ်
တွေများတော့ ကားအရမ်းရှုပ်တာ ... တော်ကြာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ စက်
ဘီးတိုက်မိနေဦးမယ် ... လမ်းရှုပ်တာကမှ အန္တရာယ်ကင်းဦးမယ်”

မောင်ဆန်းထူးကတော့ ရယ်နေသည်။

ခုတလောမှာ ... မောင်ဆန်းထူး စက်ဘီးအရမ်းစီးချင်နေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကျော်မောင်လွင်အား စက်ဘီးဝယ်ရန်အတွက်
ငွေချေးပြီး သူ့လစာထဲမှ တစ်လ ငါးထောင်ဖြတ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

စက်ဘီးက သုံးသောင်းပေးရသည်။

စက်ဘီးအသစ်ကလေးနှင့် မောင်ဆန်းထူး ဟိုသွားဒီသွား လုပ်
ကာ ပျော်နေလေသည်။

မောင်ဆန်းထူးက မနက် ခုနစ်နာရီအရောက် သူ့စက်ဘီးလေး
နှင့် ကုမ္ပဏီသို့ လာ ... ။

ကုမ္ပဏီရောက်တော့မှ ကုမ္ပဏီက လိုက်အောင်ကားကိုယူပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအား ကြိုရလေသည်။

“ဆန်းထူး စာမေးပွဲပြန်ဖြေပါလား ... ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင်
ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့က သိပ်မခဲယဉ်းတော့ဘူး၊ အဝေးသင်တက်လို့လည်း ရ
တယ် ... ပပဝင်းတို့ မေသူတို့လည်း ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမှာ ... ”

ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတချို့ တိုက်တွန်းခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း
သူ့ရှေ့တွင် ကုမ္ပဏီမှာ ဆယ်တန်းအောင်သွားသူတွေကို အားကျ၍
လည်းကောင်း မောင်ဆန်းထူး ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ လျှောက်လွှာတင်
ကာ ကျူရှင်တက်နေလေသည်။

ညနေ ကုမ္ပဏီမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရေချိုး ထမင်းစားပြီး
စက်ဘီးလေးနှင့် ညကျောင်းတက်နေလေသည်။

ရွှေပြည်သာမှာရှိသော စက်ရုံတစ်ခုသို့ သွားပြီး အပြန်တွင်
မောင်ဆန်းထူးသည် ခွေးတစ်ကောင်အား ကားဖြင့် ... တိုက်မိလေ
သည်။

ခွေးက လမ်းပေါ်မှာ အိပ်နေသော ပိုင်ရှင်မဲ့ခွေးလေးခွေးလွင့်
တစ်ကောင် ဖြစ်၏။

လည်မျိုကို တက်အကြိတ်ခံရသောကြောင့် မချီမဆန့် အော်
ရင်း လမ်းဘေးသို့ လိမ့်ကျကျန်ခဲ့လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုကားပေါ်တွင် နှင်းကေသရီ မပါခဲ့။

အပြန်တွင် ထိုအကြောင်း ပြောပြရာ နှင်းကေသရီက စုတ်တသပ်သပ်လုပ်ရင်း ...

“ဖြစ်ရဖြစ်ရလေဟယ် ... ခုတလော ဆန်းထူး ကားမောင်းတာ အရမ်းကြမ်းတယ် ... သတိထားမောင်း ... ခွေးကို တက်ကြိတ်မိတယ် ဆိုတာ မကောင်းဘူး ... ခွေးကို တက်ကြိတ်မိသလို ကိုယ်ပြန်ဝင်လည် မှာ မကြောက်ဘူးလား ... ခွေးကို တိုက်မိတဲ့ကားကို နွားနို့နဲ့ ဆေးပေးလိုက် ... ”

“ဟာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်များ နွားနို့နဲ့ ဆေးရတယ်လို့ ... ”

မောင်ဆန်းထူး ရယ်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ... မှတ်မှတ်ရရ မောင်ဆန်းထူးသည် တီရှပ်အသစ် အစိမ်းရောင်လေး ဝတ်လာသည်။

ခေါင်းမှ ဆံပင်များကိုလည်း နီညိုရောင်ဆိုးထား၏။

ကုမ္ပဏီမှ မိန်းကလေးတွေက မောင်ဆန်းထူးအား ကြည့်လို့ ကောင်းသည်။ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီး သားနားလာသည်ဟု ပြောကြသည်။

ညနေဘက်တွင် မောင်ဆန်းထူး ကုမ္ပဏီကားကို ရုံးခန်းမှာ

ထားခဲ့ပြီးနောက် စက်ဘီးနှင့် အိမ်သို့ မပြန်ဘဲ နှင်းကေသရီဆီသို့ ဝင်လာ၏။

ထိုနေ့က နှင်းကေသရီက ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကုမ္ပဏီမှ အစောကြီး ပြန်သွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ဆန်းထူး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... အိမ်မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်တော့မလို့ ... မနှင်းကို ဝင်နှုတ်ဆက်တာ ... ”

“နင်က ဘယ်သွားမှာမို့ ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်ရတာလဲ ... စကားပြောလိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲ ... သွားတော့ သွားတော့၊ မိုးချုပ်နေမယ် ... ညကျောင်းတက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ် ... သွားမယ်နော် မနှင်း ... ”

စက်ဘီးလေးကို တွန်း၍ ခြံတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဒီနေ့ ဆန်းထူးပုံစံက အတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲလို့ တွေးနေစဉ် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်၏။

“သွားမယ်နော် မနှင်း ... ”

“သွား ... သွား ... ”

မောင်ဆန်းထူး စက်ဘီးကို နင်း၍ ထွက်သွား၏။

“ကောင်းကောင်းသွားနော် ... ရုံးဆင်းချိန် ကားတွေက ရှုပ်
ပါတိနဲ့ ... စက်ဘီးနဲ့ကားတော့ တွေ့ပြီ ...”

နှင်းကေသရီ ပြောမိပြီးမှ ဘာကြောင့် အဲလိုပြောလိုက်တာ
လဲလို့ စဉ်းစားမိ၏။

တစ်နေ့ကုန် အစည်းအဝေးတိုင်ရသဖြင့် ... တစ်မနက်လုံး
ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသဖြင့် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၊ ဆေးသောက်ပြီး
တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပါသည်။

အိပ်ရာက နိုးမှ ထမင်းစားသည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ...”

ထမင်းစားနေစဉ် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာ၍ လှလှဝင်း ဖုန်း
ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မနှင်းလား ... ရှိပါတယ် ... မနှင်းရေ”

စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်ပြီး တယ်လီဖုန်းကိုယူ၍ နားထောင်
လိုက်၏။

“မနှင်းလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမြင့်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆန်းထူး ဆုံးသွားပြီဟာ ...”

“ရှင် ... ဘာရယ် ...”

ကြားရတဲ့ သတင်းကို လုံးဝမယုံ။

နားကြားများ လွဲသလား။

“ဆန်းထူးလေ ဆုံးသွားပြီ ... ည ကျ။ရှင်အသွား တာမေ့မီးပွိုင့်
မှာ လိုင်းကားနဲ့ သူ့စက်ဘီး ဝင်တိုက်ပြီး လူက ကားဘီးအောက်ရောက်
သွားတယ် ...”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ တကယ် ... တကယ်ပေါ့နော် ... တကယ်
ဖြစ်တာလား ...”

“ဘီးအောက်ရောက်တော့ ပွဲချင်းပြီးပဲပေါ့ ... ခုလေးတင်ပဲ
သူ့အိမ်က ဖုန်းဆက်လို့ ... ကိုယ် လာခေါ်မယ် ... ကို့ကျော်အောင်နဲ့
မကေသီကိုလည်း ပြောထားတယ် ... လာခဲ့မယ် စောင့်နေ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားသောလက်သည် ပျော့ခွေကာ ပြုတ်ကျ
သွားသလို ခံစားရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

ဆောင်းဟေမာန်က မေးသည်။

“ဆန်းထူးရဲ့ စက်ဘီးနဲ့ လိုင်းကား တိုက်ပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့”

“ဟော်တော် ... နေ့လယ်ကပဲ အကောင်း ... အရှင်လတ်လတ် ကြီး ငါ တွေ့လိုက်သေးတယ် ... စက်ဘီးလေး တွန်းပြီး ခြံထဲက ထွက်သွားတာလေ ... ”

“ဖြစ်ရလေတယ် ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ... အရွယ် ကောင်းလေး ... သူ့မိဘတွေ ရင်ကျိုးရှာမယ် ... ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာလည်း ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း ... ပြော သည်။

“ရုံးက ကိုမြင့်အောင် ပြောလို့ ... နို့မဟုတ်ရင် တစ်ယောက် ယောက် နောက်တယ်ထင်မှာ ... ”

မောင်ဆန်းထူး အိမ်သို့ ကိုမြင့်အောင် ကားနှင့် လာခေါ်၍ ရောက်သွားသည်။

သူညီမက ငိုရလွန်း၍ သတိမေ့သွား၏။

မိဘများက ရွာမှာ နေထိုင်ပြီး မောင်ဆန်းထူးတို့ မောင်နှမက ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် ရန်ကုန်မှာ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီစက်ဘီးကို သူ သိပ်စီးချင်တာ ... စက်ဘီးသစ်ကလေးနဲ့ လျှောက်သွားနေတာလေ ... ကားတွေ ရှုပ်လွန်းလို့ မစီးပါနဲ့ ပြော လည်း မရဘူး ... ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမယ်ဆိုပြီး ညကျောင်းတက်ဖို့ဆို

တော့လည်း မပြောသာဘူး ... ”

သူ့အဒေါ်ဖြစ်သူက ပြောပြရင်း ငိုပြန်သည်။

“ဒီနေ့ သူ စကားအထူးအဆန်းတွေ သိပ်ပြောတာ ... အတိတ် နိမိတ်တွေ ပြနေတာ ထင်ပါရဲ့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မကိုလည်း သူ မပြန်ခင် လာနှုတ်ဆက် သွားသေးတယ် ... ခုတော့ နောက်ဆုံးအတွက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ ... ယုံတောင် မယုံပါဘူး ဆန်းထူးရယ် ... ”

အပြန်မှာ မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ဒီနေ့ညနေ သူ အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ သမီးကို ဝင်နှုတ်ဆက် တော့ ကောင်းကောင်းသွားနော် ... ရုံးဆင်းချိန် ကားတွေက ရှုပ် တယ် ... ကားနဲ့ စက်ဘီးတော့ တွေ့ပြီလို့ ... ပြောလိုက်မိသေး တယ်”

အိမ်ရောက်တော့ ... မောင်ဆန်းထူးအကြောင်း ... ပြောပြ သည်။

ဒေါ်ကြည်ဖြာတို့နှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည်ဆိုတော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

“မိနင်း ပါးစပ်ကို ပုတ်တယ် ... အဲဒီလိုပဲ ... မကောင်းတာတွေ မဦးမချွတ်ပြောတတ်နေတယ် ... နောက်ကို ... သတိထားပြောစမ်း”

မိုးဝသန်က ပြောသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ငါ့ကို မမကြီး ထီးယူသွား ... မိုးရွာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာလေ ... လမ်းလည်းရောက်ရော ... မိုးရွာပါလေရော”

“အဲဒါ သမီးကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ... မိုးတွင်းမို့ မိုးရွာတာပဲဟာ ... ”

“ကဲ ... အိပ်ကြတော့၊ မနက် အလုပ်သွားကြရဦးမှာ၊ ကျောင်းတက်ရမဲ့သူလည်း စောစောမနီးဘဲ နေဦးမယ်”

ဒေါ်ကြည်ဖြာက ပြောသည်။

“မနက်စောစော မနီးမှာ သေချာတယ် ... ခု အိပ်လို့ရမှာမှ မဟုတ်ဘူး ... ဆန်းထူးအကြောင်းချည်း စဉ်းစားနေမှာ ... ဒီကြားထဲ သူက လာပြီး ခြောက်ဦးမှာ ... ”

“အမယ်လေး ... ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ညည်းကလည်း ... ဆန်းထူးက ဒီလောက် သဘောကောင်းတာ ... ခြောက်တယ်လို့

မပြောနဲ့ ... လာနောက်တာပဲ ဖြစ်မှာ ... ”
အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်ခဲ့ကြသည်။

၁၁။ ရှိပါစေ အပ္ပမေ

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ညအချိန်မတော် စက်ဘီးဘဲလ်သံ ကြားရ၏။

သည်အိမ်မှာ စက်ဘီးစီးသူ မရှိတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးဘဲလ်သံကို သေချာကြားနေရ၏။

ဘယ်သူ့စက်ဘီးဘဲလ်သံ ဖြစ်မလဲ။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ”

ဘုရားတပြီး နှင်းကေသရီ အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မနှင်း ... မနှင်း ... ”

ဗုဒ္ဓေါရေ ... ဘုရားရေ၊ ဒုက္ခပါပဲ။

အဲဒါ ဆန်းထူးရဲ့ အသံ။

“မနှင်း ... ”

“ဟင် ... ”

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးမှာ ဆန်းထူး ရပ်နေ၏။

“ဟဲ့ ... နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ ... ”

သွား ... ငါ့အနားမလာနဲ့ ... ”

“မနှင်း အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ ... အထဲဝင်လို့ မရဘူး ... ဘိုးဘိုးကြီး

က ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ထုတ်တယ် ... ”

“နင် ဘာပြောမလို့လဲ ... ”

“မနှင်း ထွက်ခဲ့ပါ ... ”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ ငါ အပြင်ထွက်ခဲ့မယ် ... ”

နှင်းကေသရီ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ မောင်ဆန်းထူး တီရှပ်အစိမ်းလေး

ဝတ်ပြီး ရပ်နေ၏။

“ဘာလဲ ပြော ... ”

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကွန်ပျူတာသင်ပေးမယ်လို့ မနှင်း ပြောတယ် မဟုတ်လား ... ”

“အေးလေ ... ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတာ ... ဆယ်တန်းအောင် ပြီး ကွန်ပျူတာလည်း သင်မယ် ... ရုံးမှာ ကားမမောင်းတော့ဘူး ... မအိတို့လို ဝန်ထမ်းလုပ်မယ် ... ”

“နင် အခု ဘာဖြစ်နေလဲ သိလား ... ”

“ကျွန်တော် အခု ကုမ္ပဏီကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ ... ဒါ ကြောင့် မအိက ကျွန်တော့်ကို နှိမ်တာ ... ”

“မနှိမ်ပါဘူး ... မအိက နင့်ကို စေတနာထားလို့ ဆယ်တန်း ပြန်ဖြေဖို့ ပြောတာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေ့လယ်က မနှင်း အစည်းအဝေးသွားနေလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မအိ ရန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း မနှင်း မသိသေးဘူး ... အဲဒါ ပြောချင်လို့ လာတာ ... ”

“ဟုတ်လား ... မအိက ရန်မဖြစ်တတ်ပါဘူး ... နင့်ကို စတာ ပါ ဆန်းထူးရယ် ... ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာသိလို့ ကျွန်တော့်ကို

ပိုပြီးနှိမ်တယ် ... ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်ပြီး ဘွဲ့ ရအောင်လုပ်မယ်၊
မအိလို မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အချစ်မျိုးကို ရအောင်ယူမယ်လို့
မဝါတို့ကို ပြောနေတာ ကြားသွားပြီး မအိက ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ
တာ ... နင်လိုကောင်ကို သေတောင် မချစ်ဘူးတဲ့ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော် မခံချင်လို့ ပိုကြိုးစားချင်တာ ...
ကျွန်တော့်ကို အစ်မ စာသင်ပေးမယ် မဟုတ်လား ... ”

သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်းမသိသော မောင်ဆန်းထူးအား ကြေကွဲ
စွာကြည့်ရင်း ... နှင်းကေသရီသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ... ဖြစ်နေ
၏။

“မအိက ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို သေတောင် မချစ်ဘူးတဲ့၊
ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် သေလည်း သူ့ကို ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့
လိုက်ချစ်နေမယ် ... ”

“တော်ပါတော့ကွယ် ... ဆန်းထူး ပြန်တော့ ... ပြောချင်တာ
ဒါပဲမဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မနက်စောစော ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်”

“မခေါ်နဲ့ ... နင်က သေသွားပြီပဲ ... ”

လို့ ပါးစပ်က ပြောမထွက်သဖြင့် ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲ
သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

“မနက်စောစောစီးစီး ဖုန်းလာတယ် ... ကိုမြင့်မောင်က ခုနစ် နာရီခွဲ သူ လာခေါ်မယ်တဲ့ ... ”

ဒေါ်ကြည်ဖြာက ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သော နှင်းကေသရီ အား ပြောသည်။

ညက ငိုထားသောကြောင့် နှင်းကေသရီ၏ မျက်လုံးများ မို့ နေသည်။

“မိနှင်း ... ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား ... ”

“ဟွန်း ... အိပ်ပျော်တာမှ သိုးလို့ ... မိနှင်း မျက်နှာ ကြည့်ပါ လား ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆောင်းဟောမာန်က ပြောသည်။

“ဆန်းထူးကို သနားလွန်းလို့ ညက ငိုရတာ မမလေးရယ် ... မျက်လုံးတွေတောင် ယောင်နေတယ် ... ကြည့်ပါလား ... မိုးလင်းခါနီး မှ အိပ်ပျော်တာ ... အိပ်မက်မက်သလိုလိုနဲ့ သူလာတာ တွေ့တယ်”

“လုပ်ပြီ ... နှင်းကေသရီကတော့ ... ”

“သူ လာနှုတ်ဆက်တယ် ... မနက်စောစော လာခေါ်မယ်တဲ့”

“ဟယ် ... အဲ့ဒါ လာခေါ်လို့ပြောလိုက်လား ... ညည်းကိုပါ လိပ်ပြာနှုတ်သွားလိမ့်မယ်တော် ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ပြော၏။

“ဘာမှ မပြောပါဘူး ... သူ့အဖြစ်ကို သူ မသိတဲ့ဟာကိုပဲ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေတာ ... ”

“စိတ်စွဲလို့ အိပ်မက်မက်တာ နေမှာပါ ... ”

အိပ်မက်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့လို့ နှင်းကေသရီ ပြောလာ ၏။

ရုံးကို ရောက်တော့ မောင်ဆန်းထူးအကြောင်း ပြောရင်း စုတ် တသပ်သပ် ဖြစ်ကြရသည်။

“မနေ့က မအိနဲ့ ရန်ဖြစ်နေသေးတယ် ... ”

သန္တာထွေးက ပြောသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

နှင်းကေသရီ အံ့ဩသွားသည်။

“နင့်လိုကောင်မျိုးကို ငါ သေတောင် မယူဘူးလို့ ပြောလိုက် သေးလား ... ”

“မနှင်းက ဘယ်လိုသိလဲ ... ”

“ဆန်းထူး ပြောသွားတာ ... မနေ့က တို့အိပ်မက်ထဲမှာ ဆန်း ထူး ရောက်လာတယ် ... အဲဒီအကြောင်း ပြောပြတယ် ... သူ့ကို စာမေးပွဲအောင်အောင် စာသင်ပေးပါတဲ့ ... သူက မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုး စားပြချင်တာလေ ... ကျွန်တော် သေလည်း သူ့ကို ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ လိုက်ချစ်နေမယ်တဲ့ ... ”

“ဘုရားသခင်၊ ဒါဆို အခု ဆန်းထူးရဲ့ဝိညာဉ်များ ဒီအနား ရောက်နေလား မသိဘူး ... ”

“ချုလွမ် ... ”

ပြောဆိုနေရင်းက ရုတ်တရက် ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာရှိနေ သော ကြွေပန်းအိုးလေး ကျကျသွား၏။

“ဟင် ... ဘယ်သူတိုက်ချလို့လဲ ... ”

“ဘယ်သူမှ အဲဒီနား မသွားပါဘူး ... ”

“ကြွက်တိုးတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ”

“ဧကန္တ ... ”

“ဆန်းထူးများလား ... အမယ်လေး ... ကြောက်တယ်”

ဝါဝါ။ သန္တာထွေးနှင့် နှင်းကေသရီတို့ ကြောက်လို့မှမပြီးခင် မဒါ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

“ဆန်းထူး ... ဆန်းထူး ဆုံးပြီဆို ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

“မနေ့ညက မဝါ ဖုန်းဆက်ပြောတယ် ... ယုံတောင်မယုံဘူး။

မနက်က အိမ်ကားထဲမှာ သူ့အနံ့ရတာ ... ”

“ဟင် ... ဆန်းထူးရဲ့အနံ့ ... နင်က သိတယ် ဟုတ်လား”

“မဝါပဲ သူ့ကို ဘော်ဒီစပရေး ဝယ်ပေးလိုက်တာ ... ခုတလော သူ့ကိုယ်က အဲဒီအနံ့ကြီး ရနေတာ ... တစ်လမ်းလုံး အဲဒီအနံ့ပဲ ရနေတာ ... ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ခုလည်း အဲဒီအနံ့ကြီး ... သူ မအိန္နဲ အတူကပ် ပါလာတယ် ထင်တယ် ... ”

“ဘုရားရေ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ”

ဆန်းထူးအကြောင်း ပြောရတာနှင့် ကုမ္ပဏီမှာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဖြစ်။

ဆန်းထူး မောင်းခွဲသောကားကို သရော်ကင်ပွန်းနှင့်ဆေး ... ပရိတ်ရေဖြန်း၊ သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့က ကုမ္ပဏီနှင့်ရော၊ ကားနှင့်ပါ မဆိုင်သည့်အကြောင်း အမိန့်စာပြန်၊ ရက်လည်သည့်နေ့ ကုမ္ပဏီမှာ လည်း ဆန်းထူးအတွက် ဆွမ်းကျွေး အမျှဝေကြသည်။

ဆန်းထူးကို ကောင်းရာသုဂတိ လားစေချင်ကြသည်။

ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဝကို ရောက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြ

ပေ။

၁၂။ ဝဋ်မှာအမြဲ

“သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ... ဘယ်
အသက်အရွယ်မှာ သေရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ဘယ်အရာ
ရောဂါနဲ့ ဘယ်လိုသေမှာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး ... သေပြီး
ရင် ဘယ်ဘုံရောက်မယ်ဆိုတာလည်း မသိကြရဘူး ... ”

မကေသီက ဆန်းထူး၏ဓာတ်ပုံများကို သိမ်းဆည်းရင်းက
ပြောနေသည်။

“လူသေပြီး လူပြန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတော်ကောင်းဆိုမှ ဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နိုင်တာ ... သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ အပါယ်လေးဘုံကို မရောက်ရင် တော်
ပြီ ... ”

ဒေါ်စိုးယဉ်က ပြော၏။

“အပါယ်လေးဘုံဆိုတာ ဘာလဲ ... ”

“ငရဲဘုံ ... တိရစ္ဆာန်ဘုံ ... ပြိတ္တာဘုံ၊ အသူရကာယ်ဘုံပေါ့ ...
သေသွားပြီးတဲ့အခါ ကောင်းမှုကုသိုလ်များများ လုပ်ပေးပေမဲ့ ... ငရဲ
ဘုံရောက်ရင် မခံစားနိုင်ဘူး ... သာဓု မခေါ်နိုင်ဘူး ... တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်ရင်လည်း သာဓုမခေါ်နိုင်ဘူး ... အဲ ... ပြိတ္တာဖြစ်ရင်တော့ သာဓု
ခေါ်နိုင်ပြီး လူ့ဘဝက ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေအလိုက် ကျွတ်လွတ်ပြီး
ကောင်းတဲ့ဘုံကို ရောက်နိုင်တယ် ... ”

“ဒါဆို ဆန်းထူးတစ်ယောက် ဘာများ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး
နော် ... ”

မကေသီက ပြောလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ ဟန်ပြင်နေ
သည့် နှင်းကေသရီအား ကြည့်လိုက်၏။

“နှင်း ... ဆန်းထူးအကြောင်း ပြောမလို့လား ... ”

“အင်း ... ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ် ... ဆန်းထူးက ကျွန်မ
အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်နေတယ် ... ကျွန်မက ဘာလဲလို့ မေးလိုက်တော့

ကျွန်တော် မနှင်းကို လာနှုတ်ဆက်တာပါတဲ့ ... ဟင် ... နင်ကလည်း
ငါ့ကို ခဏခဏ လာနှုတ်ဆက်နေတာပါလို့ ပြောလိုက်တယ် ... ”

နှင်းကေသရီ၏ စကားကို မကေသီနှင့် ဒေါ်စိုးယဉ်တို့ စိတ်
ဝင်တစား နားစောင့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် ဘဝပြောင်းရတော့မှာမို့ပါ ... နောင်ဆို ဒီလို လာ
တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ... ကျွန်တော့်ကို ခွေးဘဝမှာ သွားနေပြီး
ဒီလို ကားတိုက်ခံပြီး သေရမယ်တဲ့ ... ခွေးဆိုတော့ ကျွန်တော်က
လည်း လမ်းဘေးက ခွေးမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မအိအိမိက
ခွေးမကြီးရဲ့ ဝမ်းထဲ ဝင်စားလိုက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားရော ... ”

“ဘုရား ... နင့်အိပ်မက်ကလည်း တကယ်ခွေးဖြစ်နေမှာလား၊
မအိအိမိမှာတော့ ခွေးတွေရှိတယ် ... တယ်ရီယာခွေးလေးတွေနော်၊
အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ ... ”

ထိုစဉ်ပင် မအိနှင့် သန္တာထွေးတို့ ဘဏ်မှ ငွေထုတ်ပြီး ပြန်လာ
ခဲ့ကြ၏။

“ဘဏ်ကလည်း လူအရမ်းများတာ ... အကြာကြီးစောင့်ခဲ့ရ
တယ် မနှင်းရေ ... ”

ဝန်ထမ်းများ လစာပေးရန်အတွက် ဘဏ်မှ ငွေထုတ်ခိုင်းခဲ့

ခြင်း ဖြစ်သည်။

မကေသီနှင့် ဒေါ်စိုးယဉ်က မအိကို ရွေးအကြောင်း မေးချင်လွန်း၍ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

လစာအကြောင်း၊ အလုပ်အကြောင်း ပြောနေကြသဖြင့် ရွေးအကြောင်း ဘယ်လိုစ၊ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့်ပင် ရုံးသာ ဆင်းသွားသည်။ ရွေးအကြောင်း မပြောဖြစ်

ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မအိ ပျော်ဖြူးကြည်နူးစွာဖြင့် ရုံးတက်လာ၏။

“မကေသီရေ... အိမ်က ပန်ပန်လေး ကလေးမွေးပြီ သိလား” ဆိုင်းဘုံမဆင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မကေသီ မျက်ခုံးများ ပင့်တက်သွားသည်အထိ အံ့ဩသွား၏။

‘ပန်ပန်’ဆိုသော မအိ အိမ်မှ တယ်ရီယာရွေးမလေး အမည်ဖြစ်သည်။

“ပန်ပန် ဘယ်တုန်းက ယောက်ျားရသွားတာလဲ ...”

“တခြားအိမ်က ရွေးထီးနဲ့ လာစပ်သေးတာ ... အိမ်မှာ ရွေး”

သုံးကောင်ရှိတာ ... စနိုးရယ်၊ ဒုံဒုံရယ်၊ ပန်ပန်ရယ်၊ သုံးကောင်စလုံး အစ်မချည်းပဲ ... စနိုးနဲ့ ဒုံဒုံက အပျိုကြီးတွေ၊ ဘယ်ခွေးထီးမှ စပ်လို့ မရဘူး ... ပန်ပန်ကတော့ ဟော့ရှေ့လေး ခွေးထီးလေးခေါ်လာ တော့ ခွေးထီးလေး အနားကမခွာတော့ဘူး ... အခု သူ့ဗိုက်ကြီးပြီး မနေ့ညကမွေးတာ ... အထီးတစ်ကောင် ... အမတစ်ကောင် ... ခွေးထီးရှင်ကို အမလေးတစ်ကောင်ပေးရမှာ ပေးတောင် မပေးချင်ဘူး၊ ခွေးလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ... ”

“ရောင်းစားရင်လည်း တော်တော်ရမယ် ... တယ်ရီယာစစ်ရင် တစ်ကောင်ငါးသောင်းလောက်ရှိတယ် ... ”

“အမယ် ... မရောင်းပါဘူးနော် ... ”

“ခွေးတွေ ဒီလောက်များတာ ရှုပ်မနေဘူးလား ... ”

“မရှုပ်ပါဘူး ... အစ်မအပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတာ သူတို့မှာ အလုပ်တွေ အားလွန်းလို့ ဒီခွေးကို ရေချိုးပေးတဲ့အလုပ်၊ ခွေးထိန်းတဲ့ အလုပ်ပဲရှိတာ ... ”

နှင်းကေသရီကလည်း သူမ၏အိပ်မက်ကို ပြောပြရမလား စဉ်း စားနေစဉ် မကေသီက စတင်ပြောလိုက်၏။

“မနှင်းက တစ်နေ့က အိပ်မက်မက်ထားတယ် ... ဆန်းထူးက

သူ ခွေးဘဝဝင်စားတော့မယ်တဲ့ ... ”

မအိ အံ့ဩတွေဝေသွားပြီး ...

“ဘယ်တုန်းက မက်တာလဲဟင် ... ”

“တစ်လလောက်တော့ရှိပြီ ... ဆန်းထူး ဆုံးပြီးခါစကပဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ ခွေးဘဝပြောင်းရမယ်လို့ ပြောတာလား”

“အေး ... ခွေးဘဝပြောင်းရမှာမို့ လမ်းဘေးကခွေးတော့ မဖြစ် ချင်ဘူး ... မအိတို့အိမ်က ခွေးမလေးထဲ ဝင်စားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူက ခွေးဘဝ ဝင်စားရမယ်လို့ ပြောတာလဲ မသိဘူးနော် ... ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူ ... ခွေးဘဝ ဝင်စားပြီးရင် အဲဒီလို ကား တိုက်ခံရဦးမှာတဲ့ ... သူ့ဝဋ်ကလည်း ကြီးလိုက်တာ ... ”

“ကားတိုက်ခံရဦးမယ် ဟုတ်လား ... မနှင်းအိပ်မက်ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ... ဆန်းထူးက ခွေးဘဝ ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သူ့အိမ်က လူတွေကြားရင် စိတ်ဆိုးကြမှာ ... ပြီးတော့ ကားတိုက်ခံရဦးမယ်တဲ့၊ သမီးတို့အိမ်ကခွေးတွေကတော့ အိမ်ပေါ်မှာပဲထားတာ ... ကားတိုက် စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

မအိက ပြောပြီး ထွက်သွား၏။

နောက်တော့လည်း ဒီအကြောင်းကို မေ့သွားကြသည် မဟုတ်

လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်နေ့သ၌ ရုံးဆင်းခါနီးအချိန် မအိဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မအိ ... ဖုန်းလာနေတယ် ... ”

“လာပြီ ... ”

စာရင်းတွေ ကူးနေရာက မအိ တယ်လီဖုန်းရှိရာ လျှောက်လာခဲ့

၏။

“ရုံးဆင်းခါနီးမှ ဖုန်းလာတယ်ဆိုတော့ ကေအိတော့ ကေအိပဲ”

သစ္စာထွေးက မထိတထိပြောလိုက်၏။

ခုတလော မအိဆီကို ဖုန်းခဏခဏဆက်နေသော ကောင်

လေးတစ်ယောက်ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါ ... ”

“ ... ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... ”

“ ... ”

“ဖိုးဖြူ ကားဘီးပေါ် အိပ်နေတာ မသိဘူးလား ... ဒီလောက် အသုံးမကျတာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဖိုးဖြူသေတာ လုံးဝမယုံဘူး၊ ထားလိုက် ... သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကိုင်နဲ့ ... အခုလာကြည့်မယ်”
မအိ ဒေါသဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောရင်းမှ မျက်ရည်ကျလာ၏။
တယ်လီဖုန်းကိုချပြီး အိမ်ပြန်ရန် စားပွဲမှ စာအုပ်များသိမ်းကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

နှင်းကေသရီက မေးလိုက်၏။

“ဖိုးဖြူလေး ကားရှေ့ဘီးပေါ် တက်အိပ်နေတာ မမြင်ဘဲ ကား ကို နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ဖိုးဖြူလေး ပြုတ်ကျပြီး ကားဘီးနဲ့ ကြိတ် မိတာပါ ... ”

“ဟောတော့ ... သေရောပေါ့ ... ”

“ကားမောင်းတာက ဘယ်သူလဲ ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးပေါ့ ... ခွေးတစ်ကောင်လုံး ကားဘီးပေါ် တက်အိပ်တာ ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးတဲ့ ... အိမ်ကလူတွေကလည်း အသုံးကို မကျဘူး ... ဒါတောင် မမြင်ကြဘူးလား မသိဘူး ... ”

မအိ အိမ်သို့ပြန်သွား၏။

“ဖိုးဖြူလေးဆိုတာ ခွေးလေးလား ... ”

ဒေါ်ဖိုးယဉ်က မေးနေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ပန်ပန်မွေးတဲ့ သုံးကောင်ထဲက အထီး လေးနှစ်ကောင်ပါတာ ... ဖိုးဖြူနဲ့ ရွှေတိုးလို့ မှည့်ထားတာ ... ”

ဒေါ်ဖိုးယဉ်၊ မကေသီနှင့် နှင်းကေသရီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“ဒါဆို ... ဟို ဆန်းထူးဝင်စားမယ် ... ကားတိုက်ခံမယ်ဆိုတာ မှန်နေပြီပေါ့ ... ”

မကေသီက ပြောသည်။

နှင်းကေသရီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

သူ့အိပ်မက်ထဲကလို ဆန်းထူး ခွေးဘဝ ဝင်စားသည်လို့ မထင် ချင်၊ မထင်ရက်။

လူ့ဘဝမှာလည်း ကားတိုက်ခံသေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခွေးဘဝရောက်တော့လည်း ကားတိုက်ခံ သေရသည်ဆိုတော့။
ဘယ်နှစ်ဘဝများ ဆက်ပြီး ဒီလိုဝဋ်ခံနေဦးပါလိမ့် ... ။

၁၃။ သေမင်းကိုတော့ အရှုံးပေးပါတယ်

နှင်းကေသီ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တာ ... နှစ်နှစ်ရှိသွားသောအခါ
ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကျော်မောင်လွင်က စင်္ကာပူတွင် လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်
ရန်အတွက် ခရီးထွက်သွား၏။ ဟိုမှာ ကြာကြာနေရမည်ဖြစ်၏။ နှင်း
ကေသီအား အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် အစစအရာရာ တာဝန်လွှဲအပ်သွား
သည်။

ကုမ္ပဏီမှာ ... ဖြစ်ပျက်သမျှ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော
အကြောင်းအရာအားလုံးအား တစ်ပတ်တစ်ခါ စင်္ကာပူသို့ E-mail နှင့်
လည်း ပို့ရမည်။ ဖုန်းလည်းဆက်ရမည်ဖြစ်၏။

နှင်းကေသရီက တူမလည်းဖြစ်၊ အလုပ်လည်း စိတ်ဝင်တစား
ကြိုးစားတတ်သူမို့ လုပ်ငန်းကို လွှဲအပ်ထားခဲ့တာကို နှင်းကေသရီထက်
အရင်အလုပ်ဝင်ခဲ့သော စောစောဦးက မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

စောစောဦးသည် ရုပ်ချောသလောက် သဘောပုပ်သည်လို့
ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေက ပြောကြတာကို နှင်းကေသရီက အချင်း
ချင်း မတည့်လို့ ပြောကြတာဟု ထင်ခဲ့၏။

တကယ်တမ်း ဆက်ဆံကြလို့တော့ ကြာလေလေ စောစော
ဦးအကျင့်တန်တာ သိရလေဖြစ်သည်။

စောစောဦးက ရုံးရောက်တာနှင့် တယ်လီဖုန်းပြောသည်။ ဖုန်း
တစ်ခါပြောလျှင် တစ်နာရီလောက်ကြာ၏။

ရုံးကကားနှင့် အပြင်သို့ကိစ္စရှိ၍ ခိုင်းလျှင် ပြန်မလာတော့။
သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ လျှောက်သုံးသည်။

သူများလုပ်ပြီးသောအလုပ် အောင်မြင်ပြီဆိုလျှင် သူ့လုပ်ထား
သလိုလိုနှင့် နာမည်ဝင်ယူသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း ကြီးပွားတာကို မနာလို မရှုစိတ်
အလုပ်ရှင်အား သူများမကောင်းသည့်အကြောင်း ကြံဖန်၍ ကုန်းချော
တတ်၏။

လူပျိုယောက်ျားလေးတွေ အလုပ်ဝင်လာပြီဆိုလျှင် စောစော
ဦးက အင်မတန် သဘောကောင်းသည့်ပုံနှင့် ပြောတတ်၏။

လူပျိုတွေဆီက ချူဆီလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေယူသုံးတတ်တာ
လည်း သူ၏မကောင်းသည့်အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အဲဒီလူပျိုတွေက တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် ခင်မင်တာ မလို
လား၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာရှိသည့် မိန်းကလေးဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ
မည်သူမျှ အပျိုမစစ်၊ ရည်းစားတွေဘယ်နှစ်ယောက်ထားပြီး ဘယ်လို
ချိန်းတွေ့တာကအစ သူ သို့သလိုလိုနှင့် စောစောဦး လျှောက်ပြော
တတ်၏။

စောစောဦး၏ ရောဂါက သူဌေးကတော်ဖြစ်လိုခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်ခန်းကျဉ်းကလေးမှာ နေခဲ့ရပြီး လိုင်း
ကားတိုးဆီးရသောဘဝကို စိတ်ကုန် စိတ်နာပြီး ချက်ချင်းကြီး ခြံဝင်း
ကျယ်ထဲမှာ သစ်လွင်ခိုင်ခံ့ခမ်းနားသော တိုက်ကြီးနှင့် ပါဂျဲရီးလ်စီးကာ
လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးနှင့် စတိုင်ထုတ်ချင်သောရောဂါက စောစော
ဦးမှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာကာ ပိုက်ဆံရှိသော ယောက်ျား
တွေကို မျက်စပစ်တတ်လာသည်။

ရည်းစားတွေထားသည်။

နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးမှာလုပ်သောသူ၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်သူ၊ သူဌေးသား စသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးကာ ရည်းစားဖြစ်အောင် ကြံသော်လည်း တစ်ယောက်မှ မချိတ်မိသေး။

နောက်ဆုံးတော့ နှင်းကေသရီ၏ဦးလေး ဦးကျော်မောင်လွင်ကိုပဲ အတင်းပူးကပ်ရောနှောကာ ဆွဲဆောင်နေတာ တစ်ရုံးလုံးကလူတွေ သိနေလေသည်။

ဦးကျော်မောင်လွင်မှာ အလွန်လှပ၍ ခေတ်ပညာတတ်သော ဇနီးချောရှိသည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ဇနီးဖြစ်သူက နိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက်အမှုထမ်းရသည့်အခါ ကလေးနှစ်ယောက် အဘိုးအဘွားဖြစ်သူနှင့် မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ခဲ့၏။

ထိုအခါ စောစောဦးသည် အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဦးကျော်မောင်လွင်အား အတင်းစည်းရုံး၍ အိမ်မှာ ညသွားအိပ်သည်အထိ မရှက်မကြောက် ကြံစည်လေတော့သည်။

ဒါကိုလည်း ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတွေ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားရောက်ကာ သိကြ၏။

ယခု ဦးကျော်မောင်လွင်က သူ့ဇနီးရှိသော နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်သွားပြီး ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ သွားလုပ်သောအခါ သူ့အား အုပ်ချုပ်ရန် မလွှဲဘဲ နှင်းကေသရီအား လွှဲသွားသဖြင့် စောစောဦး စိတ်တွေကိုကား ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်တွေ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း လုပ်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း စောစောဦးသည် နှင်းကေသရီနှင့် စကားများပြီး အလုပ်မှထွက်သွားလေသည်။

သူ အလုပ်မှထွက်သွားသော်လည်း သူ့အလွဲသုံးစားလုပ်ထားသော ငွေများအတွက် စောစောဦးအား ရှေ့နေမှတစ်ဆင့် အမြန်ဆုံး ဖြေရှင်းရန် သတိပေးထားရသည်။

ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို နှင်းကေသရီ မလုပ်ချင်။
ဒါပေမဲ့ ... သည်လိုမတောင်းလျှင် စောစောဦးက ပေးမည်မဟုတ်။

ငွေကလည်းများသည်။
သိန်းတစ်ရာကျော် အလွဲသုံးစားလုပ်သည့်ကိစ္စ တရားမစွဲလျှင် အမှုမဖွင့်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်တောင်းရမည်လဲ။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး ... နေ့တိုင်း ခုနစ်ရက် သားသမီးကို မေတ္တာပို့နေခဲ့တာ ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို သမီး မလုပ်ချင်ပါ။”

ဘူး မေမေရယ် ... ဦးလေးကို မြန်မြန်ပြန်လာစေချင်ပြီ ... ”

နှင်းကေသရီသည် မိခင်ဖြစ်သူအား ရုံးကကိစ္စတွေ အကုန်ပြန် ပြောပြတတ်သည်။

“ဒါတော့ သမီးက သူ့ကို မတရားလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ ... စိတ်ထဲဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့ ... အမှုဆိုတာ ချက်ချင်းဖြစ် တာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့ကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးဖို့ အချိန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“အဲဒီသိန်းတစ်ရာကျော်ကို ယူပြီး ဒီမိန်းကလေး ဘာတွေများ သုံးပစ်လိုက်လဲ မသိဘူး ... ”

“သမီးကြားတာကတော့ သူ့အမေက နှစ်လုံးထိုးနေတာတဲ့၊ အဲဒီမှာ ရုံးသွားတာ ... ”

“အမယ်လေး ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက် ငွေတွေကုန်အောင်များ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ကြပါဘိ ... ”

သုံးလအတွင်း ထိုငွေတွေ ပြန်ပေးပါမည်ဟု ရှေ့နေထံတွင် လက်မှတ်ထိုးသွားသော စောစောဦးသည် မကြာခင်တွင်ပင် သားကြီး မယားကြီးရှိသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အား ယူလိုက်သည်ဟု

ကြားရ၏။

သူဌေးကြီး၏ မယားကြီးမှာ သားနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရသည်တဲ့။

စောစောဦးက သူ့အတွက်ပေးထားသော ဆူပါဆလွန်းကို ရောင်းပြီး ကုမ္ပဏီမှ ယူသုံးထားသော ငွေများကို ခွဲ၍ဆပ်လေသည်။

သူဌေးကြီးမသိအောင် ကားကို လျှပ်နှင့် ငှား၍ စီးကာ ဣန္ဒြေမပျက်နေထိုင်သည်တဲ့လေ။

သို့သော်လည်း မယားကြီးနှင့် သားနှစ်ယောက်ကို အိမ်မှ နှင် ထုတ်ပြီး သူဌေးကတော်အဖြစ် ခံစားနေသော စောစောဦးသည် သူဌေးကတော်စည်းစိမ်ကို ကြာကြာမခံစားရ။ သူ့စေတနာသူ အကျိုး ပေးကာ မကြာမီပင် သားအိမ်ကင်ဆာဖြစ်ပြီး ခြောက်လအတွင်း သေ ဆုံးသွားလေသည်။

စောစောဦးသေတာကို အသေစော၍ နှမြောလှသည်ဟု ငို မညံ့သူမရှိ။

လူအများကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူမို့ သေတာတောင် သနားမည့်သူ မရှိသည့်အဖြစ်ကား ရင်နာဖွယ် သံဝေဂရဖွယ်ကောင်းလှပါပေသည်။

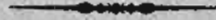
လူတွေအပေါ် အမြဲတမ်း အနိုင်ယူလိုသော်လည်း သေမင်းကို

တော့ နိုင်၍မရပါလား။

ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုသေမည်ကို မသိနိုင်သောအဖြစ်ကို သတိမူ၍ ကြိုတင်ကောင်းမှုပြုရပေမည်ဟု နှင်းကေသရီ သံဝေဂရလိုက် လေသည်။

၁၄။ ငရဲသို့အလည်ရောက်သူ

“တို့ကားပေါ်မှာ လူကိုးယောက်ဖြစ်နေတယ် ... အဲဒီတော့ ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးခေါ်ပြီး တင်ခဲ့မယ် ... သူက မောင်ကျောက်ခဲ ပေါ့ ... ”

မကေသီက ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်၍ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထားလိုက်၏။

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ ... မကေကလည်း ... ဟေမာန်က တော့ အဲဒါတွေ မယုံဘူး ... ”

ဆောင်းဟေမာန် ဘွဲ့ရပြီး သည်ကုမ္ပဏီမှာပင် စာရင်းကိုင်ဝင် လုပ်၏။

သည်နေ့က ကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ကိစ္စဆောင်ရွက်ရင်း ကုမ္ပဏီမှ ပေးသောကားဖြင့် ပုပ္ဖားသို့ခရီးထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

“ထဘီအနက်တွေလည်း မဝတ်နဲ့ ... ”

“ဟာ ... မကေသီတို့ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ ... ထဘီအနက်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲဟာ ... ”

ထဘီစကတ်အနက်ကို ဝတ်ထားသော ဆောင်းဟေမာန်သည် ကေသီကျော်အား နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်၏။

လိုက်အောင်ကားပေါ်တွင် ကားမောင်းသူကိုမျိုးနှင့်ပါဆိုလျှင် မိမိတို့အဖွဲ့က ကိုးယောက်ဖြစ်နေ၍ မကေသီက ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်တင်လာသလို နှင်းကေသီရိကလည်း ဘိုမရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ယူလာခဲ့၏။

ထဘီအနက်ဝတ်ထားသော သန္တာထွေးနှင့် မအိက တခြား ထဘီနှင့် လဲသည်။

ဆောင်းဟေမာန်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဘုရားလည်းဖူး၊ လိပ်ဥလည်းတူးဆိုတာလို အလုပ်ကိစ္စတွေ

လုပ်ရင်း ဘုရားဖူး ခရီးလည်းထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဆောင်းဟေမာန်နှင့် မအိက တစ်လမ်းလုံး သီချင်းတွေဆိုလာ ကြ၏။

ရယ်စရာတွေပြောပြီး တသောသောရယ်လာကြတာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပင်။

မကေသီနှင့် နှင်းကေသီရိတို့က ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဖတ်လာခဲ့ ၏။

“ရယ်ကြ ... ရယ်ကြ ... နင်တို့ပဲ အမျိုးမျိုးပြောပြီး ရယ်နိုင်ကြ တယ် ... တစ်ခုခုစားနေ ဝါးနေရမှ ... ဒါမှမဟုတ် သီချင်းဆိုနေရမှ၊ တော်တော်ပျော်နိုင်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ... ”

ဒေါ်စိုးယဉ်က ပြောသည်။

“မသေခင်ပျော်ရတာပဲ အန်တီစိုးရဲ့ ... ပျော်နေတာ မကျေနပ် ဘူးလား ... ”

“မပြောကောင်းပြောကောင်း ဒီကောင်မလေးနော် ... သေ စကားတွေလာပြောမနေနဲ့ ... ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အန်တီစိုးက သေရမှာကြောက်နေပြန် ပြီ ... သေတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ... ”

“နင်သေရဲလို့လား ... ”

မအိက မေးသည်။

“ဘာမှမသေရဲစရာ မရှိဘူး ... သေနေစေရင် သေမှာပဲ ... ”

“ကဲ ... ဒါဆိုသေဟယ် ... သေသေ ... ”

မအိက ဆောင်းဟေမာန်၏ခေါင်းကို ယပ်တောင်နှင့် ယပ်ခပ် ပေးရင်း ပြောသည်။

“ဟဲ့ ... ငယ်ထိပ်ကို ယပ်ခပ်ကောင်းဘူး ... ”

“အန်တီစိုးက လုပ်ပြန်ပြီ ... ”

ပုပ္ဖားမှအပြန်လမ်းတွင် ကားက ခဏခဏပျက်သည်။

ကားမောင်းသူကိုမျိုးလည်း ကားပြင်ရတာ အတော်ပင်ပန်းနေ လေပြီ။

“ကားကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ ... မီးရှို့ပစ်လိုက်ဖို့ကောင်း ပြီ ... ”

“ဟဲ့ ... မအိ ... နင့်ပါးစပ်နော် ... ”

မကေသီက စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် မအိအားအော်လိုက်သည်။

နှင်းကေသီစိတ်ထဲမှာ လေးနေ၏။

မြန်မြန်အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ပြီ။

အပြန်လမ်းတွင် အားလုံးခရီးပန်းကာ အိပ်ငိုက်သူငိုက်၊ အိပ် ပျော်သူကပျော်နှင့် လိုက်လာကြရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါက်ကွဲသံလိုလို အသံကျယ်ကြီးကြားပြီး ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ဆွဲသွားကာ သစ်ပင် တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားလေသည်။

အသံကြားသည်နှင့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာကြသော်လည်း ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိဘဲ ကြောက်စိတ်နှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် ကြလေသည်။

“ဟေ့ ... မိန်းကလေး ... လာခဲ့ ... ဒီပေါ်တက် ... ”

လမ်းဘေးမှ ခွေလျက်ကလေး လဲကျသွားသော နှင်းကေသီ ရှိ သည် အသံကြား၍ မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ခေါင်းတွင် အချွန်အတက်ပါသော ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော အသားနီစပ်စပ်နှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်က လက်တစ်ဘက်စီတွင် သံခက်ရင်းခွကြီးများ ကိုင်ထား၏။

“ဟေ့ ... တက်လေ ... ဒီပေါ်ကို ... ”

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူတို့ဆွဲခေါ်ရာသို့ တက်လိုက် ရ၏။

ယာဉ်တော့ယာဉ်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ စက်ကိရိယာမပါ။

မြင်းရထားလိုပုံသဏ္ဍာန်တူပေမဲ့ မြင်းလည်းမပါ။ နွားနှင့်လည်း
မဆွဲ။ ယာဉ်သည် သူ့အလိုလို လျင်မြန်စွာ ပြေးလေသည်။

နှင်းကေသရီသည် ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျနေလေသည်။

အတော်ကလေးသွားမိသောအခါ မြို့တံတိုင်းကဲ့သို့ ကာရံထား
သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေ၏။

မန္တလေးနန်းတော်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော်လည်း မြို့ရိုးသည်
အုတ်လားဘာလားမသိ။ မည်းတူးနေ၏။

ထိုအုတ်ရိုးတံတိုင်းရှေ့မှာ ကျုံးရှိသည်။

ကျုံးထဲတွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ရေပူများ
ရှိသည်။

သည်ကျုံးကိုဖြတ်ရန်အတွက် တံတားတစ်ခုရှိသည်။

တံတားပေါ်မှလျှောက်ရန် ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်
သွား၏။

ကျုံးထဲတွင်တော့ လူအတော်များများသည် သံရည်ပူထဲတွင်
'ကယ်ပါ ... ကယ်ပါ' ဟု တစာစာအော်ဟစ်နေသော်လည်း ကယ်မည့်

သူဝေးစွာ သံခက်ရင်းခွကိုင်ထားသော လူမည်းမည်းများက ကျွဲနွားကို
လှံစွပ်နှင့် ထိုးသလိုထိုးပြီး ရည်ပူထဲသို့ တွန်းပို့နေ၏။

သံရည်ပူထဲမှ လူများ၏ မချိမဆုံအော်ဦးမှာ နားမခံသာအောင်
ဆူညံနေသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဒါဘာလုပ်တာပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း တံတား
ပေါ်မှ ဆက်၍လျှောက်လာ၏။

ပြန်လှည့်သွားချင်စိတ်ရှိသော်လည်း ဘေးမှလူနီနီကြီးနှစ်
ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်နေသောကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
၍ မဖြစ်ပေ။

အုတ်မြို့ရိုးလို အထဲသို့ တံခါးပေါက်ကြီးမှ ဝင်သွားသောအခါ

“အား ... အမယ်လေး ... ”

“ကယ်ကြပါ ... ကျွန်မကို လွတ်ပေးကြပါ ... ”

“အား ... ”

“အိး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

အော်သံတွေ၊ ညည်းညူသံတွေ ဆူညံ၍ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း
ထအောင် ကြောက်မက်ဖွယ်၊ ရင်တုန်ဖွယ်မြင်ကွင်းတွေ မြင်ရလေ
သည်။

ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် အဝတ်မပါ ခန္ဓာကိုယ်အောက်
ပိုင်းကိုသာ လုံအောင်ဖုံးထားသည့် လူတွေမှ အများကြီး။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ထဲမှပါသော
တင်းပုတ်ဖြင့် လိုက်ထုနေကြ၏။

သည်လူတွေ ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဟု တွေးသည်။

မိမိဘေးမှ ပါလာသော လူနှစ်ယောက်ကို မေးလည်းမမေးရဲ
ပါ။

တစ်နေရာတွင် ကန်ရှေ့ပြင်ကျယ်ကြီးရှိသည်။ ရေတွေက ပွတ်
ပွတ်ဆူပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည်။

ကန်ထဲမှာ ကူးချိသန်းချိလုပ်နေသော လူတွေမှ အများကြီး။

ဒီလောက်ပူတဲ့ရေထဲကို ဘာဖြစ်လို့ ကူးခတ်နေကြတာပါလိမ့်။

“အမယ်လေး ... လေး ... လေး ... ကယ်ကြပါ ... ကျွန်မကို
ချမ်းသာပေးကြပါ ... ”

အသံကုန်ဟစ်အော်၍ ပြေးနေသော ဆံပင်ဖားလျားချထား
သည့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်။

သူ့နောက်မှ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် လိုက်ထုနေသော လူနီနီကြီး
တစ်ယောက်။

“ဟင် ... စောစောဦးပါလား ... ”

သူ့မျက်လုံးကို သူ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

စောစောဦးက ဆံပင်အရှည်နှင့် ဖြစ်သည်။

နှင်းကေသရီက ရပ်ပြီး သူမအား နှုတ်ဆက်စကားပြောမလို့
ပါးစပ်ဟလိုက်၏။

နှင်းကေသရီ ပါးစပ်ဟလိုသောရ၏။ အသံက ထွက်မလာ။

ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးနေသော
စောစောဦးကတော့ နှင်းကေသရီကို ဘယ်မြင်လိမ့်မတုန်း။

စောစောဦး၏ ကိုယ်လုံးက အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး မျက်တွင်
ကချိုင့်၊ မျက်လုံးကပြူးထွက်နေသည်။

“အဲဒါ သူများယောက်ျားကို ယူချင်တဲ့ မိန်းမတွေကို အပြစ်ပေး
မလို့ ငရဲသားက သူ့နောက်က လိုက်နေတာ ... ”

လူနီကြီးက ရပ်တန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ... ဒါ ငရဲသား ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အခု မင်းရောက်နေတာ ငရဲပြည်ပဲ ... ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ငရဲပြည် ဟုတ်လား ... ”

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဧဝံတော့

ပြန်လာ၏။

“ဟောဟို ရေပူကန်ထဲက လူတွေ ကြည့်လိုက် ... သူများသား မယား ပြစ်မှားတဲ့လူ ... ကိုယ့်သားမယားရှိလျက်နဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့လူ တွေကို အပြစ်ပေးနေတာ ...”

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ရေပူကန်ထဲမှာ ကူးခတ် နေသူများကား မောမောပန်းပန်း ပူပူလောင်လောင် ကူးခတ်ရင်းမှ လက်အန်သေပင်ပန်း၍ နားခွင့်မရ။

ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ခက်ရင်းခွလိုအရာကြီးများကိုင်ထားသူတို့က ရပ်နေကာ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်လာသူများအား ကန်ထဲသို့ ပြန်ဆင်းရန် ခက်ရင်းခွနှင့် ထိုးချနေလေသည်။

သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်လည်းမကြည့်ရက်၊ သနားလည်းသနား၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်နှင့် နှင်းကေသရီမှာ ဆောက်တည်ရာမရ အောင်ကို ဖြစ်နေလေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေက လိမ်မပြောရ၊ ညာမပြောရ၊ သူများ ပစ္စည်းမခိုးရ၊ ငရဲကြီးတတ်သည်။ ငရဲပြည်တွင် လိမ်ညာပြောသူ ခိုးသူ များအား ဆီပူဒယ်အိုးထဲမှာ အကြော်ခံရသည်လို့ ပြောခဲ့တာ ခုမှ လက် တွေ့ ငရဲခံနေရတာ မြင်ဖူးသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာပါလား။

လူနီကြီးနှစ်ယောက်က ရှေ့သို့ ဆက်သွားသောအခါ နှင်းကေ သရီလည်း မရဲတရဲလိုက်လာခဲ့ရသည်။

“အလို ... လေး ... လေး ... ဘယ်လိုကြီးတွေပါလိမ့်”
နေမှာ ...

ကွင်းပြင်ထဲမှာရှိသော လူတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ကားစင်မှာ ချည်သလိုမျိုး ကြီးနှင့်ချည်ထားသည်။

ပါးစပ်ကိုလည်း သံချိတ်လိုအကောက်မျိုးနှင့် တစ်ဘက်စီမှ ဆွဲ ချိတ်ထား၏။

ပါးစပ်ကြီးများပြု၍ ... ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူနေကြ သည်။

“အဲဒါ လူ့ဘဝတုန်းက ပါးစပ်ကြမ်းတဲ့လူတွေ၊ မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုနေကြတဲ့သူတွေ၊ သူများအကြောင်း မကောင်းပြောတဲ့သူတွေ၊ မိဘကို လူကြီးသူမကို ပြန်လှန်ပြောတဲ့လူတွေကို အပြစ်ပေးနေတာ”

“ဘုရား ... ရေ ... တော်တော်ခံရမှာပါလား ... ငါ လူကြီးတွေ ကို ပြန်မပြောတတ်ဘူး ... ဆဲလည်းမဆဲတတ်ဘူး ... ညာတော့ ညာ ပြောမိမှာပဲ ...”

ဦးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

ဟော ... ဟိုမှာ တစ်မျိုး ... ။

ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ လူတွေ စုရုံးထိုင်နေကြပြီး အသား
ရောင်နီစပ်စပ်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာထားရှိသော
လူကြီးများက နားထဲသို့ ကံတော့နှင့် အလွန်ပူလွန်းသော အငွေ့တွေ
ထနေသော ရေပူများလောင်းထည့်နေ၏။

အော်ပဲအော်နိုင်သည်။

ရုန်း၍မရ၊ ထ၍မရ။

“အဲဒါ လူပြည်မှာတုန်းက သူများနားမခံသာအောင် သီချင်း
တွေ အကျယ်ကြီးလွင့်တဲ့သူ၊ သူများကို နားညည်းအောင် လုပ်တဲ့သူ
တွေကို အပြစ်ပေးတာပဲဖြစ်မှာ ... ”

လူကြီးမပြောဘဲ သူမဘာသာ တွေးကြည့်တာဖြစ်သည်။

ရှေ့မှာတော့ သံလေ့ကြီးတစ်ခု။

ကြီးတာမှ တော်တော်ကြီးသည်။

ရေကန်လိုလေ့ကြီးထဲမှာ ရေအပြည့်ရှိသည်။

ထိုရေကလည်း ပွတ်ပွတ်ဆူနေသည်။ ရေထဲမှာ လူတွေရှိသည်။

ရေပူထဲမှလွတ်မြောက်ရန် သံလေ့ပေါ်တွယ်တတ်ကြ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သံလေ့ကလည်း ကျွတ်ကျွတ်ပူကာ နီရဲနေ၏။

ငရဲဆိုတာ ဒီလိုမျိုးလား။

အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။

တစ်နေရာမှာ ကြည့်ပါဦး။

လူတွေ လေးဘက်ထောက်ပြီး ကြီးတွေနှင့် ချည်ထား၏။

ကွဲနွားများလို ရိုက်နှက်ပြီး လှည်းလိုဆွဲခိုင်းနေ၏။

မဆွဲ၍မရ၊ မပြေး၍မရ၊ ငရဲထိန်းတို့က ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခိုင်း

စေသောကြောင့် ပြေးရ၏။

ပြေးရသောလမ်းကလည်း မချောမွေ့။

ဆူးတွေ၊ သံချွန်တွေဖြင့် ပြည့်နေ၏။

ဆူးခလုတ် သံချွန်တွေက လက်ကိုလည်းကောင်း၊ ခူးနှင့် မြေ
ထောက် ရင်ဘတ်များကို သွေးတွေဖြာထွက်အောင် ပြုလုပ်လေသည်။

တစ်နေရာတွင်မူ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်သည် မစင်ဖြင့် ပြည့်နေ
သကဲ့သို့ ပုတ်စော်နံဟောင်လှ၏။

ရေပုပ်ထဲတွင်လည်း လူတွေ ဘောလောမျောနေသည်။

သူတို့၏ပါးစပ်ထဲသို့ မစင်တုံးတွေ မစင်ပုပ်ရေတွေ ဝင်ကုန်
သော်လည်း မစား၍ မသောက်၍မရ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲ့ဒါ ... လူကို အပုပ်တွေ အသိုးတွေ ချက်ကြွေးချက်ရောင်း တဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလူတွေများလား ... ”

နာခေါင်းပိတ်ထားရသည်။

အလွန်ပုပ်ဟောင်စော်နံ့လှသဖြင့် ပျို့အန်ချင်လာသည် မဟုတ် လား။

နေရာတစ်ခုမှာတော့ မီးလျှံတွေ တဖြီးငြီး တောက်လောင်နေ သည်။

ငရဲခံရသော ငရဲသားတို့က မြေကြီးထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက် နှစ်မြှုပ်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပိုင်းက မြေပြင်မှာ ပေါ်နေ၏။

မီးလျှံတွေ တောက်လောင်နေသည့် သံဒလိန်းတုံးကြီးက ငရဲ သားတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသောအခါ ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ်ဖြတ်ကုန်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးနှင့် ကျွတ်ကာ ငါးခြောက်ဖုတ်ကဲ့သို့ မည်းတူးကာ ပြာကျသွား၏။

ကြည့်ပင်မကြည့်ရဲ။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး လက်ဝါးကြားထဲက မရဲတရဲ ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အချွန်အတက်တွေနှင့် အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့

ခေါ်သွား၏။

အဆောက်အဦ၏ တံခါးချပ်သည် ဖွင့်မည့်သူမရှိဘဲ ဖွင့်သွားလေ ၏။

ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရောင်တွေ ထွက်နေသော အဝတ် အစားများဝတ်ထားသည့် လူတွေကို တွေ့ရ၏။

အဆောက်အဦထဲ ဝင်သွားလျှင် စောစောကလို ပူလောင်မနေ ဘဲ အေးစိမ့်နေသည်။

အတွင်းရှိ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ တံခါးချပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပွင့်သွားပြီး စင်မြင့်တစ်ခုပေါ်မှာ ခုံမြင့်ကြီးတစ်ခုနှင့် ထိုင်နေသော အလွန်ခန့်ညားထယ်ဝါသော အသွင်အပြင်နှင့် လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေ ၏။

ဘေးမှာလည်း လူတချို့ရှိနေ၏။

“မင်းတို့ လူမှားခေါ်လာပြီကွ ... သူက ငရဲပြည်ရောက်မဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ... စိတ်ကောင်းရှိတယ် ... အလောင်းအစားလည်း မလုပ် ဘူး ... ကံငါးပါးလည်းလုံတယ် ... တရားအားထုတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဝဲ ... ”

ငရဲမင်းကြီးဆိုတာ ဒီလူကြီးလား။

နှင်းကေသရီမေတ္တာပို့တိုင်းငရဲမင်းကြီးကိုမေတ္တာပို့လေ့ရှိပါသည်။

“ကုသိုလ်များများလုပ် ... ဒါဆို ဒီကိုမရောက်တော့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အစ်မကတော့ မိဘပစ္စည်းတွေနိုး၊ လောင်းကစားလည်း လုပ်၊ အပျော်အပါးတွေ အရမ်းများနေတယ် ... သူ့ကို နှစ်မကုန်ခင် ငါတို့ခေါ်ရမယ် ... အဲဒါ ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ်ဖို့ သူ့ကို သတိ ပေးလိုက် ... ”

လူနီကြီးတွေနောက် ပြန်လိုက်လာရသည်။

ဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ငရဲပြည်သို့ မိမိမရောက်ဘူးပေါ့။ ငရဲမင်းကြီးအား ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ။

အမြန်ဆုံးအိမ်ပြန်လောက်ချင်သည့်စိတ်နှင့် ပေါ့ပါးစွာ လမ်း လျှောက်အလာမှာ ...

“ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ ... မလိုက်ချင်ဘူး ... မလိုက် ချင်ဘူး ... ”

ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာနှင့် လူကြီးနှစ်ယောက် ကြားမှာ ရုန်းကန်၍ပါလာသူကတော့ မအိ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မအိက နှင်းကေသရီအားတွေ့တော့ ...

“ငါ့အိမ်ကလူတွေကို ပြောလိုက် ... ငါ့အကြွေးတွေ ပြန်ဆပ် ပေးလိုက် ... ကုမ္မဏီက ငါယူထားတဲ့ငွေတွေ ငါ့ဗီရိယံမှာရှိတယ် ... အကုန်လှူပစ်လိုက် ... ငါ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ပေးပါ”

မအိ အော်ပြောရင်းက လူနီကြီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပါသွား ၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သနားလိုက်တာ မအိရယ်။

နှင်းကေသရီအား စက်မပါသော၊ မောင်းသည့်လူမရှိသော၊ ဘီး မရှိသော လှည်းပေါ်တင်ပေးကြပြီး သွားတော့ဟု ပြောလိုက်၏။

နှင်းကေသရီစီးသော ယာဉ်သည် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်လာပြီး တစ်နေရာအရောက်တွင် နှင်းကေသရီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ မြောက်တက်သွား၏။

၁၅။ သေရွာမှပြန်လာသူ

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်နေတာပါလိမ့် ... ”

နှင်းကေသရီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

ငရဲပြည်လား မဟုတ်။

ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... နှင့် တစ်ခုခုလည်နေသောအသံ ကြားရ၏။

ဟင် ... ပန်ကာပါလား။

နံရံမှာကပ်ထားသော ပန်ကာလည်နေတာကို အရင်တွေ့သည်။

ပန်ကာမှတစ်ဆင့် သူမ၏အကြည့်သည် ရွှေ့လာ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟော ... သူ မျက်လုံးပွင့်လာပြီ ... ”
 “ရေ ... ရေပေးပါ ... ရေသောက်ချင်လိုက်တာ ... ”
 တိုးတိုးလေးပြောမိသည်။
 “ရေ ... သောက်ချင်တယ်တဲ့ ... ”
 “ဟော ... သတိရလာပြီ ... ဆရာဝန်ကိုပြေးပြောမှ”
 အသံတွေကြားနေရသည်။
 ဆရာဝန်ရောက်လာသည်ထင်ပါရဲ့။
 မိမိမျက်နှာကို အပေါ်မှ ငုံ့၍ကြည့်နေ၏။
 “သတိရလာပြီ ... ခေါ်ကြည့်ပါဦး ... ”
 “မိနှင်း ... ”
 “နှင်းကေသရီ ... ”
 “နှင်းကေသရီ ... ရေ ... ”
 “ရှင် ... ”
 “ဒီမှာကြည့်စမ်း ... မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း ... ”
 “မေမေ ... ”
 “နှင်းကေသရီ ... ဒေါ်လေးကိုရောသိလား ... ”
 “အင်း ... ရေပေးပါ ... ရေသောက်ချင်တယ် ... ”

နှင်းကေသရီ၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဇွန်းသေးသေးလေးနှင့် ရေအနည်း
 ငယ်စီ လောင်းထည့်ပေး၏။
 ငါ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ နှင်းကေသရီ စဉ်းစား၏။
 ချက်ချင်းပင် သတိရသည်။
 “မမ ... မမရော ... ”
 “ဆောင်းဟောမာန်လား ... ရှိတယ် ... ”
 “မအိရော ... မအိ ... ”
 ဒေါ်ကြည်ပြာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။
 “ညီမလေး ... ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ ... အားလုံးရှိ
 တယ် ... ဘုရားကျေးဇူးပဲ ... ငါ့ညီမလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... အားရှိ
 အောင် နားလိုက်ဦး ... ဗိုက်ဆာလား ... ဘာကျေးရမလဲလို့ ဆရာဝန်
 ကြီးကို မေးလိုက်ဦးမယ် သိလား ... ”
 မိုးဝသန်က ပြောလိုက်ရင်းမှ နှင်းကေသရီနဖူးပေါ် ကျနေ
 သော ဆံစများသပ်တင်ပေးလိုက်၏။
 “သမီးတို့ကား တစ်ခုခုဖြစ်တာ မဟုတ်လား ... ”
 နှင်းကေသရီ ကောင်းစွာသတိရလာပြီ။
 အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်လာခဲ့တာ မှတ်မိသည်။

“မမကြီး ... မမငယ်ရော ... ”

“ရှိပါတယ် ... ဟိုဘက်ခုတင်မှာပါ ... အိပ်ပျော်နေတယ် ... သူက ညီမလို သတိမမေ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေများတယ် ... ဒဏ်ရာများပေမဲ့လည်း မစိုးရိမ်ရဘူး ... ”

“မအိတော့ မရှိဘူး မဟုတ်လား ... ”

“ဟင် ... ”

မိုးဝဿန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။

မှန်တယ်လေ။

မအိတစ်ယောက် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်သောနေရာတွင်ပင် ဆုံး

ရှာပြီ မဟုတ်လား။

“သမီးသိပါတယ် ... သူ မရှိတော့ဘူး ... မမငယ် ... စကား ပြောလို့ရပြီလား ... ”

“ရတယ် ... အခု ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေတယ် ... သူက လက်ကျိုးသွားတယ် ... ခုတော့ ပြန်ဆက်ပြီးပါပြီ ... မျက်နှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ ဖူးယောင်နေတာပဲ ... သူလည်း နှင်းကေသရီကို မေးတယ်၊ နှင်းကေသရီ သတိမရသေးတာကို စိုးရိမ်နေတာ ... ”

“သမီး ... သမီးရော ... ဘယ်မှာဒဏ်ရာရလဲ ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခေါင်းမှာ ... သတိမေ့နေတာပဲဆိုတာ ... တခြားဘာမှ မထိ ခိုက်ဘူး ... တော်တော်ကံကောင်းတာ ... သတိရလာရင် စိတ်ချရပြီ ညီမလေး သတိမရမချင်း မေမေက အနားမှာထိုင်ပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ပေးနေတာ ... မမကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးကြည်ပြာရောပါ ... ”

“တခြားလူတွေရော ဘာဖြစ်လဲ ... ”

ဒေါ်စိုးယဉ်က နံရိုးကျိုးတယ် ... အဲဒါလည်းကောင်းသွားမှာ၊ မကေသီလည်း နည်းနည်းပဲထိတာ၊ သန္တာဆွေးလည်း သတိမေ့တယ်၊ ခု ကောင်းနေပြီ ... ကားမောင်းတဲ့လူ ဒဏ်ရာများတယ် ... ခေါင်းရွပ် စရာတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ... ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး”

“သမီးထလိုရလား ... ”

“ရတာပေါ့ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ခေါင်းကိုက်လား ... ”

“အင်း ... ခေါင်းက ပတ်တီးစည်းထားတာကိုး ... ”

ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်ပတ်နေပြီး နှင်းကေသရီကို ညီမနှစ်ယောက် စလုံး ဆေးရုံမှ ဆင်းလာကြ၏။

ကျန်တာ ပြင်ပလူနာအဖြစ်နှင့် ဆက်ကုမည်ဖြစ်သည်။

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းပဲ ... ဒီခရီးမှာ ကံဆိုးတာက မအိပဲ ... သမီးက ကားပေါ်မှာ ဘုရားစာတွေရွတ်နေတာဆို ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... ဘုရားရဲ့ဂုဏ်မဟုတ်ရင် ငရဲမင်းကြီးက ခေါ်တော့မလို့ ... ခုတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ ... ငရဲမင်းကြီးကို သမီး နေ့တိုင်း မေတ္တာပို့နေတာ ... ”

နှင်းကေသရီ နေကောင်းလာသည့်အခါ ငရဲပြည်ရောက်သွားပုံ ကို မေမေတို့အား ပြောပြနေမိသည်။

မေမေနှင့် ဒေါ်လေးကြည်ပြာတို့က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် တအံ့တဩ နားထောင်နေကြသည်။

မိုးဝသန်က လုံးဝမယုံ။

နှင်းကေသရီ၏ ကျောဘက်မှာရပ်ပြီး သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုး၏။ လက်ခါပြ၏။

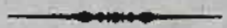
နှင်းကေသရီခေါင်းမကောင်းတော့ဘူး။ ဂေါက်နေပြီလို့ ပြော ခြင်းပင်။

ငရဲပြည်သို့ ရောက်ဖူးခဲ့တာ ဘယ်သူပြောပြော မယုံကြပေ။

ဒီကတော့ တကယ်ရောက်ခဲ့၊ ကြိုခဲ့၊ မြင်ခဲ့ရတာပင်ဖြစ်သည်။

၁၆။ အမေ့ခေါင်းခေါက်သူ

မအိဆုံးပြီး တစ်လပြည့် ဆွမ်းသွပ်သည့်နေ့မှာ မအိအိမ်သို့ ကုမ္ပဏီမှလူများနှင့်အတူ နှင်းကေသရီ ရောက်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီမှ မအိအိအတွက် ထောက်ပံ့ငွေနှစ်သိန်းကို မအိအိမိဘ များအား သွားပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ဧည့်ခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပိုက်ဘုတ်တစ်ခုထောင် ထားသည်။

အမှတ်မထင်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုက်ဘုတ်တွင် 'မအိအမေကို ခေါင်းခေါက်သည်' ဟု ရေးထား
လေသည်။

မအိအမေက နှင်းကေသရီတို့ကိုတွေ့လျှင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေ
လေ၏။

“ဪ ... သမီး ... သမီး ... ကံဆိုးတဲ့သမီး ... အရမ်းပျော်
ပျော်နေတတ်တဲ့သမီး ... အပျိုးကြီးလုပ်မယ်တဲ့ ... အမေကိုရှာကျွေး
မယ်တဲ့ ... အမေချက်တာပြတ်တာလုပ်ကိုင်တာတွေ့ရင် အရမ်းစိတ်တို
တယ် ... ”

နှင်းကေသရီနှင့် သန္တာထွေးတို့ ပိုက်ဘုတ်ဆီကို ကြည့်နေတာ
တွေ့သဖြင့် မအိ၏အမေက လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါလေ ... သူ ခရီးမထွက်ခင်လခထုတ်ရက်ကပေါ့ ... လခ
တော့ အကုန်အပ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး မရှိတော့
အမေကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်နေတာ မအိက မကြိုက်ဘူး ... အိမ်မှာက
အလုပ်သွားနေတဲ့လူချည်းပဲဆိုတော့ အမေပဲ လုပ်ရတာပေါ့ ... အဲဒါ
စကားများရင်းနဲ့ သူက အမေကို ခေါင်းခေါက်တယ်လေ ... သူ့ကို
စိတ်နာနာနဲ့ အဲဒီမှာ ရေးထားတာ ... ခုတော့ မအိမရှိတော့ပါဘူး ...
အမေ့ကိုလည်း ခေါင်းမခေါက်နိုင်တော့ပါဘူး ... သမီးရေ ... အမေကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာပြီး ခေါင်းခေါက်ပါဦးတော့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

အမေ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး နှင်းကေသရီတို့
ပါ ရော့ရှိုငိုမိကြသည်။

မအိက တနင်္ဂနွေသမီးပီပီ စိတ်တိုတတ်သည်။ စိတ်လည်းကြီး
သည်။

ရုံးမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သူ စိတ်တိုင်းမကျလျှင် သူ့ထက်ကြီးတဲ့
လူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်အော်တတ်သည်။ ငေါက်တတ်သည်။

စိတ်မထင်လျှင် စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေ သို့မဟုတ် လက်ထဲရှိ
တာနှင့်လည်း ကောက်ပေါက်တတ်၏။

“သူ့ဘဝမှာ အတိုက်အခံတွေလည်းများတယ် ... သူ့အလုပ်လုပ်
တာ ရုံးတွေ ကုမ္ပဏီတွေ ပြောင်းလာတာ ဘယ်လောက်များပြီလဲ၊
သမီးတို့ကုမ္ပဏီမှာ အကြာဆုံးပဲ ... မကောင်းတဲ့စကား အငမတန်
ပြောတာ ... သေစကားပြောလွန်းလို့ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ပြောတာ
မရဘူး ... သူ့သေရင် အမေမငိုနဲ့တဲ့ ... ခုတော့ တကယ်သေသွားရှာ
ပြီကွယ် ... သူ့စိတ်က သိပ်ပြတ်တယ် ... သေပြီးတော့ ဘာသံမှ
မကြားရဘူး ... ဘာအရိပ်အငွေ့မှ မပြဘူး ... ”

ကြေကွဲစွာပြောနေသော မအိအမေအားကြည့်ရင်း နှင်းကေသရီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

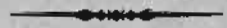
သနားလိုက်တာမှ ငရဲပြည်မှာတွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် အမေကြီး
ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။

“သူ့အတွက် ဘုန်းကြီးသင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်အစုံ လှူပေးတယ်၊
သူမသေခင်ကပဲ သူ့မွေးနေ့အတွက် သံဃာ့ဆေးရုံမှာ ဆေးတွေလှူခဲ့
သေးတယ် ... ”

ဒီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ၏အကျိုးကို ခံစားရပါစေလို့ နှင်းကေ
သရီ ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

၁၇။ ရွှေချင်ပြီ နှင်းကေသရီ

“လူတွေဟာ သေပြီးရင် ငရဲဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ဗြိတ္တာဘုံ၊ အသူရ
ကာယ်ဘုံ စတဲ့ အဲဒီအပါယ်လေးဘုံ၊ ဒါမှမဟုတ် နတ်ပြည်မြဲဟောပြည်
ရောက်ကြတယ် ... ”

“သေပြီးတဲ့လူတွေအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု အမျှဝေတဲ့
အခါ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံရောက်နေရင် သာဓုခေါ်လို့မရဘူး ... အဲဒီကုသိုလ်
သူတို့ မခံစားထိုက်ဘူးပေါ့ ... သေခါနီးမှာ တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းနေခဲ့ရင်
ဗြိတ္တာဘုံရောက်တယ် ... ဗြိတ္တာတဝမှာတော့ သူ့အတွက် ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ပြုပေးတာကို ခံစားရရှိပြီး သာဓုခေါ်ပြီး သူ့ကောင်းမှု ကုသိုလ်
တွေအလိုက် ဘဝကူးကြတယ် ... ”

ဒေါ်ကြည်ပြာသည် သူမလေ့လာသိရှိသလောက် နှင်းကေသရီ
ကို ပြန်ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဆို ဒေါ်လေးရယ် ... လူဆိုတာ အမြဲတမ်း ကောင်းနေချင်
မှ ကောင်းနေမယ် ... မကောင်းတာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မိမှာပဲ ...
တစ်ခါတလေ ခိုးမိမယ် ... တစ်ခါတလေလည်း ဆဲမိမယ် ... တစ်ခါ
တလေလည်း ခြင်တွေ့ဘာတွေ သတ်မိမယ် ... ဒါဆို ငရဲကြီးမှာပဲလား”

“အင်း ... မသိလို့လုပ်မိမယ် ... မတော်တဆမှားမိမယ်ဆိုတာ
ရှိမှာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတွေ များများလုပ် ... များ
များလှူ ... အများကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုရင်
အဲဒီကုသိုလ်ကံ အထောက်အပံ့ကြောင့် ငရဲကလွတ်မယ်ပေါ့ ... တို့များ
ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်မှာဆိုရင် ... အဇာတသတ်ဟာ အဖေကိုသတ်တဲ့
အကုသိုလ်ကံကြောင့် အဝီစိငရဲကျရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားသခင်
၌ သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားကြီးမားသောကြောင့် အဝီစိကုသိုလ်
ပြတ်သွားရတယ်လို့ ဆိုတယ် ... အင်္ဂုလိမာလဟာ လူပေါင်းစုံကို သတ်
ခဲ့ပေမဲ့ လူသတ်ချင်လို့ သတ်ရတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... အဲဒီ အကုသိုလ်

ကံရှိပေမဲ့ ... ရဟန္တာဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံက ဖြတ်တောက်လိုက်လို့
အကုသိုလ်ကံ ပယ်ပျောက်ရတယ်လေ ... ”

“တော်ပါသေးရဲ့နော် ... ကိုယ်မကောင်းတာလုပ်မိရင် အချိန်
မိပြုပြင်ကောင်းတာတွေ များများလုပ်ရမှာပေါ့နော် ... သမီးတော့
ငရဲကျမှာ သိပ်ကြောက်တာ ... ”

“သမီးက နေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင်နေတာ၊ ငရဲမကျနိုင်
ပါဘူးကွယ် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးကို ငရဲမင်းကြီးက အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်
တာ ... သမီးကနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ် ... ငါးပါးသီလခံတယ် ...
ဘုရားသောက်တော်ရေနဲ့ အလင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်း အမြဲလှူတယ် ...
သီလရယ်၊ ဒါနရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဝနာကုသိုလ်ယူတယ် ... ဂုဏ်တော်
ကိုးပါးပုတီးစိပ်ပြီးရင် မေတ္တာပို့တယ်၊ တရားထိုင်တယ်၊ အမျှဝေတယ်”

“ဒါကြောင့် ကားတိုက်တာတောင် မသေဘဲ ပြန်ရှင်ရတာပေါ့၊
ငရဲမင်းကြီးနဲ့တောင် တွေ့လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား ... ”

“အင်း ... ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူးတော့ တွေ့နေပြီ ... ဒေါ်လေး
ကြည်ပြာကလည်း မိနှင်းကို မြှောက်ပင့်ပေးနေပြန်ပြီ ... ”

မိုးဝသန်က စာဖတ်နေရာက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မြောက်ပင်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး မိုးကြီးရဲ့ ... မိနှင်းက တကယ်ပါရမိရှိတာ ... သူက သူများထက် ပိုပြီး အာရုံရတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ သူပြောတာ မှန်လွန်းလို့ အကြားအမြင်ရနေသလား မှတ်ရတယ် ... ”

“ဟွန်း ... လုပ်ပြန်ပြီ ... ”

မိုးဝဿန်က အတိုင်အဖောက်ညီနေသော တူဝရိုးနှစ်ယောက် ကိုကြည့်၍ ခေါင်းငုံ့ခေါင်းခါပြသည်။

“မိုးကြီးက မယုံဘူးလား ... နှင်းကေသရီက မဟုတ်မမှန်တာ မပြောဘူး ... သူပြောတာအမှန်တွေချည်းပဲ ... သူ တစ်ခုခုကြိုပြောရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ် ... ”

“တော်ပါ ... ”

မိုးဝဿန် စိတ်မဝင်စားသလို အမူအရာနှင့်နေရာမှထသွား၏။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ယူဖို့အတွက် စာအုပ်စာတမ်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေတတ်သူမို့ မိုးဝဿန်မှာ ညီမတွေနှင့် စကားပင်ကြာကြာမပြော အား။

“ဆောင်းဟေမာန်လည်း ခုတလော တော်တော်အလုပ်ရှုပ် တယ် ... သူ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်ကြည်ဖြာက မေးသည်။

“ကုမ္ပဏီကအလုပ်က နည်းနည်းပါ ... သူ့ဘာသာ အလုပ်ရှုပ် နေတာ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း အမြဲတန်း ဂဏန်းတွက်နေတာ”

“ဘာလဲ နှစ်လုံးလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ”

“ဒီကောင်မလေး ... ခုထိ နောင်တမရသေးဘူး ... ငါတော့ ရွှေတွေလည်းကုန်ပြီ ... နောက်ထပ်ကစားဖို့လည်းမရှိဘူး ... အဲဒါကို စိတ်လည်းမဝင်စားတော့ဘူး ... ခုတော့ အားတဲ့အချိန် ရိပ်သာသွား တရားအားထုတ်နေရတာ ... သိပ်ကိုကျေနပ်တယ် ... နင့်အစ်မ နင် ကြည့်ပြောဦး”

“ပြောနေတာပဲ ... မမငယ်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ တဖွတ် ထိုးကြီး ... ပြီးတော့ သူ့လောက်ကြီးသွားချင်တာလည်း မရှိဘူး၊ ရိုးရိုး သားသားနဲ့ကြီးပွားအောင်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ ဖြတ်လမ်းကလိုက်ချင် တယ်၊ မမငယ်တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခရောက်မယ်”

နှင်းကေသရီ ညည်းညူသလိုပြောနေစဉ်ပင် ဆောင်းဟေမာန် အပြင်ကပြန်လာ၏။

“ထမင်းစားကြတော့မလား ထမင်းပြင်လိုက်မယ် ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၈

ဥတ္တရာသေဟ

ဒေါ်ကြည်ပြာက ပြောရင်း အိမ်ဖော်မလေးလှလှဝင်းနှင့်အတူ ထမင်းပြင်သည်။

အိမ်မှာ မနက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ကိုယ်စီသွားနေကြသဖြင့် ထမင်းအတူတူမစားဖြစ်ကြ။

ညနေပိုင်းကျမှ အလုပ်မှပြန်လာသူ ကျောင်းမှပြန်လာသူတွေ အားလုံးစုံကာ ညနေခြောက်နာရီလောက်ဆို ညစာ စားသောက်ကြ၏။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ဝက်သား”

နှင်းကေသရီက သက်သတ်လွတ်စားနေသဖြင့် မျှစ်နဲ့ပဲပြုတ်ကြော်ထားပေး၏။

ဝက်သားကို ပဲငံပြာရည်နှင့် အချိုချက်ထား၏။

ချဉ်ပေါင်ဟင်းက ရုံးပလီသီး၊ မျှစ်တို့နှင့်အတူ ပုစွန်ကြော့လေးများ ရောမွှေထားသဖြင့် အရသာရှိလှ၏။

ငံပြာရည်ကြော်နှင့်တို့စရာအဖြစ် သခွားသီး၊ ရေခဲခဲဖျောထားသော ဝှေးတောက်ရွက်နှင့် ဆူးပုတ်ရွက်တို့ရှိ၏။

အလုပ်မှပြန်လာသော ဦးမျိုးအောင်နှင့်ဒေါ်မြစိမ်းတို့လည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ ထမင်းစားပွဲသို့ရောက်လာကြ၏။

“ဈေးက ဗယာကြော်ပူပူနွေးနွေးလေးဝယ်လာတယ်နော်၊ ငါ့သမီးလေး သက်သတ်လွတ် ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းစားပြီး ငါတို့ကဝက်သားတုံးကြီးကိုက်မစားရက်လို့ ... ဗယာကြော်လေးနဲ့ထမင်းစား ... စားလို့ကောင်းတယ် ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းက ဗယာကြော်များပန်းကန်နှင့်ထည့်ပေး၏။

“သက်သတ်လွတ် ခဏခဏစားလို့ အားတွေပြတ်နေမယ်နော် သမီး ... ”

ဦးမျိုးအောင်က ပြောလိုက်၏။

“သက်သတ်လွတ်စားရင် ပိုတောင်ဝလာသေးတယ် ... ပဲနဲ့အာလူးအများဆုံးစားတာကိုး ... ”

“ဟွန်း ... သက်သတ်လွတ်စားလို့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ ... ခဏခဏ သက်သတ်လွတ်စားနေတာ အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘူး ... ”

ဆောင်းဟေမာန်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ဝေဖန်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ... သူများကုသိုလ်လုပ်နေတာကို ညည်းမစားနိုင်ရင် မစားနဲ့ပေါ့ ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သက်သတ်လွတ်စားပြီး မေတ္တာဘာဝနာအလုပ်ကိုလုပ်တာ ပေါ့၊ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားပြီး သူတို့အသားလည်းမစားဘူး၊ သတ္တဝါတွေအားလုံး တျန်းမာချမ်းသာပါစေဆိုပြီး ... မေတ္တာပို့နေတာ”

“အဲဒီထဲမှာ ငရဲမင်းကြီးက ထိပ်ဆုံးကမဟုတ်လား ... သူ့ကိုယ် သူ ငရဲပြည်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး ငရဲမင်းကြီးက နောက်ထပ်ခေါ်မှာဆိုလို့ အသားကုန်မေတ္တာပို့နေတာလေ ... ”

“ဟုတ်ပါ့ ... သဘာဝမကျတာ ... ယုတ္တိမတန်တာတွေ နှင်းကေသရီတော်တော်ပြောတတ်ပါ့ ... ”

မိုးဝသန်နှင့် ဆောင်းဟေမာန်တို့နှစ်ယောက်အား ဒေါ်မြစိမ်းက ဆက်မပြောနဲ့ဟု ဟန့်တားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

နှင်းကေသရီက ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ထမင်းကိုငုံစားနေ၏။

“မမကြီးနဲ့မမငယ်က သမီးပြောတာကို မယုံချင်ကြဘူးမဟုတ်လား ... သမီးသိပါတယ် ... သမီးကိုယ်တိုင်တောင် မယုံချင်ဘူး ... အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တကယ့်ကို သမီးငရဲပြည်ကိုရောက်သွားခဲ့ရတာပါ ... အဲဒီမှာ စောစောဦးတို့ မမအိတ်တို့ကိုတောင် တွေ့ခဲ့သေးတာပဲ ... ”

“အဲဒါ နင် ရုံးမှာလျှောက်မပြောနဲ့ ... ဆန်းထူးတုန်းကလည်း ခွေးဖြစ်ပြီးကားတိုက်ခံသေရမယ်လို့ပြောခဲ့တာ ... မအိအိမ်ကခွေးကားတိုက်သေတာပဲ ... ဆန်းထူးဝင်စားတဲ့ခွေးမို့ ကားတိုက်ခံရတာလို့ပြောတာပဲမဟုတ်လား ... တိုက်ဆိုင်တာကိုများ ခုလည်း မအိငရဲပြည်ရောက်နေတယ်လို့ သွားမပြောနဲ့ ... နင်ရူးနေလို့ပြောတာပဲလို့ ပြောကြလိမ့်မယ် ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့ ... သမီးပြောတာ ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်တာ ... မအိအိမ်ကအုမေက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သေသွားတဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို ပြိတ္တာဖြစ်နေပါတယ်၊ ငရဲကျနေပါတယ်ဆိုရင် စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ ... ကောင်းမှုကုသိုလ်ကတော့ လုပ်ပေးကြမှာပါပဲ ... သိတိုင်းပြောလို့မကောင်းဘူး ... သတ္တဝါတစ်ခုကတစ်ခုတဲ့ သူ့ကံအတိုင်းရှိပါစေ ... ”

ဒေါ်မြစိမ်းကလည်း သမီးဖြစ်သူအား ချော့မော့နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်၏။

နှင်းကေသရီ အတန်ကြာငြိမ်နေ၏။

မိုးဝသန်နှင့် ဆောင်းဟေမာန်က ထမင်းကိုဖြိုဖြိုရှက်ရှက် စားနေကြသည်။

“မမငယ်ကို လိမ်လိမ်မာမာနေခိုင်းဖို့ ငရဲမင်းကြီးမှာတာကို တော့ သမီးမပြောဘဲနေလို့မရဘူးမေမေ ...”

“ငါသိတယ် ... နင်မပြောနဲ့ ... ငါ့ကိုစိုးရိမ်မနေနဲ့ နင်ပြော တိုင်း ငါလိုက်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ... ဒီလောက်အကြားအမြင်တွေရနေ ရင်လည်း နတ်လေချွန်တို့ လိပ်ပြာဗေဒင်တို့လို ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်တွေ ဟောစားပါလား”

ဆောင်းဟေမာန်က အပြတ်ပြောလိုက်၏။

နှင်းကေသရီ၏မျက်လုံးများ မှိုင်းညိုသွားသည်။

ငိုချင်သောစိတ်ကို အတော်ချုပ်တည်းထားရ၏။ နှုတ်ခမ်းများ ပင် တဆတ်တုန်ရင်လာသည်။

“ကဲ ... စားရင်းသောက်ရင်း ဒီအကြောင်းတွေပြောမနေကြပါ နဲ့ ... ဆောင်းဟေမာန်ကလည်း လိမ်လိမ်မာမာနေလေ ... ခုထိ နှစ်လုံးတွေဘာတွေ ထိုးတုန်းလား ... အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်တွေမလုပ်နဲ့ မိဘပစ္စည်းလည်းမခိုးနဲ့၊ ကုမ္ပဏီကငွေတွေလည်းမခိုးနဲ့ ဒီလောက်မိဘ က ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေးနေတာ အပိုမသုံးချင်၊ မဖြုန်းချင်နဲ့ ရိုးရိုးသား သား ကြီးကြီးစားစားနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ရိုရိုသေသေလုပ်၊ ကြီးပွား ချမ်းသာလာမှာပဲ ...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆောင်းဟေမာန် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ထမင်းစားပွဲမှထသွား၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇။ အချစ်လှပွဲ

“မေမေ ... သမီးတို့ကိုပြောစရာရှိလို့ သမီးတို့အချိန်ရတယ်
မဟုတ်လား ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း၏စကားက ထူးဆန်းနေသလားလို့ နှင်းကေသရီက
ထင်မိသည်။

သမီးတွေကို စကားပြောတာပဲ၊ မေမေက ဒီလိုပြောနေရသေး
လားလို့။

“ပြောပါမေမေ ... ဘာပြောမလို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိုးကြီး စာရေးစရာ ဖတ်စရာတွေရှိလား ... ”

“မရှိဘူးမေမေ ... သီးဆစ်တင်ပြီးသွားလို့အားပြီ”

“ဆောင်းရော ... ”

“သမီးလည်း အားတယ်”

“နှင်းကေသရီရော ပုတီးမစိပ်နဲ့ဦး၊ ဒီနားလာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

နှင်းကေသရီက ဒေါ်မြသိမ်းအနီးသို့လာထိုင်၏။

“မေမေ့သမီးသုံးယောက်စလုံး အရွယ်ရောက်နေကြပြီ၊ မေမေ တို့လည်း အသက်တွေကြီးလာပြီ၊ မေမေတို့မျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးတွေ ကို သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ နေသားတကျဖြစ်ချင်တယ် ... ”

“ဒါများ မေမေကလည်း ယောက်ျားပေးစားလိုက်ပေါ့”

ဆောင်းဟောမာန်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်။

“အေး ... အဲဒါပဲပေါ့ ... ဒါဆို သမီးတို့မှာ ချစ်သူရှိကြပြီလား၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောကြလေ ... မေမေက သင့်တော်တာ စိမ့် ပေးမယ် ... ”

သမီးသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြ၏။

“ကဲ ... သမီးကြီးမှာရှိပြီလား”

မိုးဝသန်ခေါင်းခါသည်။

“အလကား ... သူ့မှာရှိပါတယ်”

ဆောင်းဟောမာန်က ဖော်ကောင်လုပ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း ဉာဏ်ထက်အောင်ကို မေမေသိပါတယ် ... သူနဲ့သမီးက သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်ကျော်လာခဲ့ ပြီ ... ဒါပေမဲ့ ရည်းစားဘဝမှာ သူ့ကို သိပ်စိတ်ကုန်ခဲ့တယ် ... ဒါကြောင့် သမီးတို့လမ်းခွဲခဲ့တာ သူလုပ်ချင်တာလုပ်လွတ်ထားတယ် ... သူ အခု နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီလေ ... သမီးနဲ့အဆက်အသွယ်မရှိတော့ဘူး ... ဘယ်လိုမှလည်း မပတ်သက်တော့ဘူး ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သမီးကြီးက ပညာလောဘကြီးတယ် ... စာကိုထက်ထက်သန်သန်ကြီးစားနေတာ ... ဒါဆို သမီးမှာ အခု ရည်ရွယ်သူမရှိဘူးပေါ့ ... ”

“မေမေက သမီးတွေအတွက် ရှာထားပြီးလို့လား”

ဆောင်းဟောမာန်ကမေးသည်။

“အင်း ... ညည်းကရော ... ပြောပါဦး ... အခု ဘယ်ကော့နော်”

လေးနဲ့ကြိုက်နေသလဲ ... ”

သူ့သမီးလတ်အကြောင်းသိ၍ ဒေါ်မြစိမ်းကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးမှာ ရည်းစားတွေအများကြီး၊ အဲ ငါးယောက်တော့ထားဖူးတယ် ... အခု တစ်ယောက်မှ မကြိုက်တော့ဘူး ... မစွဲဘူးမေမေရယ် ... သမီးနဲ့ဝါသနာမတူဘူး ... ပြီးတော့ သမီးအားကိုးရမဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး ... ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့အစွမ်းအစမရှိဘူး၊ သမီးက ပိုက်ဆံအများကြီးရှာနိုင်မှ ကြိုက်တာ မေမေရဲ့ ... ”

“အေး ... ညည်းအကြောင်းသိပါတယ်၊ အကောင်းမှကြိုက်၊ အညွန့်အဖူးမှယူချင်တယ်၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ်၊ အပျော်အပါးလည်းမက်တယ်၊ အင်း အခု မေမေတွေ့ထားတာက မေမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ခင်ထားရဲ့သားလေ၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတာ နှစ်ယောက်စလုံး အမေရိကားမှာ၊ သမီးက အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေးတစ်ယောက်တောင်ရနေပြီ၊ သားက ဟိုမှာသွားဆရာဝန်၊ ပိုက်ဆံအရမ်းရတာ ... ”

“ဪ ... ဟိုတလောက ဘုရားတည်တယ်ဆိုတဲ့ မေမေ့သူငယ်ချင်းလား ... ဒီကိုလာဖူးပါတယ် ... သူ့သားကချောမှာပဲ ... ”

ဒေါ်ခင်ထားကတော့ အရမ်းချောတာ ... ”

“အေး ... သူ့သားဓာတ်ပုံယူလာတယ် ... ဒီမှာကြည့်”

အဆင်သင့်ရှိနေသော ဓာတ်ပုံသုံးပုံအားပြလိုက်၏။

“ဟာ ... ချောလိုက်တာ ... ဓာတ်ပုံတွေ့တာနဲ့ခိုက်သွားပြီ၊ မေမေ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးနော် ... ”

ဆောင်းဟေမာန် ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာပြောလိုက်၏။

“မမငယ်မခိုက်တဲ့ယောက်ျားကလည်း ခပ်ရှားရှားပဲ”

“ကြည့်စမ်း ... ဓာတ်ပုံထဲမှာတောင် မင်းသားရန်အောင်နဲ့တူနေတာ အပြင်မှာ ပိုချောမှာပေါ့နော် ... ”

မိုးဝသန်လည်း ဓာတ်ပုံကြည့်ရင်း သဘောကျသွား၏။

“သူ့နာမည်က ဘုန်းမြတ်နိုင်တဲ့၊ ဟိုမှာ အိမ်လည်းရှိတယ်၊ ကားလည်းရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာမှစာပဲလုပ်နေတော့ ရည်းစားလည်းမရှိဘူးပေါ့ ... အခု အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ၊ မိန်းမပေးစားရတော့မယ်ပေါ့ ... သူက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ သမီးကြီးက နှစ်ဆယ့်ငါး၊ ဆယ်နှစ်တောင်ကွာတာ၊ ကြာသပတေးချင်းလည်းဖြစ်တော့ သမီးကြီးနဲ့ပိုသင့်တော်မယ်ထင်တာပဲ ... ”

“မေမေ ... အဲဒီလိုတော့ မတရားမလုပ်ပါနဲ့ ... အဲဒီလူကို သမီးတို့နဲ့မတ်ဆက်ပေးလေ ... သူကြိုက်တာရွေးပါစေပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလားနော် မမကြီး ...”

ဒေါ်မြသိမ်း အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်သည်။

သူ့သမီးလတ်ဆောင်းဟေမာန်သည် နေရာတကာ လောဘကြီး၍ သူများထက်ပိုရမှ၊ သာရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်ကြောင်းသိ၏။

“ကောင်းပြီလေ ... မေမေ့သမီးငယ်လေးကရော”

“သူကတော့ သီလရှင်ဝတ်မှာ ... သူ့အတွက် ထည့်မစဉ်းစားနဲ့”

နှင်းကေသရီ ဓာတ်ပုံယူကြည့်ပြီး စိတ်တော့ဝင်စားသွား၏။

ဒါပေမဲ့ ...

မမငယ် ဆောင်းဟေမာန်ပြောသလိုပင် သူ့အတွက်ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ မမငယ်နဲ့ပိုင်ပြီးလုပ်ရမည့်အလုပ်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်သွားချင်သည်။

“သမီးအတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့ဦးမေမေရယ် ... သမီးအသက်က နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒီတစ်ခါ နင်မဂေါက်တော့ဘူး ...

အတွေးအခေါ်တွေတည့်နေပြီ ... လမ်းကြောင်းမှန်လာပြီ”

ဆောင်းဟေမာန်အား ဒေါ်မြသိမ်းက ဆက်မပြောရန် လက်တို့လိုက်၏။

နှင်းကေသရီကို အထင်သေးလှချေလား မမငယ်ရယ်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် မေမေသူငယ်ချင်း ဒေါ်ထားထားနှင့်
သားဖြစ်သူ ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်တို့ ဒေါ်မြစိမ်း၏မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးသို့
ရောက်လာခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်၍ နေ့ဆွမ်းကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်အနည်းငယ်ပဲဖိတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ကမှာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထမင်းဟင်းကို ဒေါ်ကြည်
ပြာနှင့်အတူ နင်းကေသီတို့ ဝိုင်းကူချက်ပေးကြရသည်။

ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားနီချက်၊ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ ပဲကြီးနပ်၊
မုန့်လာဥပိုးတီသုပ်၊ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို၊ ဘလချောင်ကြော်တို့ဖြင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းစားမြိန်ဖွယ် ချက်ပြုတ်ထားကြ၏။

မြန်မာထမင်းဟင်းနှင့်ဝေးနေသော ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်တို့သား အမိ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပဲ စားကြလေသည်။

“ပဲကြီးနပ်ကလေးက ခံတွင်းတွေ့လိုက်တာ စိမ်းရယ်၊ အသားဟင်းတွေထက် မုန့်လာဥပိုးတီသုပ်ကလေးကြိုက်တာ၊ လုပ်တတ်လိုက်တာ၊ စိမ်းက အချက်အပြုတ်အရမ်းကောင်းတာ”

“အဲဒါ မကြည်ပြာနဲ့ ကိုယ့်သမီးတွေဝိုင်းချက်ကြတာ ... အထူးသဖြင့် အချက်အပြုတ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီးချက်တတ်တာက သမီးအငယ်ဆုံးလေးပေါ့ ...”

ဒေါ်ထားထားတို့သားအမိမျက်လုံးက ထမင်းဟင်းတွေ ဧည့်သည်စားဖို့ ပြင်ပေး၊ စားပြီးပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်း၊ အချိုပွဲတွေယူလာနှင့် လှုပ်ရှားနေသော နှင်းကေသရီဆီသို့ ကြည့်နေကြသည်။

ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်တို့သားအမိလာမယ်ဆိုတာနှင့် မိုးဝဿန်က ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး မိတ်ကပ်တွေလိမ်းကာ ခေတ်ဆန်စွာဝတ်ဆင်ထား၏။

မိုးဝဿန်က သိပ်ပြင်လျှင် မလိုက်ဖက်၊ ပြီးတော့ မိုးဝဿန်၏ မျက်နှာကြောက သဘာဝအတိုင်းလည်း တင်းနေသည်။

အကြောင်းမသိသူတွေက မာနကြီးသည်လို့ ပြောတတ်ကြသည်မဟုတ်လား။

ဆောင်းဟေမာန်ကတော့ နဂိုကတည်းက ခေတ်ဆန်သလို ဂျင်းဘောင်းဘီ မရွတ်တမ်းဝတ်တတ်သည်။

ခုလည်း ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်လေ။

နှင်းကေသရီကတော့ စကတည်းက ဘာမှမပြင်ဆင်တတ်။

ခုလည်း ခုလိုနေအတိုင်းပဲ လှုပ်ရှားရလွယ်အောင် ပေါ့ပါးအောင် ရှုပ်အင်္ကျီပုံဘလောက်ပွပွလေးနှင့် အပွင့်နုတ်နုတ်ကလေးတွေပါသော ထဘီကိုဝတ်ထား၏။

ကလေးဆန်သောမျက်နှာလေးကို တည်ငြိမ်စွာထားပြီး အလုပ်နှင့်လက် အဆက်မပြတ်လုပ်နေသော နှင်းကေသရီအား ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်၏မျက်စိကို စွဲမက်စွာကြည့်နေလေသည်။

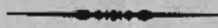
ထမင်းစားပြီးသောအခါလည်း ခြံထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်၊ ကော်ဖီ၊ လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ နုနှင့်မကင်း၊ ကျောက်ကျောစသဖြင့် အချိုတည်းစရာတွေထားကာ မိုးဝဿန်နှင့်ဆောင်းဟေမာန်တို့က ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်အား ရောက်တတ်ရာရာစကားတွေပြောပြီး ဧည့်ခံနေလေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ထက် နှင်းကေ
သရီအား စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်က နှင်းကေသရီဆီ
ဖုန်းဆက်လေသည်။

၁၉။ အကြံအပန်ဆောင်းဟေမာန်

“ဟဲ့လို ...”

နှင်းကေသရီ ဆွမ်းတော်ကပ်နေသဖြင့် ဆောင်းဟေမာန်က
တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။

“နှင်းကေသရီနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ ...”

တယ်လီဖုန်းထဲကအသံကို ဆောင်းဟေမာန် ချက်ချင်းမှတ်မိ
လိုက်၏။

“ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်လား၊ ကျွန်မ ဆောင်းဟေမာန်ပါ ... ဘာ

ပြောချင်လို့လဲ ... ”

“ဪ ... နှင်းကေသရီနဲ့စကားပြောချင်လို့”

“မိနှင်းက ခုချိန် အိပ်ရာကထဲထွေးသွားဘူး”

ဟုပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“မနေ့က ပင်ပန်းသွားလို့နဲ့တူတယ်”

“သူကဒီလိုပဲ ... ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်ဆို ပိုပြီးအိပ်တယ် ... ဒီနေ့

ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်အားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အားပါတယ်”

“ဘယ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး ... ”

“ဒါဆို ကျွန်မ ပဲခူးကိုသွားဖို့ကိစ္စရှိတယ် ... အဲဒါ ကိုဘုန်းမြတ်

နိုင်ကို လာခေါ်မယ် ... ပဲခူးဘုရားတွေပါဖူးရင်းပေါ့”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

“အားတယ်ဆို ကြိုတုန်းပို့ပေးရတာလေ ... ပဲခူးမှာ သာသနာ

ပြုနေတဲ့ မြွေကြီးလည်းကြည့်ရအောင်”

“ခင်ဗျာ ... ”

“ကိုဘုန်းမြတ်နိုင် မြန်မာပြည်ရောက်တုန်း ဘုရားတွေ အစုံဖူးရ

တာပေါ့၊ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ကျွန်မလာခဲ့မယ်၊ အဆင်သင့် လုပ်ထား ... ”

ထို့နောက် ဆောင်းဟေမာန်သည် ရေအမြန်ချိုး အလှပြင် အဝတ်အစားလဲပြီး ကုမ္ပဏီမှပေးထားသောကားကိုယူ၍ ကိုဘုန်းမြတ် နိုင်ဆီ ထွက်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဆောင်းဟေမာန်မှာ ပဲခူးသွားစရာအကြောင်း မရှိပါ။

ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်နှင့် အမြန်နီးစပ်ရန်အတွက် အကြံအဖန်လုပ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ညီမတွေထဲမှာ ဆောင်းဟေမာန်က သည်လိုပင် ခြေသွက် လက်သွက် ခြေမြန်လက်မြန်ရှိတတ်၏။

ကုမ္ပဏီမှကားမှာလည်း သူသုံးရန်ပေးထားခြင်းမဟုတ်။ အလုပ်အကြောင်းပြုပြီး ဆောင်းဟေမာန်က တောင်းလိုက်

ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းဟေမာန်ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ကိုဘုန်းမြတ်နိုင် အား သွားခေါ်ခြင်းပင်။

ဘုရားတွေဖူးပြီး ရွှေအုန်းပင်မှာ နံနက်စာစားကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... ကျွန်မနဲ့သွားရတာပျော်လား”

“အင်း ... ကျွန်တော်က မေမေပါခေါ်လာမလို့၊ မေမေက နေသိပ်မကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့ဦးမယ် ... ဒါနဲ့ ဆောင်းဟေမာန်နဲ့နှင်းကေသရီက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာလုပ်တာနော် ... နှင်းကေသရီက အလုပ်မဆင်းရဘူးလား”

“အလကား ... သူက အပျင်းကြီးပါ ... ပြီးတော့ နည်းနည်းလည်း ဂေါက်နေတယ် ... သူကြည့်ပါလား ... နေ့လည်းဘုရားရှိခိုး၊ ညလည်းဘုရားရှိခိုး၊ အကြားအမြင်ရသလိုလို၊ သိုက်ကလာသလိုလိုနဲ့”

“ဗျာ ... ”

ကိုဘုန်းမြင့်နိုင် အံ့ဩတွေဝေသွား၏။

“ဟုတ်လို့လား ... ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူးဗျာ”

“မမကြီးလည်း ဒီလိုပဲ ... သူကတော့ တစ်မျိုးရူးသွပ်တာလေ၊ သူ့ရည်းစားနိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီးကတည်းကပဲ”

“ဪ ... ”

“နိုင်ငံခြားရူးရူးနေတာ ... စာတွေအရမ်းကျက်လို့ ဘရောင်ချိန်းသွားတာလည်းဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘရိမ်းချောင်တယ်လို့ပြောတာလား”

“အင်းလေ”

ညီမနှစ်ယောက်စလုံးကို ထိခိုက်အောင်မကောင်းပြောလိုက်သော ဆောင်းဟေမာန်သည် သူ့ကို သူ့များအထင်သေးမှာကိုတော့ မစဉ်းစား။

ပဲခူးမှပြန်လာသောအခါလည်း အိမ်မှာ သူနှင့်ကိုဘုန်းနိုင်တို့ တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်က သူမအားချစ်ခွင့်တောင်းကြောင်းပြောဆိုကာ ပိပိရိုရီလိမ်လေသည်။

မိုးဝသန်ဒေါသဖြင့်ပေါက်ကွဲလေသည်။

“အဲဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကို မနေ့ကပဲတွေ့တယ် ဒီနေ့ချစ်ရေးဆိုတယ်တဲ့၊ အင်း ဟိုက လူကဲခတ်ဒီလောက်မညှပ်ပါဘူး၊ နင်သိပ်လည်မှန်းလည်းသိမှာ”

“အမယ် ... မမကြီးနော် ... သူနဲ့ဒီနေ့တွေ့ကပြီး ပဲခူးတောင်ရောက်ခဲ့တယ် ... မယုံရင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်”

ညီမနှစ်ယောက် စကားများနေကြသည်။

ထိုစဉ်ပင် ဒေါ်မြစိမ်း အပြင်မှပြန်ရောက်လာ၏။

“မထားဖုန်းဆက်လို့ အမေသွားတွေ့လိုက်တာ ... သူက နှင်းကေသရီကို ချွေးမတော်ဖို့ရွေးလိုက်တယ် ... သူ့သားကလည်း”

ငါ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးကိုမှ သဘောကျတာတဲ့လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ... မေမေညာတာ”

“ဟဲ့ ... ငါက ဘာလို့ညာရမှာလဲ”

“ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်က သမီးကိုရည်းစားစကားပြောလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ သူနဲ့တွေ့တော့ အတင်းပဲခူးကိုခေါ်သွားတာ၊ သမီးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ ... ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ပဲခူးတောင်ရောက်သွားတယ် ... ဟုတ်လား ... တယ်လည်းခြေသွက်လိုက်ကြတာပါလား ... ခုခေတ်ကာလ သားသမီးများ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဒေါ်မြစိမ်းရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ... မထားကတော့ ငါ့ကိုသေချာပြောလိုက်တာ ... ငါကလည်း သမီးလေးငယ်သေးလို့ ယောက်ျားမပေးစားချင်သေးဘူး ... သမီးကြီးသာစွံစေချင်တယ် ... မဟုတ်သေးပါဘူးနော် ... တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီ ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း နားမလည်နိုင်တော့။

ဒါပေမဲ့ မိုးဝဿန်နှင့်ဆောင်းဟေမာန်ကတော့ စကားအကြီးအကျယ်များတာ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကရာပစ္စည်းတွေ

နှင့်ဆွဲပေါက်သည်အထိဖြစ်လာသည်။

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ... ညည်းတို့အစား ငါရှက်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ ဒီလိုဖြစ်ရသလား”

“မေမေ့သမီးလတ်ကို မေမေနိုင်အောင်ထိန်း ... စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတယ် ... သူ့ကြိုက်ပြီဆိုရင် အတင်းလိုက်တာ”

“အိုး ... ဘာနိုင်အောင်ထိန်းရမှာလဲ၊ မမကြီးသာ မာနကြီးယောင် ဣန္ဒြေကြီးယောင်ဆောင်နေတာ ... ဟိုက မမကြီးကိုလည်း မကြိုက်ပါဘူး ... ”

“ကဲ ... တော်ကြတော့ ညည်းတို့ လူချင်းခွဲနေမှဖြစ်မယ်”

“ရတယ် ... သမီး ကုမ္ပဏီကရူးခန်းမှာသွားနေမယ်”

“ဟဲ့ ... အဲလို တခြားမှာနေဖို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“သွားနေမယ်မေမေ ... ဟိုမှာ လေးနွယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ သွားမယ်”

အတန်တန်တားနေသည့်ကြားက ဆောင်းဟေမာန်ခင် ဇွတ်ပင် အိမ်ကဆင်းပြီး ကုမ္ပဏီကရူးခန်းအပေါ်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်တွေရှိ၍ သွားနေသည်။

ဟိုကျတော့ ကိုဘုန်းမြင့်နိုင်ဆီဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုဘုန်း ... ကျွန်မ ပဲခူးသွားတာ ကိုဘုန်းကိုခေါ်သွားမှန်းသိ
 လို့ မေမေက အိမ်ပေါ်ကနင်ချတယ် ... မမကြီးကလည်း ဆုတယ်...
 အဲဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းလည်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ
 နေတယ် ... ကျွန်မနဲ့ ကိုဘုန်းကို မေမေတို့ တစ်မျိုးထင်သွားပြီ ရှက်
 လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ... ကျွန်မကို လာတွေ့ပါဦးလား
 ကိုဘုန်းရယ် ... ”

ကြံဖန်ဉာဏ်ဆင်ပြီး ကိုဘုန်းမြတ်နိုင်အား ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

ကိုဘုန်းမြတ်နိုင် ခေါင်းရှုပ်သွား၏။

စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုညက မိုးတွေရွာလာသဖြင့် ဆောင်းဟောမာန်ခင့်ဆီ
 ကို မသွားဖြစ်လိုက်ပါ။

၂၀။ ဆိုးတဲ့ကံကြမ္မာ

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကို နှင်းကေသရီ ပီပီသသကြားလိုက်၏။

မုန်းတိုင်းရှိသဖြင့် ညနေကတည်းက မိုးစရွာတာ တစ်ညလုံး

ရွာသည်။

လေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်သည်။

မိုးဝဿန်ကတော့ စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံပြီးအိပ်နေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်တာ ဒေါ်လေးကြည်ပြာများလားဟူသောအတွေး
ဖြင့် တံခါးဖွင့်ရန် နှင်းကေသရီ အိပ်ရာကထလိုက်၏။

“ကျွါ ... အိ ... အိ”

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးဖွင့်သွားသည်။

အရိပ်တစ်ခုအခန်းဝမှာရပ်နေသည်။

အခန်းထဲမှာ ညအိပ်မီးလုံးသေးလေးသာဖွင့်ထား၏။ အရိပ်၏
မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရ။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ သွင်ပြင်ဟန်ပန်များ ပေါ်နေ
သည်။

“ဟင် ... မမငယ်”

လွှတ်ခနဲအော်ရင်း ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်လိုက်သည်။

မတွေ့ရတော့ပါလား။

မီးဖွင့်လိုက်သည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှအသံတွေ ကြားနေရသည်။

“မမကြီး ... မမကြီး ... ထစမ်းပါဦး”

မိုးဝဿန်အား နှိုးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ဟ ... ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“မမငယ်ကို အခန်းထဲဝင်လာသလိုတွေ့တယ်”

“သူ ဟိုမှာသွားအိပ်နေတယ်၊ သူမလာနိုင်ပါဘူး”

“သမီးသေချာတွေ့တာ ... ရင်တွေလေးလိုက်တာ ... မမငယ်
များ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားပဲ ... မေမေတို့အခန်းကလည်း စကားပြော
သံကြားရတယ် ... ”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး တောင်တွေးမြောက်တွေးနဲ့ ရှုပ်
လိုက်တာဟယ်”

မိုးဝဿန် အိပ်ရာထဲမှာပဲကျန်ခဲ့သည်။

“မေမေ ... မေမေ”

ဒေါ်မြစိမ်း အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“မေမေ ... မအိပ်သေးဘူးလား”

“ခုမှနိုးလာတာ ... အိပ်မက်မကောင်းဘူး ... ပြီးတော့ ငါ့အခန်း
ကို တံခါးလာခေါက်သံကြားလို့ ထလာတာ”

ဒေါ်မြစိမ်း မျက်စိမျက်နှာမကောင်း၊ ငိုမလိုမျက်နှာထားဖြင့်
သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းပင်။

“တံခါးခေါက်သံကြားတယ် ဟုတ်လား မေမေ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... တံခါးလာခေါက်နေတာ ... အိပ်မက်ကလည်း”

ဆောင်းဟေမာန်ကိုမက်နေတာ ... သူ့ကို အရပ်ဆိုးဆိုးဘီလူးသရဲတွေ လိုလူကြီးတစ်ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်တဲ့၊ ငါ့နယ် ငါ့သမီး ကို လိုက်ဆွဲပြီးငိုလိုက်ရတာ ... ငါအခုပဲ သူ့နောက်လိုက်သွားချင် တယ်...”

“သမီးလည်း ဒီလိုပဲ ... မမငယ်ကိုသေချာတွေ့လိုက်တယ်၊ ကုမ္မဏီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမှပဲ ... ဒီအချိန်ဆို ဖုန်းဆက်လို့ရပါ့မလား၊ အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြမှာ”

“အို ... ဆက်မှာသာဆက်စမ်းပါ ... ဖုန်းလာကိုင်ရင် ခုံပဲလာ ခေါ်မယ်ပြောလိုက် ... သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကိုလည်း ဆက်ကြည့်”
လက်ကိုင်ဖုန်းက ဘာသံမှမကြားရ။ ဖုန်းပိတ်ထားသည်ထင် နှါ။

ကုမ္မဏီရုံးခန်းမှာရှိသောဖုန်းအားဆက်မည်အလုပ်။
“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”
တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာ၏။
စိုးထိတ်ပူပန်စွာဖြင့် တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သည်။
“ဟဲလို ... ”
“မဆောင်းဟေမာန်တို့အိမ်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ”

“ခဏကိုင်ထားပါနော်”

ဖုန်းကို တစ်ယောက်အားလွှဲပေးလိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ဘယ်သူလဲ”

“နှင်းကေသရီပါ ... ”

“မနှင်း ... ကျွန်တော် တင်မောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“တစ်ဘက်က ဦးတင်မောင်၏အသံက တုန်ယင်နေသည်။

“မဆောင်းလေ ညက မြင့်မြင့်သွယ်နဲ့လာပြီးအိပ်တယ်မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ မြန်မြန်ပြောပါ”

“ဟို ... သူတို့အခန်းက ဝိုင်ယာရှော့ဖြစ်ပြီး မီးလောင်လို့”

“ဟင် ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“သူတို့က အခန်းတံခါးအလုံပိတ်ပြီးအိပ်နေကြတာ၊ မီးလောင် တာ သူတို့မသိဘူး၊ အခု သူတို့ကို ဆေးရုံခေါ်သွားကြပြီ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်သွားကြလဲ”

“မသိဘူး ... အဲဒါအကြောင်းကြားတာ ... မြန်မမြန်လိုက်လာနဲ့”

ပါ ... ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနကိုခေါ်သွားတာပါ ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... လာခဲ့မယ် ... လာခဲ့မယ်”

တယ်လီဖုန်းကိုချပြီး မေမေတို့ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောကာ

ဆေးရုံကြီးသို့လိုက်သွားကြသည်။

“ညက မိုးတွေအရမ်းရွာနေတယ် ... အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုင်ယာရှော့
ဖြစ်ပြီး မီးလောင်တာ သူတို့မသိကြဘူး၊ အိပ်ပျော်ပြီး အခိုးအငွေ့တွေ
လှောင်ပိတ်နေတဲ့အခန်းမှာ မွန်းကြပ်ပြီး အသက်ရှူမရဘဲဖြစ်သွားကြ
တာ ... ”

“အခုရော ... ”

“သူတို့ဆုံးသွားကြပါပြီ”

အလောင်းကိုကြည့်ခွင့်ရသဖြင့် သွား၍ကြည့်ကြ၏။

ဆောင်းဟေမာန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညိုမဲနေသည်။

မနေ့ညနေကပဲ ဟန်တွေမာန်တွေအပြည့်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်

ပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့ ဆောင်းဟေမာန်။

ခုတော့ သူ လူတွေအပေါ်မှာ အမြဲတမ်းအနိုင်ယူချင်၍ ပျော်နေ

မော်နေချင်သော ဆောင်းဟေမာန် ...

မမျှော်လင့်သောကံကြမ္မာဆိုးကို အံတုဘက်ပြိုင်ခွင့်မရတာ

ရင်နာကြေကွဲစရာကြီးပါလား။

“ငါသေဖို့ကောင်းတာ ... ငါ့သမီးကို ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းခွင့်
မပေးသင့်ဘူး ... ခုတော့ အမယ်လေး ဆောင်းဟေမာန် သမီးလေးရဲ့၊
မေမေရင်ကျိုးပါပြီသမီးရဲ့ ... ”

ဒေါ်မြစိမ်း အော်ငိုရင်းမှ သတိမေ့သွားပါလေသည်။

၂၁။ ငရဲနှင့်လွဲပါစေ

ဆောင်းဟေမာန်အတွက် နေ့တိုင်းဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးကာ
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အမျှဝေသည်။

ခုနစ်ရက်ပြည့်၊ တစ်လပြည့်တွေမှာလည်း ဘုန်းကြီးများအား
ဆွမ်း၊ ဆေး၊ သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်များလှူဒါန်း၍ အမျှဝေသည်။

အကုသိုလ်များရှိလည်းကုန်ပါစေ၊ ဝဋ်ကြွေးရှိလည်းကြေပါစေ၊
ငရဲမင်းကြီး မမဆောင်းဟေမာန်အား အပြစ်မှခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

မမဆောင်းဟေမာန်အတွက် ကောင်းရာသုဂတိသို့လားပါစေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂၄

ဥတ္တရာသေမာ

လို့သာ ညတိုင်းဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရင်း နှင်းကေသရီရင်ထဲမှာ နာကျင်
ကြေကွဲနေသည်။

ငရဲလည်းကြောက်သည်။ အပါယ်လေးဘုံမှလည်း ကင်းလွတ်
ပြီး နိဗ္ဗာန်သို့သာရောက်ချင်သည်။

တရားထူးတရားမြတ်ကို သိရှိနားလည်ကျင့်ကြံရန်အတွက် နှင်း
ကေသရီ သီလရှင်ဝတ်၍ တောထွက်ခဲ့ပါလေသည်။

ဥတ္တရာသေမာ

ရွှေပဒေသာစာပေ